

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEPHANIE SWANN

THE CRINGIEST BOOK YOU'LL EVER READ

drizzle

THE DNF SERIES

DRIPPY

Stephanie Swann

Çeviri Kitaplar

Telegram

CONTENTS

. Bölüm Yazar

Notu İthaf

1. Bir

2. İki

3. Üç

4. Dört

5. Beş

6. Altı

7. Yedi

8. Sekiz

9. Dokuz

10. On

11. On bir

[12. On iki](#)

[13. On Üç Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

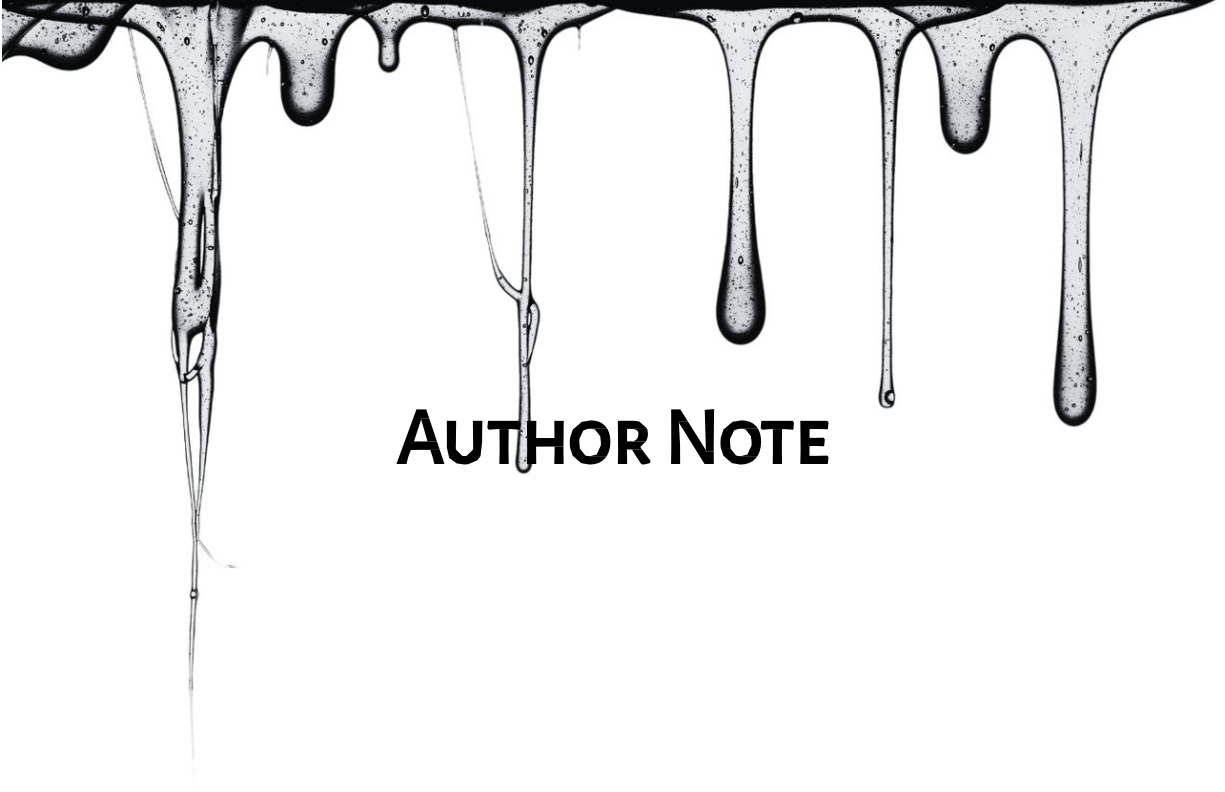
[Stephanie ile iletişime geçin](#)

[Stephanie Swann tarafından da yazılmıştır](#)

Copyright © 2024 by Stephanie Swann
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Stephanie Swann ile iletişime geçiniz: stephanieswann.author@gmail.com. Bu yapımda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Havoc Hearts Design
Biçimlendirme: Stephanie Swann
Düzenleme: Beth A. Freely
İlk baskı 2024

AUTHOR NOTE

T Bu kitapta pek çok şey var, ama bir şey 18 yaşından küçükler için uygun değil. Eğer bu sizseniz, lütfen bunu bir kenara bırakın.

Reşit olduğunda burada olacak.

Değerlendirme: R

Uyarılar: cringey, zafer delikleri, mikro peen, sadece genel olarak sevimli ve garip ama aynı zamanda "vay canına bunu okumak zordu" gibi

DNF Kitabevi Serisi'ne göz attığınız için teşekkürler! Bu küçük serinin ne olduğunu bilmiyorsanız, sizi aydınlatmamıza izin verin.

Sizi korkutmak için buradayız. Kitabınızı bırakmanızı ve derin bir nefes almanızı istiyoruz. "Bunu *gerçekten* okudum mu?" diye düşünmenizi istiyoruz. Okuyabileceğiniz en acıklı ama en iyi aşk hikâyelerini tırnaklarınızla kazıyarak okumanızı istiyoruz.

DNF Challenge için hazır mısınız? Öyleyse, DNF Bingo Kartını indirmek için [bu bağlantıya tıklayın!](https://rantey.org) Sosyal medya hesaplarınızda paylaşın ve kaç kitap okuyabileceğinizi görün! Eğer sen

tüm seriyi tamamladın, tebrikler, seni küçük hasta sapık, BINGO'yu aldın!

DEDICATION

'Sığır perdeleri' kelimesinden nefret eden herkes için bu
sizin için.

Ve BookTok Baddies'de kocasının amına et kelebeği
dediğini söyleyen kıza.

Bunu senin için buraya
koydum. Bence bu çok
güzel.

| Telefon omzumla kulağım arasında dururken dudaklarımı yaladım. "Hoşuna gitti, değil mi?" Sesim, bir Kadife mırıltı, bana bile seksi geldi.

"Tanrım, evet," diye nefes aldı diğer uçtan, terli homurtuları artıyordu.

Odaya göz gezdirdim, gözlerim İtalyan deri kanepenin şık hatlarında ve yukarıdaki kristal avizenin parıltısında gezindi. Her parça para diye bağıyor, başarı diye fısıldıyordu. Bornozumun ipeğini okşadım. Evet, bu iş iyi para kazandırıyordu.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandım. "Beni orada, şöminenin yanındaki pelüş halının üzerinde hayal et. Görebiliyor musun?"

"Hı-hı," diye başardı, onaylamasının ardından bir yudum aldı.

"Güzel." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Üzerimde ateş ışığından başka bir şey yok. Tenimin üzerinde dans ediyor, tıpkı senin ellerin gibi sıcak."

Nefesi kesildi ve onu yakaladığımı anladım. Bu anlardaki güç sarhoş edici, kontrol ise inkâr edilemezdi. Ama hem kazanılmış hem de içi boş hissettiren zenginlikle çevrili fantezi masalları anlatırken, gerçek bir şey için kaşıntıyı atamıyordum. Somut bir şey.

"Angel?" Sesi düşüncelerimi yarıp geçti, tek kelimeye endişe dokunuşu sinmişti.

"Hâlâ buradayım," dedim ona, bir sevgilinin okşaması gibi bedenimi saran minderlere daha da gömülerek. "Sadece seni ne kadar istediğimi düşünüyorum."

"Anlat bana," diye umutsuzca ısrar etti. Elini mesanesine vurup et çubuğunu döverken aldığı ağır nefesleri duyabiliyordum.

"Şunu hayal et," diye yeniden başladım, kelimeler bir kez daha kolayca akıyordu. "Küçük bir servete mal olan ama tenimizde bir rüya gibi hissettiren bu saten çarşaflara dolanmışız..." Gece uzadıkça uzadı, bu müşteri sonunda adımı inleyene kadar her lanet detayı çizdi. Kolay beş yüz dolar. Yine de görüşme sona erdiğinde dairenin sessizliği bastırdı. Tek başıma, lüksün ortasında oturuyordum, daha fazlasını arzulamak içimi kemiriyordu. Hiçbir şeyim yoktu. düşünecek zamanım yoktu; bir sonraki müşterim beni bekliyordu.

Bu seferki kolaydı. Birkaç iyi yerleştirilmiş inleme ve çakıllı meme uçları hakkında birkaç kelime ve o bir gidici oldu. O veda edemeden telefonu kapattım ve kapıya yöneldim.

Gece havası bana çarptı, şehrin nabızı sessizliğin olduğu boşlukları doldurdu. Sokakların gölgelerine doğru kaydım. Benim için benimkini alma zamanı.

Kamyon durağı önümde belirdi, neon tabelalar bir fener gibi yanıp sönüyordu. Kalbim küt küt atıyor, beklentim kalçalarımın tepesinde sımsıkı kıvrılıyordu. Kamyonların etrafından dolandım, yağ ve mazot kokusu garip bir rahatlık veriyordu.

Park etmiş araçların ve geçici konuşmaların oluşturduğu labirentin içinden geçerek buldum. Kapının üzerinde 'Bayanlar' yazıyordu, soyulan boyayla söylenmiş bir yalandı bu. İçeride ise farklı bir gerçek bekliyordu.

Zafer delikleri kaba ve mütevazıydı. Yine de her birinin arkasında bir olasılık vardı. Ve ben bunu sevdim. Bu gece hangi yarak et kolumu ısıtacak?

Rastgele bir tane seçtim, kenarları gizli karşılaşmalardan aşınmıştı. Parmaklarım pürüzlü yüzeyde gezinirken omurgamda bir ürperti dolaştı. Heyecan içgüdüsel, bağlar olmadan, beklentiler olmadan bir bağlantı.

Diğer tarafta bir gölge hareket etti, aramızdaki boşlukta sessiz vaatler geziniyordu. Nefes verdim, ana teslim oldum, her zaman ulaşamayacak gibi görünen dokunma açlığına.

Öne doğru eğildim, gözlerimi kapatırken duvar yanağıma sertçe vuruyordu. Misk ve beklenti kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. İlk dokunuş için nefesimi tutarak bekledim.

Geldi, ilk başta kararsızdı - parmak ucu kıvrımlarımı sıyrırıyordu. Sonra daha emin, sıcak ve arayış içinde. Ten tene, isim yok, yüz yok. Sadece dokunuş, ham ve gerçek. Nabzım kulaklarıma vuruyor, diğer her şeyi bastırıyordu.

"Hey," diye gürledi alçak bir ses, boşuk ve yoğun bir arzuyla.

"Hey," diye fısıldadım, sesim yabancı, boşucu ve kendinden emindi.

Dokunuşu sert ama nazikti, gündüz saatlerinde yokmuş gibi davrandığım yerlerdeki ateşleri tutuşturuyordu. Sert yumruğum onun yoğun dürtmesi altında serbest kaldı.

Aşağı uzandım, onu sert ve hazır buldum. İstemedem bir nefes aldım. İri ve kontrollüydü. Onu içimde tamamen kılıfına sokmak için sabırsızlanıyordum.

"İyi hissettiriyor," diye inledi, duvar onun zevkiyle titreşiyordu.

"Öyle mi?" Ses tonumdaki alaycılığa engel olamadım, Melek kişiliğim ortaya çıkmıştı.

"Aynen öyle."

Karnımdaki ısı, sıkı ve talepkâr bir şekilde kıvrıldı. Mor denizyıldızımı geriye doğru iterek, vajinamın derinliklerine doğru iterek hedefini buldu. Ona, vermeye ve almaya odaklandım. Ritmimiz hızlı ve çılgınca artıyordu. O yaklaşmıştı; ben de asla tam olarak doyurulamayan bir arzuyla hareket ediyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, vücudu bölmeyi sarsacak kadar sert bir şekilde çarpıyordu.

"Benim için gel," diye ısrar ettim, duvarlarımı sıktım ve yoğunuyormuşum gibi bıraktım. Sert, yumuşak, sert, yumuşak.

Ve yaptı, titreyerek ve küçük alanda yankılanan bir iniltiyle boşaldı. Yavaşça nefes alışını dinledim ve sikiğin küçük bir Viyana sosisi kadar küçüldüğünü hissettim. Tanıdık bir boşluk acısıyla karışık bir memnuniyet duygusu üzerime çöktü. Bu hep böyleydi - telaş, yüksek ve sonra gerçekten istediğim şeyin fısıltılarının bilincimin etrafında dolaştığı sessizlik.

"Teşekkürler," diye mırıldandı pantolonunun fermuarını çekerken.

"Ne zaman istersen," dedim, ama ikimiz de başka bir zaman olmayacağını biliyorduk. Birbirimizle değil.

Diğer kapının çınlaması kapandığını işaret ediyordu ve ben yalnız kalmıştım. Eteğimi düzelttim, ellerim artık sabitti. Heyecan gitmişti. Gelemedim ama sorun değil. Weinermeister evde beni bekliyordu, duş duvarıma asılmıştı.

Şimdilik, geçici bir çözüm, yakınlık görüntüsünü kabul edecektim. Geceyi atlatmam için yeterliydi, bir dahaki sefere bu mayalı koltukların ve döl lekeli duvarların olduğu yere dönene kadar yeterliydi.

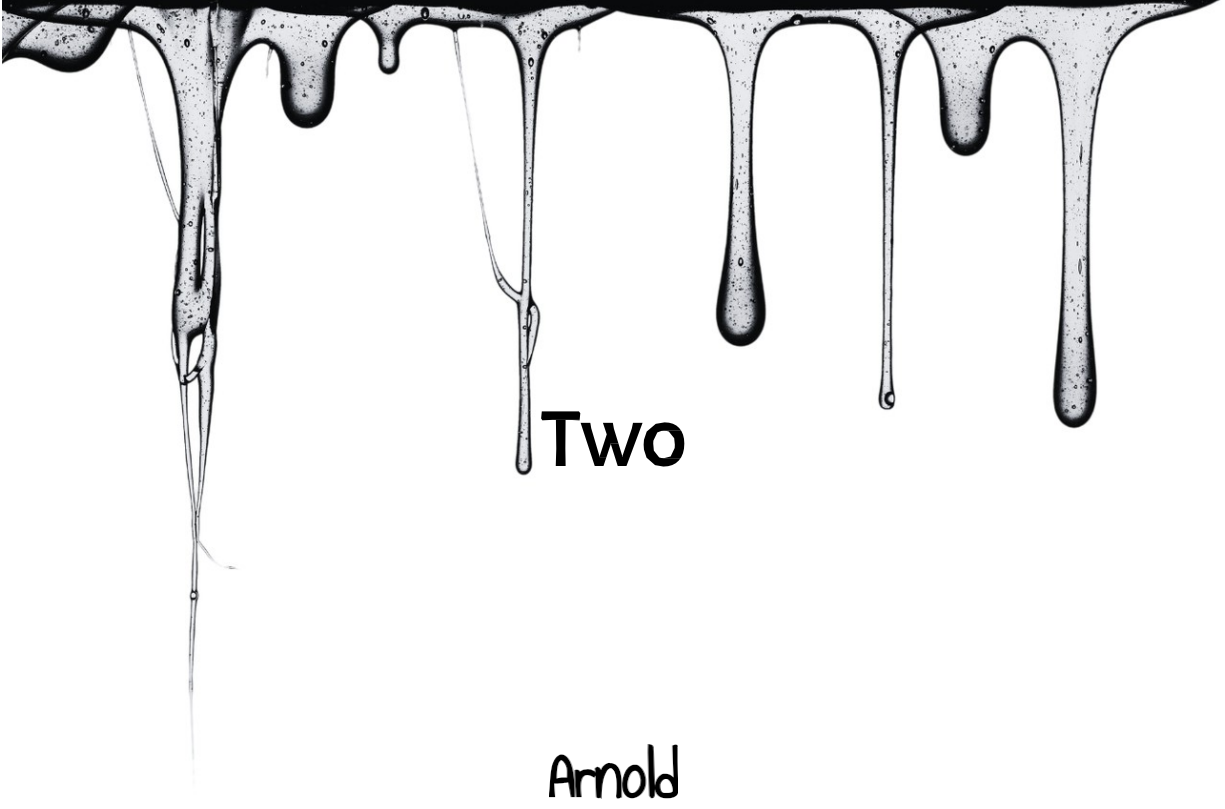
Ceketimin fermuarını çektim, loş ışıklı anonimliği geride bırakırken sert hava yanaklarımı ısıırıyordu. 29 yaşında, gizlilik sanatını mükemmelleştirmiştim. Bir telefon seks işçisi. Bir zafer deliği satıcısı. Yalnız bir aptal.

Eve döndüğümde kanepemin rahat koltuğuna gömüldüm. "Angel Sinclair," diye mırıldandım, kişiliğimi dilimde yuvarlayarak bana getirdiği başarının tadına baktım. Ama Agatha? O hâlâ arıyordu. Gerçek bir şeyler arıyordu.

Sesin arkasındaki kadını tanımak isteyen biri için performanslar.

Parmaklarım rafta düzgünce dizilmiş çizgi romanlarımın sırtlarını takip etti. Agatha'nın tökezleyen kelimeleri ya da garip kahkahaları umurlarında değildi. Hattın diğer ucundaki, taşakları Angel'a duydukları arzuyla dolup taşan adamların kim olduğum ya da neye benzediğim hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yine de bana para ödüyorlardı, böylece göğüslerine bebek hamuru püskürtebiliyorlardı. Ve bu para benim çizgi roman takıntımı besliyordu.

Bir kız tüm ihtiyaçları karşılandığında şikayet edemez... değil mi?

anahtarları karıştırdım. Kilit tıklayarak açıldı ve DNF kitapçısına adım attım. Önce eski kitaplar, o tatlı, küf kokusu çarptı burnuma, sonra çalan bir caz melodisinin yumuşak uğultusu

Arkada bir yerde.

"Günaydın Arnold," diye seslendi Fable başını kaldırmadan. Kollarına yığıldığı kitapları dikkatle raflara yerleştirdi.

"Hey." Sesim dudaklarımı zorlukla aştı.

"Dışarıda rüzgâr çılgın, ha?" Lyric sırtarak gözlerini kırıştırdı, elinde bir yığın kitap vardı.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, tuhaf açılarla uzadıklarını hissettim. "Evet, oldukça vahşi."

"Gelip bu yeni gelenler için bize yardım eder misin?" Fable yeni gelenlerden oluşan bir yığını işaret etti. Yığının içine düzgünce yerleştirilmiş

okumaktan keyif aldığım bir fantezi serisinin son kitabıydı. Adı *Yolculuk*'tu ve *Morning Star* yeni çıkmıştı. Bilinmeyen bir videoda reklamını görene kadar bu yazar radarıma bile girmemişti. MK Richberger. Dürüst olmak gerekirse, onun çalışmaları bugünlerde okuduklarımın çoğunu gölgede bırakıyor. Arkada oturup rahat bir çay içmek ve kitabın içine dalmak için can atıyordum ama işim beni bekliyordu.

"Elbette." Ceketimi omuzlarımdan silkerek tezgâhın üzerine bıraktım. Parmaklarım kitapların sırtlarını okşadı, kitapları seçtim ve raflardaki yerlerine yerleştirdim. Her biri doğru, tanıdık geliyordu. Hikâyelerin ağırlığı, başka dünyaların vaadi.

Lyric ayağıyla bir kutuyu bana doğru iterek, "Arnold, sen hayat kurtarıcısın," dedi. "Bunlar bütün sabahımızı alırdı."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Yanaklarım kızardı ama umarım fark etmemişlerdir.

Birbirimizin etrafında dolaştık, her birimiz kendi dünyamızda kaybolmuştuk. Fable'ın kahkahaları kitaplıkların üstünden süzülüyordu. Lyric'in sessiz uğultusu aradaki boşlukları doldurdu. Peki ya ben? Ben sadece ayak uydurmaya, onların rahatlığının müziğinde kendi ritmimi bulmaya çalıştım.

Spor ayakkabılarım cilalı ahşap zeminde hafifçe gıcırdarken odaya doğru ilerledim. Fable bir yığın ciltli kitabın arasından gözüme çarptı, sırtışı bulutların arasından güneş ışığı gibi yayılıyordu.

"Sabahın iyi geçti mi? Rufus nerede?"

"Masanın arkasında uyuyor. Bu sabah onu kuyruğunu kovalarken yakaladım." Dudaklarımın bir köşesi yukarı doğru seğirdi, yüzeyin altında bir kahkaha saklanıyordu. "Devrilene kadar dönüp durdu. Çok yorulmuş olmalı."

"Tam bir şova benziyor." Gözleri eğlenceyle dans ediyor, elleri hiç durmadan çalışıyordu.

Lyric yakındaki tezgâha yaslandı; kollarını kavuşturmuş beni izliyordu. Bakışlarında şakacı bir parıltı vardı.

"Yeni bir kitap aşkı buldun mu Arnold?" Sesinde alaycı bir tını vardı ama nazikti, acı vermiyordu. "Ya da gerçek aşklar."

"Şey..." İlgi odağı olmaya alışık olmadığım için sıcaklık boynuma tırmandı. "Hoşlandığım bir fantezi serisi var. Baş karakter oldukça havalı."

"Fantezi, ha?" Tezgâhı itti ve bir yığın kitap daha aldı. "İşin bittiğinde bana ödünç vermen gerekecek."

"Elbette." Kelimeler ağzımdan tökezleyerek çıktı ama dikkatimi dağıttığı için minnettardım. Yanaklarımın ne kadar sıcak hissettiğinden başka bir şeye odaklanabildiğim için minnettardım.

"Affedersiniz?"

Döndüm, otuzlu yaşlarında, gözleri merakla parlayan bir kadın müşteriyi görünce kalbim küt küt atmaya başladı.

"Eğlenceli bir aşk romanı tavsiye edebilir misin? Hafif bir şey?"

"Tabii, beni takip edin." Pastel kapaklar ve mutlu sonlarla dolu bir köşeye doğru ilerledim. "Bu en sevdiğim." Raftan bir kitap aldım, başlığı altınla kabartılmıştı. "Karakterler kalbinizi çalacak."

Kitabı aldı ve arkasını okumak için ters çevirdi. "İlginç mi diyorsun?"

"Kesinlikle." Kahramanın maskaralıklarını hatırlayarak kıkırdadım. "Kaçan bir dondurma arabasının olduğu bir sahne var. Tam bir kaos."

"Kulağa mükemmel geliyor." Sırtışı benimkiyle eşleştirdi ve onu yığınınına ekledi.

"Bunu da dene." Ona bir tane daha uzattım. "Eğer büyük jestleri seviyorsan."

"Kimin yok ki?" Güldü ve kitabı kolunun altına sıkıştırdı.

Onun tezgâha yönelişini izlerken göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Kitaplar benim sevgi dilimdi, her tavsiye kalbimin bir parçasını sevinç kıvılcımı umuduyla teslim ediyordu.

Tezgâhın arkasına yerleştim, gün ortası sessizliği dükkâna yerleşti. Haftalardır gözüme kestirdiğim kitabı çevirerek açtım ve kendimi sayfalarında kaybettim. *Morning Star* yükseliyordu ve göğsümde bir sancı vardı. Korkunç bir şey olacağını ve işte ağlamamaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Rufus yanıma geldi, altın rengi kürkü ışığı yakalayarak kucağıma sokuldu. Kulaklarının arkasını kaşıdım; memnun iç çekişleri kalp atışlarımla ritmiyle senkronize oldu.

Odanın diğer ucunda Fable gözüme takıldı ve gülümsedi, elleri bir yığın romanın üzerinde durakladı. Lyric'e doğru eğildi, sessiz bir anı paylaşırken başları neredeyse birbirine değiyordu. Yumuşak kıkırdamaları klimanın hafif cereyanında bana kadar ulaştı.

Lyric bana doğru baktı, gözleri eğlenerek kırıştı, sonra tekrar Fable'a döndü. Birlikte başlarını sallamalarını izledim, sessiz alışverişleri aralarındaki bağ hakkında çok şey anlatıyordu. Sanki sonuncusu beni sonsuza dek biriyle çıkmaktan soğutacak kadar felaketle sonuçlanmamış gibi, muhtemelen başka bir tanışma randevusu planı yapmaya çalışıyorlar.

Kitabıma döndüm ve kelimelerin beni başka bir dünyaya çekmesine izin verdim. Ağzımın kenarları yukarı kıvrıldı. Rufus'un sallanan kuyruğu ahşap döşeme tahtalarına çarpıyor, kitapçının sakın köşesinde sabit bir ritim tutturuyordu. Gözlerimin önünde cereyan eden trajik sahneye ulaşamadan zil çaldı.

Bir kahkaha patlaması rüzgârla birlikte içeri doldu. DNF'nin içinde bir grup genç kümelenirken ben doğruldum, Rufus başını kaldırdı. Beton üzerindeki yağmur kokusu onları takip ediyordu.

"Hey, Arnold," diye seslendi içlerinden biri, sesi neşeliydi. Kapağı parlak ve kalın bir romanı havada salladı.

"Bizim için yeni mücevherler buldunuz mu?" diye sordu bir başkası, gözleri kocaman açılmış ve hevesle gülümsüyordu.

"Elbette." Onları genç yetişkinler bölümüne götürdüm, parmaklarım kitapların sırtlarını sıyrıyordu. "Bu raflardan uçup gidiyor." Kapağında neredeyse öpüşmek üzere olan iki karakterin yer aldığı bir kitabı uzattım.

Kız sayfaları çevirirken "Ooh, ilginç görünüyor," dedi. "Bir oturuşta okudum," diye itiraf ettim, yanaklarım ısınıyordu. "Elimden bırakamadım."

Birbirlerine sokuldular, fısıldaştılar ve farklı başlıkları işaret ettiler. Rufus bacaklarının arasında, kuyruğu mutluluk metronomu gibi sallanıyordu.

"Teşekkürler Arnold," diye koro halinde konuştular, kolları kitaplarla dolu olarak tezgâha doğru ilerliyorlardı.

"İyi eğlenceler." İçimde küçük bir heyecanla el salladım.

Saat kapanış saatine yaklaşıyordu. Etrafıma bakındım, üst üste dizilmiş rafların ve sönük ışıkların tanıdık rahatlığı etrafımı sarıyordu. Fable paraları bozduruyor, günün toplamalarını dikkatle sayıyordu. Lyric bir ekranı düzeltti, hareketleri kusursuzdu.

"İyi geceler çocuklar," diye seslendim, elim kapının kilidinde duruyordu.

"Yarın görüşürüz, Arnold!" Fable'ın sesi bir kucaklaşma gibi sıcaklık taşıyordu.

"İyi uykular," diye ekledi Lyric, yumuşak bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek.

Dışarı çıktım, kapının tıkırtısı arkamdan geliyordu. İçimden memnun bir iç çekiş geçti. Bu yer, bu insanlar, her zaman yüksek sesle söyleyemediğim bir şekilde evimdi. Alacakaranlık gökyüzünde beliren yıldızların gölgesinde yürürken Rufus yanımda tırıs kalktı, tasma elimde gevşedi.

Sokakta ilerlerken Rufus'un tasma elimde gevşek duruyordu. Serin akşam esintisi ceketimin etekleriyle oynuyordu. *Sabah Yıldız'*ndaki görüntülerden kurtulamıyordum: duygular, trajedi ve sizi kutlarken aynı zamanda kalbinizi kıran son. Bir hız treniydi ama çok keyif aldım. Şimdi, bir sonraki kitap çıkana kadar bekleyeceğim.

Rufus burnuyla elimi dürttü, yumuşak bir havlama hayallerimi yıktı. Ona baktım, kahverengi gözlerinde basit bir neşe dünyası vardı. Gülümsedim, kurgusal dünyaların keşkelerinde kayboldum.

"Bu karakterler," diye mırıldandım, "binlerce hayat yaşayabiliyorlar."

Köşeyi döndük, adımlarımız artıyordu, eve gitmek için sabırsızlanıyorduk. Ev sadece bir blok ötedeydi, sarı sundurma ışığı büyüyen alacakaranlıkta bir fenerdi.

"Başka bir gece dostum," dedim kapının kilidini açarken. Rufus içeri fırladı ve su kabına doğru koşmaya başladı.

İçerideki sessizlik rahat ve tanıdıktı. Lambayı yaktım ve oturma odasını yumuşak bir ışıkla aydınlattım. Ayakkabılarımı çıkarıp mutfığa doğru yürüdüm. Bir çaydanlık doldu, ocak tıkırdadı ve çok geçmeden ağzından buhar kıvrıldı. Çay yaprakları demliğin içinde dönüyor, kokuları havaya karışıyordu.

Elimde fincan, kanepenin minderlerine gömüldüm. Ne gündü ama. Rufus ayaklarımın dibine yerleşti, memnun iç çekişi sessizliği noktaladı.

Parmaklarım telefonun üzerinde gezinirken, "Farklı türde bir hikâye zamanı," diye fısıldadım.

Melek zihnimde yankılandı, sesi içimin derinliklerine işleyen bir melodiydi. Kalbim küt küt atarken yardım hattını aradım. Her bip sesi bilinmeyen bir dünyaya bir adım daha yaklaşmak demekti.

"Angel," diye nefes aldım ahizeye, sesim hafifçe çatlıyordu.

"Merhaba, Adonis." Boğucu ses tonu kullanıcı adımı sararak omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Bir anlığına, gerçekten o olduğuma inanmak için kendime izin verdim. Uzun boylu, sırık gibi, sarışın bir inek değil de bir Tanrı olduğuma. Bana hissettirdikleri...

"Sesini özledim," dedim, diğer elim kupayı sıkıca kavradı.

"Bana gününü anlat," diye yalvardı ve kelimeler karmakarışık ve hevesli bir şekilde döküldü.

"Kitaplar ve hikayeler ve... şimdi de sen."

"Bu gece kendi hikayemizi yazalım, senin kahraman olduğun bir hikaye," diye mırıldandı ve boynumda bir kızarıklık belirdi.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedim, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak.

| Pelüş, kıpkırmızı koltuğumun kenarına tünemiştım, masa lambasının yumuşak ışıltısı odaya sıcak bir renk veriyordu. Parmak uçlarım sabahlığımın ipeğine değdi ve onu omuzlarımdan kaydıldı. Serin hava çıplak tenimi öptü. Bir an için gözlerimi kapattım ve Angel'ın kontrolü ele almasına izin verdim.

"Senin için hazırım, Adonis," diye fısıldadım kimseye, boğukluğumu alıştırarak. Doğrusunu söylemek gerekirse, birkaç aydır haftalık randevumuz vardı ve bunu dört gözle bekliyordum. O benim en sevdiğim müşterimdi. Söylediği bazı şeylerden dolayı bakire olduğuna dair içimde bir şüphe vardı ama bu beni ona sevdirdiyordu.

Telefon tam zamanında çaldı. Ekranı kaydıldım, kalbim beklentiyle güm güm atıyordu.

"Angel," diye nefes verdi, sesi hoparlörden çatırdayarak geliyordu.

"Adonis," diye mırıldandım, karakterimin derinliklerine doğru kayarken içimdeki değişimi hissediyordum. "Ben de seni düşünüyordum."

Keskin nefes alışı bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Heyecanlıydı.

"O büyük, kalın, sulu siki elinde mi tutuyorsun güzel Tanrım?"

"Evet, oh, oh..." diye inledi.

Henüz bir şey söylememiştim ve o da patlamak üzereydi. Sünnet derisini aşağı yukarı kaydırırken etli sosis parmaklarının aletinin etrafını sardığını hayal ettim. Elim çakıllı meme uçlarımda geziniyor, külotumun tümseğine yapıştığı yere kadar alev alev yanıyor, amım sırlıklam oluyordu.

"Ben... Ben istiyorum..."

"Evet, Adonis? Söyle bana, seni seksi canavar, ne istiyorsun?" "Ağzının içine ve etrafına boşalmak istiyorum. Fıskırtmak istiyorum"

"Göğsünü beyaza boyayana kadar tohumum çenenden aşağı akacak."

Oh, Tanrım. Gerçekten bakirmiş. Yine de hoşlanmadığımı söyleyemem. Ben de oldukça... renkliydim. Yani, Agatha olarak. Ben de yeni bir şey denemeye karar verdim. Seksi isimlerimi kullanmak yerine, yüz yüze olsaydık kim olursam o olacaktım.

Boğazımı temizledim, "Ah, Adonis, tahtında oturan tatlı bebek lord. Yaram titriyor, sevgilinin mızrağının girmesini bekliyor. Mağaram aç, hayır, sadece senin verebileceğinin bir kısmı için açlıktan ölüyor. Soğanlı mantarını çekip çıkarmadan ve aşkını üzerime sıçratmadan önce beni olabildiğince sert pompala."

Hattan küçük homurtular gelmeden önce sessizlik sağır ediciydi. Gerçekten de etini dövüyordu. Hoşuma gitti. Hem de çok. İnemeleri hızlandıkça eli ona çarpıyor ve incimi hız pistindeki bir Bugatti'den daha hızlı döndürmemi sağlıyordu. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Boşaldım.

"Angel, kalabilir miyim? Sadece biraz daha?" Nefes nefese kalmıştı, sesi sert çıkıyordu.

"Elbette, Adonis." Saate baktım ve zamanı not ettim. İşle zevki karıştırmanın avantajları vardı. Ayrıca, Cum Dumpers for Cum Dumpers'ın sahibiydim ve canımın istediği her şeyi yapabilirdim. Tam anlamıyla.

"Bana gününüzden bahsedin," dedi bir süre durakladıktan sonra, sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Çok heyecan verici bir şey yok. Sadece hayatın olağan heyecanları." Yarı gerçek. Zafer deliklerinin herkesin hayat heyecanı olduğunu söyleyemezdim ama hoşuma gidiyordu. Kısa bir süre Adonis'in benimle gelip gelmeyeceğini merak ettim. Biri onu delerken kahverengi gözünün eğilip açıldığını düşünmek beni bir istirdiyeden bile daha azgın yapıyordu.

"Güzel olmalı," diye düşündü. Gülümsemesini hayal ettim, nazik bir gülümsemesi olduğunu umuyordum. "Bu kadar çok heyecana sahip olmak."

"Bilmek istemez miydin?" diye takıldım, mindere yaslandım, bacaklarım açıldı ve serin havanın beni kurutmasına izin verdim. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Ne gibi heyecanlar arıyorsun?"

"Bağlantı. Gerçek bir şey." Sözcükleri satırlarda titreşti, bir itiraf açığa çıktı. "Çok okurum. Aptalca olduğunu biliyorum ama kitaplardaki kızlar... Bir gün onlar gibi birini bulacağımı umdum. Ama 37 yaşına giriyorum, o yüzden böyle bir şey olacağından şüpheliyim."

Tereddüt ettim, başparmağım telefon kılıfının kenarında geziniyordu.

Bağlantı.

"Belki birlikte bulabiliriz?" Sesimi fısıltının bir kademe üstüne çıkardım. Hemen sorumu geri çekebilmeyi diledim. Müşterilerle buluşmak güvenli değil. Ya bir seri katilse? Sanırım Adonis olarak ölmenin daha kötü yolları da vardı ama gittiğim yerde zafer çukurları olduğunu sanmıyordum.

"Gerçekten mi?" Umut, sorusunu belirsiz ama hevesli bir şekilde bağladı. "Mmmmm... evet." O çizgiyi geçmeye hazır mıydım?

"O zaman buluşalım," dedi kararlı bir şekilde.

"Tanışmak mı?" Kalbim küt küt atmaya başladı. İma

edilenler önümde dans ediyordu, heyecan verici ve korkutucuydu.

"Yüz yüze," diye açıkladı. "Sadece kahve. Halka açık bir yerde." "Tamam," derken buldum kendimi, kelime ağzımdan çıkmadan önce korku onu yakalayabilir.

"Cumartesi mi?" diye sordu.

Gergin bir alışkanlıkla gömleğimin eteğiyle oynadım. Aramızda sessizlik uzanıyordu. Bir cevap bekliyordu. Bir cevabı hak etmişti. Zaten bu karmaşanın içinde olmam benim suçumdu.

"Angel?" Adonis'in sesi sessizdi.

"Özür dilerim." Gülüşüm bir hıçkırıktı. "Sadece... bu çok fazla, değil mi?

Toplantı."

"Korkutucu," diye itiraf etti, hatta yumuşak bir nefes verdi.

"Dehşet verici," dedim. "Ben her zaman Angel değilim, biliyorsun. Gündüzleri Süpermen'den çok Clark Kent'im."

"Clark Kent'in değeri bilinmiyor." Sesinde bir gülümseme.

"Yine de," dedim, "hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Havada takılıp düşüyorum, yabancıların üzerine kahve döküyorum..."

"Kulağa sevimli geliyor." Kıkırdadı ve elini kum rengi saçlarında gezdirdiğini hayal ettim.

"Sevimli mi?" Şüpheli bir sesle yineledim.

"Kesinlikle." Kararlı, kendinden emin. "Senin her yönünü görmek istiyorum, Angel. Sakar, aptal, gerçek seni."

"Berbat durumda olsa bile mi?" Kalbim takla attı.

"Özellikle de berbat durumdaysa." Sözleri sıcak bir battaniye gibi hissettirdi.

"Tamam." Telefonu daha sıkı tuttum. "Pelerin yok, maske yok." Tanrım, tam bir aptaldım. Benimle tanıştığında ve kim olduğumu gördüğünde sinir krizi geçirecekti. Sesim, ruhumun yuva yaptığı deri çuvalına uymuyordu.

Ayağımı pelüş halıya vurdum, midemde bir kelebek fırtınası koptu. Telefonun soğuk plastiği kulağıma bastırdı ve bir sonraki sözlerini bekledim.

"Pekala, tatlı Angel. Java Jive'da buluşmaya ne dersin?

Rahat bir yer, harika kahve."

"Java Jive," diye tekrarladım, bir tutam saçımı parmağımın etrafında döndürerek. Bu isim kulağa hippiler için bir cennet

gibi geliyordu.

ironik tişörtler ve belirsiz müzik zevkleri. Tam bana göre bir ortam, garip tanışma kısmı hariç. Arkadaşım orada çalışıyordu ama ben hiç gitmemiştim.

"Cumartesi sabahı, saat kaçta?" diye sordu, sesi umutluydu, belki biraz da emin değildi.

"On çalışır." Alt dudağımı ısırdım, kalabalık kafeyi, seslerin uğultusunu ve kavrulmuş fasulye kokusunu hayal ettim. Ve onu, bekleyişini.

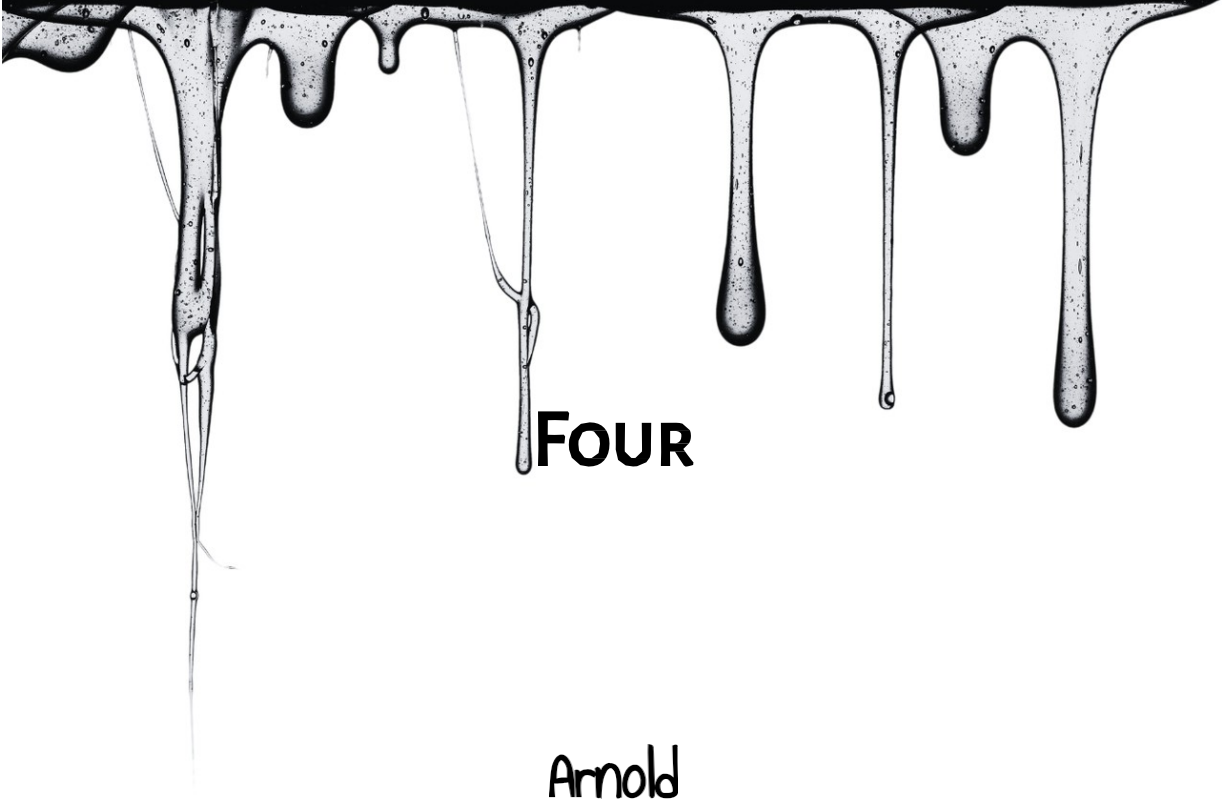
"On olsun." Sözlerinde bir gülümseme olduğunu söyleyebilirdim. Gerçek bir gülümsemeydi bu, sadece Angel için değil, benim için de-Agatha. Gerçek adımı bildiğinden değil. En azından henüz.

"Dört gözle bekliyorum." Sesim dalgalandı, heyecanım yüzlerce 'ya olursa' ile doluydu. Ya yapboz parçaları gibi birbirimize uyarsak? Ya uyuşmazsak?

"Ben de, Angel." Durakladı ve aradaki uçuruma uzandığını hissettim. "Yakında görüşürüz."

"Yakında görüşürüz, Adonis." Telefonu kapattım, kalbim kaburgalarımın çarparak ritim tutuyordu. Agatha Sinclair bir randevuya gidiyordu. Adonis'le. Kahretsin, ona ne giyeceğimi hiç söylemedim. Kim olduğumu nereden bilecekti ki?

Kanepeme uzandım, minderler beni bütünüyle yuttu. Cumartesi yeterince erken gelemezdi.

S aturiler genellikle okuma g ü n l e r i y d i , bu yüzden her ihtimale karşı romanımı getirdim. Bugün Kassia Devane 'in *İkiz Alev* 'ini okuyordum. Ejderhaları severim ve o da onlara hayat veriyor. Normalde şimdiye kadar kendimi kaptırmış olurdum ama... bugün kalbim küt küt atıyordu.

Kitabımın kenarını parmakladım, okumuyordum. tek kelime. Sadece bekliyorum.

İşte oradaydı. O olduğunu biliyordum; öyle olmalıydı. Burada bir tek ben vardım. Telefonuna bakmadan önce koyu kahverengi gözleri odayı taradı. Hiç tanışmamış olsak da o gözleri tanıyordum.

Beni henüz görmemişti. Ayağım karo zemine düzensiz bir ritimle vuruyordu. Kaçmak için çok mu geçti? Muhteşemdi. Tüm kıvrımları. Kısa boylu bir şeydi. Süpermen tişörtü

Tezgâha doğru attığı her adımda karnı sallanırken göğsüne yaslandı. Nefis.

"Arnold?" Barista seslendi. Fındıklı lattem, ama hareket edemiyordum. Eğer ona cevap vermezsem, buradan sıvışabilirdim. Karşımdaki bu tanrıçayla boy ölçüşemezdim.

"Alo? Arnold." Latte'yi uzattı. "İçeceğin mi?"

Altımdaki fayansların vızıltısını izlerken ayaklarım yere sürtündü. Şimdiye kadar adımdan hiç utanmamıştım. Arnold. Tezgâhtan lattemi aldım ve başımı kaldırıp baristaya yüzümü buruşturarak baktım.

"Hey," dedi Angel, şimdi arkamda duruyordu. Hafif ve belirsiz eli omzuma dokundu.

Etrafımda döndüm. Gözlerimiz buluştu. Onunki gergin bir heyecanla açılmıştı; benimkiler muhtemelen 'yardım edin' diye bağıırıyordu.

"Merhaba," diye başardım, sesim ergenlik dönemine geri dönmüşüm gibi çatallaşıyordu. "Sen... sen buradasın."

"Evet, benim. Ben Agatha... Sizinle resmen tanıştığımıza memnun oldum." Yanakları kiraz çiçeği rengine pembeleşti. Kulaklarının uçları bile kızardı. "Sen Adonis olmalısın."

"Arnold," diye düzelttim çabucak, keşke telefon kişiliğimin yarısı kadar kendime güveniyor olsaydım. "Ben sadece Arnold'um."

"Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, sadece Arnold." Sırıttı ve ben de karnımdaki düğüme rağmen gülümsedim. Bu gerçekleşiyordu. Bu gerçekten oluyordu.

Sessiz bir köşe bulduk, yerleşirken sandalyeler yere sürtünüyordu. Dizleri masanın altında benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Teninden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındı. Çok mu yakındı? Hayır, tam olarak.

Ellerimi fincanımın etrafına sardım, sıcaklık avuçlarıma sızdı. Bir yudum aldım. Acı, güçlü. Topraklayıcı. Birazdan telaşlanacaktım ama karnıma yerleşen bu sinir yumağını çözeceğini umuyordum. Genelde çözerdi ama bazen de beni ishal ederdi. İki arada bir derede kalmıştım. Bugünün Hershey fışkırtmalarıyla porselen tahta sarılacağım gün olmamasını umuyordum.

O da aynısını yaptı, sıcak sıvıya üflerken dudaklarını büzdü. Dalgalanmasını izledi. Sonra küçük bir yudum aldı ve başıyla onayladı. Kendininkine yarım bardak süt koymuştu; muhtemelen ılıktı ama bacağının masaya çarpma şekline bakılırsa o da gergindi.

"Güzel kahve," diye cüret ettim, sesimin yine çatlamamasını umarak.

"Gerçekten çok iyi," diye onayladı, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı.

İçtik. Sessizlik garip değildi, tam olarak değil. Doğum yapan bir kadın gibi beklenti içindeydik.

Fincanını yere bıraktı. Uzun ve narin parmaklarının koluyla oynadığını fark ettim. Gözleri benimkilerle buluştu ve tekrar kızardı, teninin pembeliğine karşı hafif çil tozları göze çarpıyordu. Kesinlikle çok sevimliydi. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ağzı açılıp kapanıyordu.

Sandalyemde kıpırdandım, tahta bacaklar ağırlığının etkisiyle gıcırdıyordu. Karşımda, Agatha'nın gözleri doğrudan temastan kaçınarak etrafta dolaşıyordu. Ellerimiz kahve fincanlarımızın iki yanında heykel gibi duruyordu.

"Şey, yani..." diye başladı, sanki kelimeler dudaklarına ulaşmadan önce dolambaçlı bir yola girmeye karar vermiş gibi sesi kesildi.

"Kitapçılar," diye ağzımdan kaçırdım, boşluğu doldurmak için çaresizce. "Onlar... güzel."

"Doğru, evet. Kitapları seviyorum." Parmakları saçının bir tutamıyla oynadı, onu dolaştırdı ve sonra bıraktı. "Tüm o sayfalar ve kelimeler."

"Kelimeler harika," diye kabul ettim, fazla hevesli bir şekilde. Bacaklarım masanın altında zıpladı ve ellerimle onları aşağı doğru ittim.

"Özellikle de onlar, bilirsiniz, cümle kurduklarında." Başını ellerinin arasına aldı ve başını salladı. Kahkahası kısa, kendini küçümseyen bir patlamadan kaçtı.

"Cümleler iyidir. Ve paragraflar." Hareketin doğal görünmesini umarak fincanıma uzandım. "Bunları unutamam."

"Paragraflar," diye yineledi, konuşmamızın garipliğine rağmen dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Bir yudum aldım, zaman kazandım, kelimelerin düşüncelerimle baş başa kaldığımda olduğu kadar kolay gelmesini diledim. Ama orada, Agatha'nın önünde, her şey birbirine karışmıştı.

"Kitaplar her zaman," diye duraksadım, doğru kelimeleri arıyordum, "arkadaş gibiydiler."

"Ben de!" Sesindeki rahatlama hissediliyordu. "Sanki sana kızmıyorlar ya da başka bir şey yapmıyorlar."

"Kesinlikle." Bir an için bakışlarımız kilitlendi ve gözlerinde uzun, sessiz gecelerde bana sık sık eşlik eden aynı özlemi gördüm. Kaçış ihtiyacı. Macera için. Bağlantı kurma ihtiyacı.

Arkama yaslandım, sandalye ağırlığının altında gıcırdıyordu. Agatha'nın parmakları önündeki peçeteyle oynuyordu, çok iyi bildiğim bir sinir balesiydi bu. "Bir koleksiyonum var," diye başladım, sesim kahve değirmeninin uğultusunu zar zor aşıyordu. "Çizgi romanlar."

"Gerçekten mi?" Kaşlarının arasındaki kırışıklık hafifledi.

"Klasik olanlar. Süpermen, Batman... klasikler." Evdeki raflarımı hayal ettiğimde küçük bir sırtış belirdi. Ayrıca her biri için o bobblehead'lerden de var ama bundan bahsetmedim.

"Vay canına, bu çok havalı." Gülümsemesi genişledi ve eğildi. "Ben daha çok Wonder Woman hayranıyım."

"Güzel seçim." Kalbim küçük bir takla attı. "O... evet, o harika."

İkimiz de kahvelerimize uzandık, ellerimiz sürtüştü. Bir elektrik çarpmasıydı ama sayılamayacak kadar çabuk geri çekildim.

"Video oyunları da uğraşıyorum." Utangaçlık ağzımı tekrar kapatmadan önce kelimeleri aceleyle söyledim.

"Hangileri?" Sesi yükseldi, meraklı ve sıcaktı.

"Çoğunlukla RPG'ler. İçinde saatlerce kaybolabileceğiniz dünyalar." Gözlerinde tanıdık bir ışıltı gördüm.

"Ben de seviyorum. Anlattıkları hikayeleri seviyorum. Aşık olmaktan kendinizi alamayacağınız karakterler." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı,

ve bakışlarım hareketi takip etti.

"Aynen öyle." Kahvenin içimi ısıttığını hissederek bir yudum daha aldım. Sallantılı da olsa ortak bir zemin buluyorduk.

"Hiç oynadın mı-" diye başladı.

"*Chronicles of Arden*?" Onun yerine ben bitirdim.

"Evet!" Elleri birbiri vurdu, kısa ve mutlu bir ses bu harekete eşlik etti. "Bunun hoşuna gideceğini biliyordum."

"Çok fazla gece geçirdim," diye itiraf ettim, yanaklarım ısınmıştı.

"Ben de öyle." Güldü, sanki bir anahtar dönüyor ve içimdeki sıkı bir şeyin kilidini açıyordu.

"Sanırım ikimiz de biraz ineğiz, ha?" Utanmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım emin olamadan söyledim.

"Bana sorarsanız en iyi türden insanlar." Sırıltısı bulaşıcıydı ve kendimi hiç denemeden onu taklit ederken buldum.

"Buna itiraz edemem." Kelimeler şimdi daha kolay geliyordu, sanki baraj yıkılmış ve geriye sadece akış kalmıştı.

Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşurduk - kahramanlar ve kötü adamlar, pikseller ve iksirler. Başka dünyalar hakkında konuşmanın kendi dünyamızda yolumuzu bulmamıza yardımcı olması garipti, iki utangaç ruh paylaşılan her tutkuyla daha da yakınlaşıyordu.

"Bir keresinde kitap şeklinde bir pasta yapmaya çalışmıştım. Daha çok şekilsiz bir kütleye benzedi," diye açıkladım, ellerimle üzgün kütleyi göstererek. "Neyi yanlış yaptığımdan hâlâ emin değilim."

"Soyut sanat," diye önerdi ve ikimiz de güldük.

İnsanlar masamızın önünden geçiyordu, bir renk bulanıklığı ve aceleci adımlar. Biz kendi balonumuzda hareketsiz kaldık. Bana kedisi Bay Bıyık'tan ve onun sadece çoraplarla oynadığından, gerçek oyuncaklara nasıl lanet ettiğinden bahsetti. Pijamadan başka bir şey giymeden yanlışlıkla kapıyı kilitlediğim ve pencereden tırmanmak zorunda kaldığım zamanı paylaştım.

"İyi ki kendi evinizmiş," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Bu manşeti atmak istemezdim."

Gülüşü. Müzik gibi. Beklenmedik. Bulaşıcı.

"Hiç suşi denedin mi?" diye sordu başını eğerek. "Yemek mi yoksa kodlama dili mi?"

"İkisi de mi?"

"İkisi de değil." Gülümsedim, garip bir rahatlık hissinin içime işlediğini hissettim. Suşi, merkezi olmayan pazarlar için en iyi programlardan biriydi. Tabiri caizse bir köprü. Onu kendi kripto maceralarıma dahil etmek için can atıyordum ama bir türlü vakit bulamamıştım.

Kahve dükkânının uğultusu daha da arttı, konuşmamızın uzak bir müziği oldu. Fincanlar şingirdadı. Kapılar açılıp kapandı. Ama gürültü bize dokunmadı. Doğruluk mu cesaret mi oynamaya karar verdik, ikimizin de cesareti seçemeyecek kadar utangaç olduğumuzu biliyorduk.

"Sıra sende," dedi öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret için çok erken." Gülümsemesi bir meydan okumaydı, içinde kaybolmak istediğim bir gülümsemeydi.

"Yeterince

adil." "Gerçek

bu."

"Tamam, gerçek..." Sinirlerim tepeme çıkmıştı. İçimden bir ses Agatha'nın boş işlerle uğraşmadığını ve kazma söz konusu olduğunda doğrudan ası deliğe soktuğunu söylüyordu.

"Hiç aşık oldun mu?"

"Oof." Ve işte oradaydı. Önsezim doğruydu. Kalbim yerinden fırladı. "Hayır. Sen?"

"Bir zamanlar öyle olduğumu sanıyordum." Omuz silkti, bakışları fincanına kaydı.

"Aşk aldatıcı bir canavardır." "Ya da sadece bir efsane."

"Olabilir." Başımı salladım, çok derine, çok hızlı itmek istemiyordum.

"Senin gerçeğin," diye sordu.

"En korkutucu anın?"

"Duştaki örümcek. Senin mi?"

"Her şeyi." Dürüst ve çiğ bir şekilde ağzımdan kaçtı. Dürüst olmak gerekirse, güçlü olmak dışında her şeydim. Kocaman bir bebektim. İğneler mi? Dehşete düştüm. Beyaz su raftingine gitmek mi? Ölmeyi tercih ederdim. Dürüst olmak gerekirse, korkmadığım pek bir şey yoktu. Utanç vericiydi ama hayatım boyunca tedbirli olmak için gerekli adımları attım. Her durumun artılarını ve eksilerini tartmak için, bu yüzden bu kadar büyük bir adım atıp Agatha ile bir hevesle buluşmam oldukça şaşırtıcıydı. Ya katil gibi bir şeyse?

"Derin." Elini uzatıp benimkini okşadı. "Hayat bazen gerçekten korkutucu olabiliyor."

"Doğru." Geri çekildim, yanaklarım ısınmıştı.

"Hey, endişelenme." Elini geri çekti ve saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Teşekkürler."

"Biraz daha kahve?" İç çekerek boş fincanına baktı.

"Elbette." Ayağa kalktım, dikkatimi dağıtmaya hevesliydim, bacaklarım geriliyordu.

uzun süre oturduktan sonra.

"Yine mi aynı?" Uzaklaşarak sordum.

"Lütfen." Gözleri beni tezgâha kadar takip etti.

Sipariş mekanikti, kelimeler prova edilmiş gibi geliyordu. İki kahve, öncekiyle aynı. Barista'nın meraklı bakışlarından kaçınarak ödemeyi yaptım. Masaya döndüğümde bir fincanı Agatha'nın önüne koydum, içeceğin sıcaklığı elimi ısıtıyordu.

"Teşekkürler." Fincanı alırken parmakları benimkilere dokundu. "Ne zaman istersen."

Sessizlik içinde yudumladık, rahattık. Sakin. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Her kelimeye takılmadan konuşmanın akıp gidebileceğini hiç bilmiyordum. Agatha ile duraksamalar doğru geliyordu. Garip değil. Zorlama değildi. Sadece iki insan kahve yudumları arasında anları paylaşıyordu.

Güneş tepeye çıktı ve alçaldı. Aramızdaki boş fincanlara baktım. Kafam iyiydi. Sadece kafeinden değil, ondan da bir vızıltı. Meleğimin. Kahvenin son damlaları isteksiz vedalar gibi seramiğe yapıştı.

Agatha, "Vay canına, zaman gerçekten de uçup gitti," dedi, gözleri benim hissettiğim aynı şaşkınlıkla dans ediyordu.

"Sanki kanatları çıkmış gibi." Gülüşüm sestem çok nefesten çıktı.

Birlikte durduk, sandalyeler usulca yere sürtünüyordu. Sessiz bir anlaşma havada asılı duruyordu, ikisi de ilk karşılaşmamızın büyüsünü bozmak istemiyordu.

"Sanırım şimdilik bu kadar?" Sesi dalgalandı, kelimelerin altında bir umut titremesi vardı.

"Öyle görünüyor." Ellerimi ceplerime sokup kurcalayacak bir şeyler aradım. Tüy ve sinirden başka bir şey bulamadım.

Çantasına uzandı, onu omzuna kaldırdı, hareketleri yavaş, kasıtlıydı. Gözleri benimkilerle buluştu, onları tuttu. İki mıknatıs gibiydik; kutuplar ters çevrilmiş, çekilmiş ama yine de birbirine değmiyordu.

"Bugün..." Sözünü yarıda kesti, dudağını ısırды ve gülümsemesinin kıvrımlarıyla mücadele etti.

"Beklenmedik." Kalbim hızlı bir ritim tutturdu, bağ kurmanın heyecanı ayrılmanın acısıyla karıştı.

"İyi, beklenmedik?" Kaşları alaycı bir tavırla kalkıktı.

"En iyi türden."

"O zaman tekrar yapalım mı?" Soru, esintiye kapılmış bir uçurtma gibi havada asılı kaldı.

"Kesinlikle." Başımı biraz fazla istekli salladım ama umurumda değildi. "Hadi gidelim. İşte numaram; istersen mesaj at."

Ve böylece, tereddütlü adımlar ve yan bakışlardan oluşan bir bale ile kapıya doğru ilerledik.

"Kendine iyi bak, Arnold." Eli benimkine değdi ve içimi aydınlatan bir kıvılcım çıktı.

"Sana da Agatha." Daha fazlasını söylemek, her zamanki tedirginliği kafenin arka plan gürültüsü içinde nasıl silikleştirdiğini anlatmak istedim.

Dışarı çıktık; şehrin sesleri seslerimizin geride bıraktığı boşluğu doldurmak için içeri girdi. Kapı hafif bir şingirtıyla kapandı, sahnenin üzerine yumuşak bir perde indi.

Her adımımda yazılmamış bölümler vaat ederek uzaklaşmasını izledim. Bir parçası olmak istediğim bir hikâye. Ve eve dönerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi, sonlardan değil başlangıçlardan bahseden bir gülümseme.

TKafenin kapısı, aceleyle geri çekilmemle alay edercesine gürültüyle kapandı. Sıcaklık boynumdan yukarı tırmandı ve

yanaklarım. Arkama bakmaya cesaret edemedim; o baristanın sırtışıyla ya da köşedeki masadan gelen kıs kıs gülüşlerle bir saniye daha yüzleşemezdim.

"Aptalca, sadece aptalca," diye mırıldandım nefesimin altında, her beceriksiz şaka, her garip sessizlik için kendimi azarladım. Zihnim durmak bilmeyen bir tekrardan ibaretti, tüm o utanç verici anlar dönüp duruyordu.

Hızımı artırdım, ayakkabılarım kaldırıma çılgınca bir ritimle vuruyordu. Şehrin sesleri arka plandaki bir uğultuya dönüştü, kafamdaki utanca beyaz gürültüden başka bir şey değildi.

Daha yumuşak olabilirdi, Agatha. Sakin kalabilirdin. Ama hayır, gidip garip davranmak zorundaydım. Tabii, seni tekrar görmek istediğini söyledi, ama gerçekten istiyor mu?

Apartmanım önümde belirdi, gösterişli ve fazla mükemmeldi, içimde hissettiğim karmaşayla tezat oluşturuyordu. Anahtarlarımı bulmaya çalıştım ve kapıyı açmayı başarana kadar neredeyse iki kez düşürüyordum.

"Evim güzel evim." Kapı arkamdan kapandığında kelimeler boş koridora düştü. Beni sessizlik karşıladı, kafeden dışarıya yayılan fısıltılardan hoş bir erteleme oldu.

Salla gitsin. Sadece... silkin. Utançtan kurtulmaya çalıştım ama henüz hiçbir yere gitmiyordu. Kanepeme gömülüp evimin huzurunun üzerime çökmesine, birkaç dakika önce ne kadar havasız olduğumu unutturmasına izin verene kadar değil.

Parmaklarımla burnumun kenarını sıkarak hayal kırıklığımı bastırdım. Yine de özlemden kurtulmak daha zordu. Arnold'un utangaç gülümsemesi aklımdan çıkmıyor, garip cazibesi düşüncelerimin arasında dolaşıyordu. Çok uzun boyluydu; sanki bir gökdelen gibiydi. Sırık gibiydi de, ama en iyi şekilde. Uzun boylu ve sıska olmak genellikle erkeklerin içinde gerçek bir et avcısı olduğu anlamına gelirdi. Ama asıl sorun gözleriydi. Parlak mavinin ardındaki nezaket aklımı başımdan almıştı. Yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek için sarı saçlarını savuruyordu ama ben onun kırılğanlığını görüyordum. Ve onun içinde yaşamak istedim. Onu beslemek.

Telefonumdan gelen bir vızıltı beni irkiltti ve gerçek hayata geri döndürdü. İş asla uyumazdı, müşterilerim de öyle. Gözlerimi kısarak ekrana baktım, gelen mesajı okudum ve içimdeki şalterin attığını hissettim. Agatha'nın geri çekilmesi gerekiyordu; Angel'ın yapması gereken bir iş vardı.

"Hadi şu işi bitirelim." Seansı onaylayan hızlı bir cevap verdim. Sesim yakında başka biri için fanteziler kuracaktı ama beynim... Arnold hâlâ oradaydı ve ücretsiz olarak yer kiraliyordu.

"Odaklan Angel," diye azarladım kendimi, az önceki rahatsızlığımdan kurtulmak için omuzlarımı yuvarladım. Cazibemi ortaya çıkarmanın ve şüphelerimi boğucu fısıltılar ve nefes nefese vaatlerle bastırmanın zamanı gelmişti. Arnold bekleyebilirdi -şu anda başka birinin fantezisi olmama ihtiyacı vardı.

Sıcacık battaniyeme gömüldüm, panjurların arasından bir parça ay ışığı sızıyordu. Derin bir nefes aldım, mumlardan gelen keskin yasemin kokusu sahneyi hazırlıyordu. Telefonumu hoparlöre aldım, çevir sesi başlangıçta mırıldanıyordu.

"Angel," diye hırladı hat tıklandığında. "Senin için heyecanlanıyordum."

Arzularını kulağıma döktü, her biri kullanmaya hazır bir şekilde sakladığım küçük sırlardı. Dilim her hecenin üzerinde dans ediyor, vaatler ve fısıldanan isteklerle resimler çiziyordu.

"Bana daha fazlasını anlat," diye yalvardım, elim kolçağın üzerinde boş desenler çiziyordu. Ben Melek'tim, illüzyonun sahibesi, görünmeyen okşamaların kraliçesi. Ama aklım, hain şey, başıboş dolaşıyordu. Kafede karşımda oturan inek tarafından kar fırtınasındaki kar gibi sürülmek istiyordum.

Arnold'un yüzü göz kapaklarımın ardında titreşiyordu, daha derinlerde bir şeyleri çekiştiren hayalet bir görüntü. Gergin kahkahası, elindeki fincanı karıştırması... Düşüncelerime yapışmış, bir ot gibi inatçıydı.

"Hâlâ orada mısın, bebeğim?" Telefonda gelen ses beni geri çekti.

"Hep buradayım," diye hayıflandım. Bebek kız... bleh. Pas. Bana Yummy Cummies'in annesi de. Mor denizyıldızının profesyonel yiyicisi. Bussies'in yok edicisi. Kelimenin tam anlamıyla bir kız bebekten başka her şey. "Sadece sözlerinin tadını çıkarıyorum."

Yumuşak bir inilti çıkardım, sahte ama ikna edici, ticaretin bir numarası. Ama göğsüm gerildi ve et parçam seğirdi, kulağıma konuşanın ekose gömlekleli ineğim olmasını diledim.

"Mmm, oh Tanrım, bebeğim, harikasin," diye iç geçirdi, zevki uzak bir yankıya dönüşmüştü. Kızların böyle olmaktan hoşlandığını duymuş olmalıydı.

adı kız bebek. Aşırı kullanımı garip.

"Öyle miyim?" Onun için bir fısıltı, kendim için bir soru.

Diğer uçtaki fappening benim için cevap verdi. Kızıışmış bir dağ aslanı gibi inledim ve kaçınılmaz olan "Bitirdim" cümlesini bekledim.

Yeterince çabuk gelmedi. Garip vedalaşmalarla telefonu kapattık.

Telefonuma baktım, Arnold'un adı ekranda parlıyordu. Alt dudağımı çiğnedim, rujuma hiç iyi gelmeyen gergin bir alışkanlıktı bu. Arnold'un az önceki kahkahası zihnimde yankılandı. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu.

"Hey," diye başladım, sonra geri adım attım. Çok sıradan. "Bugün harika vakit geçirdim. XOX A," diye yazdım, sonra tereddüt ettim. Çok mu hevesliydim? Kendimi tekrar sorgulamadan önce gönder tuşuna bastım.

Göğsümde umut ve endişenin birbirine dolandığı bir sarmal gerildi. Telefonu delik deşik etmek istemediğim için bir kenara fırlattım ama hemen ardından zili çaldı. Kalbim taklalar atarak ona doğru atıldım.

Arnold'un mesajında sadece "Ben de :)" yazıyordu. Ama bu yeterliydi, değil mi?

Yüzümde bir sırıtma belirdi, göğsümde bir sıcaklık oluştu. Odanın içinde dans etme isteğimi bastırdım. Karşı apartmandaki kimsenin bu gösteriyi görmesine gerek yoktu. Bunun yerine bir minderi karnıma doğru çektim ve pelüş kumaşın boğduğu bir çığlık attım.

Sakin ol, soğukkanlı ol. Ama kimi kandırıyordum ki? Arnold'la tanıştığım anda soğukkanlılık binayı terk etmişti.

"Bir ara tekrar yapmak ister misin?" Her harfi karnımda bir çarpıntıyla noktalanın bir mesaj attım.

"Kesinlikle!" Cevap hızla geldi ve içimde bir heyecan sarsıntısı yarattı. Belki de bu beceriksiz bağlantı gerçek bir şeye dönüşebilirdi. İçimden aptalca bir kıkırdama geçti. Kimin aklına gelirdi ki? Bir müşteri garip bir buluşmaya dönüştü.

"Belki bir dahaki sefere kahve dökmeden." Mesajı alaycı bir gülümsemeye gönderdim.

"Ya da belki ile. Karakter katar ;)" Eklediği göz kırpma ifadesi nabzımın hızlanmasına neden oldu. İçinde dışarı çıkmayı bekleyen bir ucube olduğunu hissediyordum. Onu ortaya çıkaracaktım. Acaba yüzüne oturup aşağıya bir kurşun izi bıraksam ne yapardı? Muhtemelen hoşuna giderdi.

"Belki bir dahaki sefere... senin evinde?" Nefesimi içime çekerken dudağım dişlerimin arasında cevap verdim.

"Dört gözle bekliyorum. Hazır olduğunda bana bir tarih ve saat mesaj at." Mesajı basitti.

Yastıklara yaslandım, vücudum hâlâ enerjiyle doluydu. Zihnim mesajlarımızdan, utangaç gülümsemesinin ve gözlerindeki yumuşaklığın anısına geçti. Bu farklı hissettirdi. Gerçektir.

"Ummmm, diyelim ki gelecek Cumartesi, sabah 10?" Başparmağım gönder tuşuna bastı ve nefesimi tutarak bekledim.

"Harika. DNF'de buluşalım. DNF'de buluşalım; oradan benim evime yürüyebiliriz."

Saate bir göz attım. Sakinleşme, derimin altındaki vızıltıyı susturmaya çalışma zamanı. Duş almak kulağa hoş geliyordu. Artık dayanamıyordum - kaşıntı, yanma, tenimin altındaki arzunun çatırdayan parıltısı. Banyoya koştum ve musluğu açtım. Dandik bir kulüpteki sis makinesi gibi buhar çıktı. Rekor sürede soyundum, duşa girdim, sprey fişkıran bir gür gibi bana çarptı.

"Arnie..." Su kıvrımlarımın üzerinden akarken kelime ağızımdan kaçtı. Ellerim dolaştı, kaygan ve aceleci. Parmaklarım uyluklarımın arasında çiçek açan et kelebeğini buldu. Zonkluyordu, dokunmaya aç.

Göz kapaklarımın ardında onun görüntüleri yüzüyordu - açlık gibi bir şeyle bulutlanmış mavi gözleri, sırık gibi formu cevap bekleyen bir soru işareti. İçimi bir ürperti kapladı. Onun olduğunu hayal ederek sert küçük yumrunun izini sürdürdüm. Öğreniyor, keşfediyor ve benim zevkime giden yolda beceriksizce ilerliyordu.

Zihnim onun yapacağı her garip, sevimli hareketi, parmaklarının kızlığıma karşı nasıl hissedeceğini, kaba ve emin olmadığını, ben

ona rehberlik ettim. Aletini tutup açık yarığa doğru ittiğimde, kabuğunu arayan bir kaplumbağa gibi onu içeri çekerken attığı emin olmayan bakış.

"Ah!" Bacaklarımın arasındaki tünelden krema akarken ses fayanslarda yankılandı. Dizlerimin bağı çözüldü; sırtım duvara çarptı. Yüksekliği kovalarken su ve sıcaklık beni sardı. Bir elim soğuk kiremitlere dayanmış, diğeri ise o küçük büzülmüş tepeyi hassas sinirlerin bir karışımı haline getirirken bir bulanıklıktı.

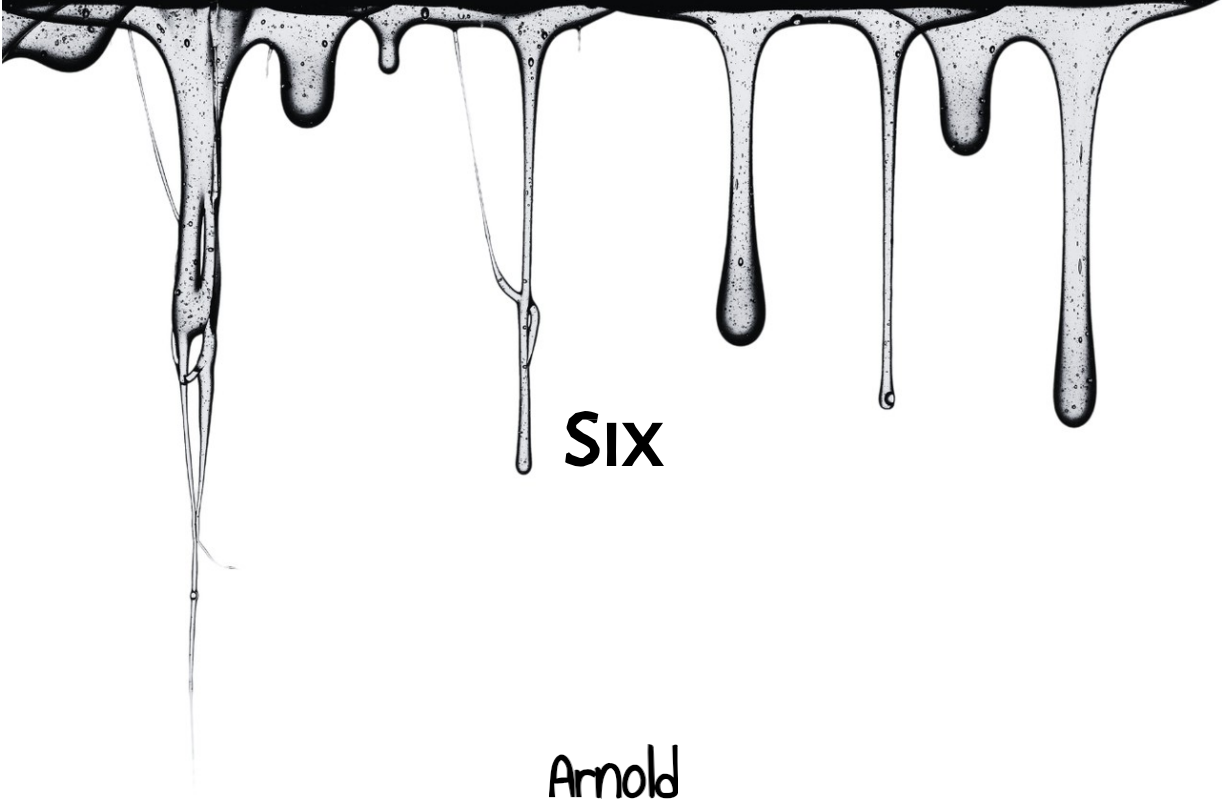
"Lütfen, lütfen, lütfen." Onun görüntüsüne mi yoksa kendi bedenime mi yalvardığımdan emin değildim. Fark etmezdi. Dalga tepeye çıktı, kırıldı ve içime çarptı. Yıldızlar gördüm. Bacaklarım gevşedi ve düşün zeminine doğru kaydım, su hala üzerime yağıyordu. Su, spermlerimi kanalizasyona akıtırken kalbim çırpınıyordu.

O telaş, o çılgın yükseliş, hepsi kafamdaki Arnold'du. Sakar cazibesi, gülümsediğinde gözlerinin kırışması. Gerçek hayatta da bu kadar iyi olup olmayacağını merak ederek yerden kalktım ve musluğun gıcirtısıyla suyu kapattım. Hava bana çarptı, şimdi daha serindi, tüylerim diken diken oldu.

Raftan kabarık ve beyaz bir havlu aldım ve kendi etrafıma sardım. Vücudum hala arzuyla uğulduyordu, sanki bir cunny seansı yeterli değilmiş gibi. İç çekerek aynanın üzerindeki sisi sildim ve kendime baktım. Darmadağınık görünüyordum ama dudaklarımda istemeden beliren gülümseme yumuşak ve neşeliydi.

Odama girdiğimde ıslak kumaşı bir kenara attım, kabarıklığı kısa süreli bir rahatlık sağladı. Üzerimde ipek bornoz, yatağımın denizine daldım, günün ağırlığı omuzlarımdan kalktı. Çarşaf tenime karşı fısıldadı, serin ve davetkârdı.

Göz kapaklarım ağırlaştı ve bedenim bir tur daha atmayı isterken uyku beni ele geçirdi.

M Parmaklarım masanın üzerinde titrek bir dans yapıyordu, kalem elimdeydi. Plastiğin tahtaya vuruşundaki tık tık tık kalp atışlarım yankılandı. Agatha'nın düşünceleri kafamın içinde fırtına gibi dönüyordu. Gülüşü, o derin kahverengi gözleri ve bir kelimedede tökezledikten sonra bulaşıcı bir kıkırdamayla gülüp geçmesi. Kendinden çok emin görünüyordu. Kendini toparlamış. Tüm bu süre boyunca çok gergindim; taşaklarım terliyordu.

"Yapmalı mıyım?" Fable ve Lyric'in sığınağına açılan kapalı kapıya bakarak nefesimin altında mırıldandım. Belki cevapları vardır. Ne de olsa onlar kız.

Ayağa kalktım, sandalye dişlerimi kenetleyen bir çığlıkla geri çekildi. Bu kadarı yeterdi. Onların bilgeliğine ihtiyacım vardı.

yoksa Agatha'yı bir daha görmeden önce keşkeler ve belki-olmazlarla dolu bir kara deliğe düşerdim.

Ofislerine doğru attığım her adımda avuçlarım daha da terliyordu. Ya bana gülerlerse? Ya da daha kötüsü, ya bana umutsuz olduğumu söylerlerse?

"Kes şunu Arnold," diye sessizce kendimi azarladım, sakinleştirici bir nefes aldım. "Onlar senin arkadaşların." Ya da arkadaşla en fazla bu kadar yakın olabilirdim.

Kapılarına varmadan önce yürürken zemin ayaklarımın altında gıcırdadı. Elimi kaldırdım, bir an tereddüt ettim ve sonra kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye çağırdı Fable'ın sesi, kaygılarımın sınırlarını zorlayan yumuşak bir tını.

"Selam." İçeri girerken küçük bir el sallayabildim, kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı.

Fable masasından başını kaldırıp yüzüme bakınca gülümsemesi soldu. Lyric'in gözleri de benimkilerle buluştu, kaşları hafifçe çatıldı. Bir şeyler olduğunu biliyorlardı; her zaman bilirlerdi.

"Zor bir gün müydü?" Lyric bir kaşını kaldırdı, dudakları endişelendiğinde yaptığı gibi seğiriyordu.

"Onun gibi bir şey." Bakışlarım aralarında gezindi, tanıdık yüzlerinde güvence aradım.

"Otur, Arnold." Fable kanepeyi işaret etti, gülümsemesi yumuşak ve davetkârı.

"Teşekkürler." Minderlere gömüldüm, kumaş tenime karşı serindi.

Lyric öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak, "Dökül bakalım," dedi.

Derin bir nefes aldım, göğsüm sıkışmıştı. "Ben Agatha. Tekrar buluşuyoruz ve ben sadece... Ya yine garip olursa?"

"Gariplik dünyanın sonu değil." Fable kıkırdadı. "Ayrıca, ikinci bir randevuyu kabul etti, değil mi?" Lyric'in Gülümseme bir meydan okumaydı, içimde bir şeyleri ateşliyordu.

"Doğru." Bir parça umut hissederek başımı salladım. "Aslında o başlattı."

"O zaman bu iş sende." Fable'ın özgüveni benimkini destekledi.

Lyric göz kırparak, "Garip olanı kucaklayın," diye ekledi.

"Garip olanı kucakla," diye yineledim, beni şaşırtan bir kahkaha, derin ve endişeli bir yerden fokurdadı. Bakışlarım düşerken yüzüm ısındı ve gömleğimle oynadım.

Koltuğa yığıldım; ellerim sanki gerginliğimi süngerden su çeker gibi çekebilecekmişim gibi birbirine kenetlenmişti. Fable koltuğunda arkasına yaslanmış, parmaklarıyla masaya vurarak ritim tutuyordu.

"Lyric'le ilk tanıştığımda," dedi, "cam bir kapıya doğru yürüdüm. Tam yüzüstü düştüm."

Lyric homurdandı, gözleri eğlenerek kırıştı. "Bir hafta boyunca camda burnunun izi vardı."

İçimden beklenmedik ve gerçek bir kahkaha yükseldi. Yüzü kapıya çarpmış, dengesini kaybetmiş Fable'ın görüntüsü tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Gördün mü?" Fable kollarını iki yana açtı. "Hepimiz o yollardan geçtik." "Kesinlikle." Lyric başını salladı, onu sırtlamak bulaşıcı. "Ayrıca, Agatha seni zaten en beceriksiz halinle gördü ve işte daha fazlası için geri geliyor."

"Sanırım bu mantıklı." Boynumda sıcak bir kızarıklık oluştu. Haklıydı.

"Arnold, sadece... bırak gitsin." Fable'ın el hareketleri akıcıydı. "Bu tuhaflikları bir onur rozeti gibi takın."

"Doğru." Sözlerini düşünerek yanağımın içini çiğnedim. "Tuhafliklar... iyi mi?"

"Senin en iyi parçan." Lyric kollarını kavuşturdu, gülümsemesi yumuşadı. "Saklamayın onları."

"Tamam." Sesim hissettiğimden daha güçlü çıktı ama bu da bir başlangıçtı. "Artık saklanmak yok."

"Kesinlikle." Fable ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Şimdi git ve Agatha'nın tekrar görmek için sabırsızlandığı Arnold ol."

"Olur." Kendimi koltuktan kaldırdım, savaşa gidiyormuşum gibi değil de randevu için heyecanlıymışım gibi hissediyordum

Benim garipliğimden hoşlanan bir kızla. "Git yakala onları, kaplan." Ayağa kalktığımda Fable'ın kıkırdaması beni takip etti,

şimdi daha emin adımlarla.

"Teşekkürler çocuklar." Yüzüme minnettar bir gülümseme yayıldı. "Ne zaman istersen Arnold." Ben dönerken Lyric'in selamı şakacaydı.

Kapıya doğru.

"Gerçekten." Kelimeler basit ama içtendi.

Omuzlarımdaki ağırlık birkaç dakika öncesine göre daha hafiflemiş bir halde ofislerinden çıkarken Fable, "Git, sen ol," diye seslendi.

"Ben ol," diye fısıldadım, adımlarım daha amaçlıydı. Yapacağım şey tam olarak buydu.

Kalbim göğsümde hafifçe çarparak kitap raflarının labirentinde ilerledim. Heyecan damarlarımda gazoz gibi köpürüyordu. Agatha'yla tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Hey, Rufus." Altın rengi bir kafa elimi dürttü, kahverengi gözleri o köpek bilgeliğiyle doluydu. Kuyruğu yeni çıkan kitaplarla dolu bir masanın ayağına birkaç kez çarptı. "Sağ ol dostum."

Kitapçı etrafımda uğulduyor, kâğıt ve olasılık kokusu havada asılı duruyordu. Masanın arkasındaki sandalyeme çöktüm, deri sırtık gibi bedenimin altında gıcırıyordu.

"Tamam," dedim. I mırıldandı için
kendim, parmaklar davul çalma
üzerinde

Woodgrain. "Bunu özel yapalım."

Rufus ayaklarımın dibine yerleşti, sıcak varlığıyla beni o ana bağladı.

"Park?" Ben önerdim. Bu fikir aklıma geldi; basit ama güzeldi. "Evet, bu hoşuna giderdi."

Ördek havuzlarının ve çiçek tarhlarının yanından geçerken Agatha'nın kahkahalarını hayal ederek yüzüme bir gülümseme yayıldı. Rol yapmak yok, senaryo yok - sadece Agatha ve ben ve belki Rufus için bir frizbi.

"Sonra kahve," diye devam ettim, köşedeki şirin küçük dükkânı hayal ettim, camları sıcaklıktan buğulanmıştı.

"Kanepeleri olan."

Rufus yumuşak bir 'hav' sesi çıkardı, kuyruğunu sallayarak onayladı. "Mükemmel." Kendi kendime başımı salladım. "Sadece gerçekçi ol, Arnold."

Önce detaylar, sonra ona ulaş. Sıradan olsun. İşte buydu. Dürüst bir bağlantı için ikinci bir şans. Ve ben buna hazırdım, garip ifadeler ve hepsi.

Parmaklarım sinir ve heyecan karışımı bir hisle seğirirken telefonumun üzerine eğildim. Rufus ayaklarımın dibinde usulca horluyor, içimdeki çalkantıdan habersizdi.

"Hey," diye yazdım, sonra geri adım attım. Çok mu sıradan? "Merhaba Agatha," Tekrar denedim. Daha iyiydi. Profesyonel, ama çok sert değil.

"İkinci randevumuzu dört gözle bekliyorum. Belki parkta yürüyüşe çıkarız," diye devam ettim, parmaklarım bir ritim bulmuştu.

Dudağımı çiğneyerek kelimeleri tekrar okudum. Doğru hissettim- dürüst, basit. Dudaklarımda bir sırtış belirdi. Bu bendim, numara yapmıyordum.

"Yakında görüşmek için sabırsızlanıyorum," diye bitirdim, kendimi cesur hissederek. Gönder tuşuna bastığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sessiz bir 'vın' sesi mesajın gittiğini işaret ediyordu. Arkama yaslandım ve tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi serbest bıraktım. Bitmişti. Orada, dijital eterde, sadece onun gözlerini bekliyor.

Rufus kıpırdandı, başını kaldırıp bana baktı. Kuyruğunu bir kez yavaşça salladı, sanki havadaki değişimi hissetmiş gibiydi.

"Sağ ol dostum," diye fısıldadım kulaklarının arkasını kaşıyarak.

şimdi sıra beklemeye gelmişti. Cevap beklemenin acı veren, tırnak yedirten gerginliği. Gülecek miydi? Gülümseyecek miydi? Yoksa hiçbir şey hissetmeyecek miydi?

Bu düşünceleri bir kenara ittim. Hayır. Aramızdaki buzları erittik. İkimiz de aptalız. Bu sefer gerçekten bağ kuracaktık. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Birlikte tökezleyecektik, iki beceriksiz ruh gerçek bir şeye doğru ilerleyecekti.

Yeni bir mesajın zil sesi sessizliği böldü. Nabzım hızlandı. Mesaj ondan gelmişti.

"Ben de heyecanlıyım! Birkaç gün içinde görüşürüz," diye yanıt verdi. Çok basit. Tatlı. Mükemmel.

Benden bir kahkaha kaçtı, sınırsız ve gerçek. Bu iyi olacaktı. Garip, yaltaklanmaya değer anlarla başa çıkabilirdim. Bunlar hayatı hayat yapan parçalardı.

Arnold'ın ön kapısına doğru yürüdüm, trençkotum etrafımda sallanıyordu. Nabzım kulaklarımda davul sesi gibi çınılıyordu. Derin nefes aldım, derin nefes verdim. Bunu yapıyordum. Altında hiçbir şey olmayan trençkotum özgüven çığlıkları atıyordu ama midem düğümlendi. Belki de bu çok fazlaydı. Eğer şüphelendiğim gibi bakireyse, muhtemelen kaçırdı.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandım ve parmak eklemlerimi tahtaya vurdum.

Kapı açıldı ve kitapçı koridorlarının Arnold-Adonis'i, kumral saçları tam kıvamında taranmış bir halde karşısında durdu. Gözlerinin önündeki bir tutamı tararken parmaklarının arasından titreme geçti. Bakışlarımız kilitlendi ve yanaklarım kızardı.

"Hey, Angel." Sesi biraz çatallaştı, sevecen bir şekilde. "Sana da merhaba, Adonis." Bir tutam saçımı arkama sıkıştırdım.

Kulak. "Güzel bir gün, ha?"

"Şey için mükemmel... bilirsiniz. Kahve için. Ve diğer şeyler." Garip bir şekilde içeriye işaret etti.

"Kesinlikle mükemmel." Yanından geçtim, omuzlarımız birbirine sürtündü. Omurgamdan aşağı elektrik akımı geçti. İşte bu kadardı. Bunu gerçekten yapacaktık.

Kapıdan içeri adımımı attım, topuklarım parke zeminde tıkırdıyordu. Oda yumuşak bir ışıltıyla yıkanıyor, gölgeler duvarlar boyunca dans ediyordu. Köşedeki hoparlörden bir caz melodisi alçak sesle mırıldanıyor, beni sıcak bir battaniye gibi sarıyordu.

"Güzel yer," dedim.

"Teşekkürler." Arnold'un bakışları sanki o da ilk kez görüyormuş gibi etrafta gezindi. "Müzik çok fazla değil, değil mi? Hâlâ parka gitmek istiyor musun?"

Parka gitmek istediğini tamamen unutmuştum. "Uh... biraz burada kalalım."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü; sonra mutfağa doğru döndü. "İçki? Şarabım var... ya da daha sert bir şey?"

"Şarap kulağa harika geliyor." Midem küçük bir takla attı. Alkol sadece kenarları yumuşatabilir. Cumartesi sabahı saat 10'da hiç şarap içmemiştim ama bir müşteriyle de yatmamıştım.

Başını sallayarak iki bardak ve bir şişe getirdi. Parmakları mantarı karıştırdı, patlama sesi sessizlikte çok yüksek yankılandı.

"Özür dilerim, genelde böyle değilimdir-" Yakut rengi sıvıyı döktü, birkaç damla döküldü.

"Sakar mı?" İşleri hafifletmeye çalışarak alay ettim. Mutfağına baktığımda lavaboda tavalar vardı, üzerlerine yumurta artıkları yapışmıştı. Tanrım, bu çok garipti. Sabah seks. Sabah şarap. Bunu gece yapmalıydık.

"Aynen öyle." Bana bir bardak uzattı, parmaklarımız birbirine değdi.

Küçük statik şoklar gibi kıvılcımlar elime tırmandı.

"Şerefe..." Doğru kelimeleri aradım.

"Yeni deneyimler mi?" Gözleri benimkilerle buluştu, aramızda bir soru asılı kaldı.

"Yeni deneyimler." Bardağımı onunkiyle tokuşturdum, ses yüklü havada keskinleşti.

Şarabı yudumlarken, zengin tadının dilime yerleşmesine izin verdim. *Bu kolay olmalı, değil mi?* Sadece yara bandını -ya da benim durumumda trençkotu- yırtıp at.

"Agatha," diye başladı, sonra durakladı, adem elması sallanıyordu. "Paltonu almamı ister misin?"

Avuç içlerim ter içinde kaldı. "Hayır... hayır. Sorun değil." Karnımda isyan eden kelekleri bastıracağını umarak şaraptan bir yudum daha aldım.

Kanepe, aramızdaki gerilim okyanusunda bir ada gibiydi. Bacaklarımı altına kıvırdım, titreyen sinirlerimi yatıştırmak için şarabımı yudumladım.

"Evin güzelmiş," diye tekrar ağzımdan kaçırdım, gözlerim odanın içinde geziniyordu - onun dışında her yerde.

"Teşekkürler." Yastığın üzerindeki gevşek bir ipliği çekti. "Rahatlığı seviyorum."

"Cozy iyidir." Ben homurdanmadan önce kahkaham çok yüksek sesle yankılandı. Şimdi vur beni.

İkimiz de kadehlerimize uzandık, ellerimiz birbirine çarptı. Şarap parmaklarımın üzerine döküldü.

"Kahretsin, özür dilerim!" Bir peçete kapıp elime dökülenleri silerken yanakları kıpkırmızı oldu.

"Hey, sorun değil." Onun endişesine ısınarak gülümsedim.

Arnold boğazını temizledi ve kitaplığa baktı. "Bunlardan herhangi birini okudun mu?"

"Um," başlıklara göz attım. "Zaman yolculuğu yapan dedektifle ilgili olan."

"Ah, *Clockwork Sleuth'un Günlükleri*." Canlandı. "En sevdiklerimden biri."

"Benimkini de." Yarı doğru; sesli kitap versiyonunu dinlemiştim. Bu okuma sayılabilir de sayılmayabilir de, bu konuda jüri hâlâ kararını vermedi.

Sessizlik uzadı, sadece müziğin yumuşak uğultusuyla doldu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Aradaki boşluğu doldurma zamanı. Elim kanepenin üzerinde gezindi, parmak uçlarım onununki sızdı. Seni sıcaktı, benim serinliğimle bir tezat oluşturuyordu.

"Angel," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Adonis." Takma adlar doğal ve samimi geliyordu. Ben bendim, ama telefon adım beni daha güvende hissettiriyordu, sanki her şeyi yapabilirmişim gibi.

Eli döndü, parmakları benimkilerle iç içe geçti. Sıkı. Güvence mi? Sevgi mi? İkisi de mi?

"Ellerin çok yumuşak," diye mırıldandı başparmağıyla avucumu okşarken.

"Seninkiler de çok sert değil," diye başardım, kalbim küt küt atıyordu.

Bakışlarımız kilitlendi ve dünya sessizliğe gömüldü. O an havada asılı kaldı, değerli ve kırılgan.

Eğildim, mesafeyi kapattım. Nefesi kesildi.

Dudaklarımız temkinli bir dansla buluştu. Dudaklarımdan ayak parmaklarıma kadar içime bir sıcaklık yayıldı.

Diğer eli yanağımı buldu ve hafifçe kavradı. Dokunuşun ve öpücüğün içinde eridim.

Nefes nefese birbirimizden uzaklaştık. Yüzü kıpkırmızıydı ve trençkotumun açıldığını, altındaki cüretkâr kıyafetimin ortaya çıktığını fark ettim. Oops.

Tekrar eğildim, dudaklarımız çekingen bir şekilde daha güvenli bir bağlantı arıyordu. Sakarca bir yanlış hesaplamayla dişlerimiz çarpıştı ve alt dudağıma keskin bir acı saplandı.

"Ouch." Bakırımsı bir tat ağzımı doldurdu.

"Özür dilerim, özür dilerim," Arnold'un yanakları daha önce tuttuğu şaraptan daha koyu bir kırmızı tonunda kızardı.

"Maceranın bir parçası, değil mi?" Parmağımı dudağıma bastırdım ve dolgun yarığını hissettim. Gülmekten kendimi alamadım. En azından biraz gerginliği azalttı.

"Bunu bir kez daha deneyelim." Sesim utanç ve beklenti arasında gidip geliyordu.

Başını salladı, ona sevimli ve bilgin bir görünüm veren gözlüklerinin arkasındaki gözleri genişti. Bu sefer daha yavaş gittik, daha yumuşak. Başlangıçtaki gariplik sıcak bir aciliyete dönüştü. Ellerim onun saçlarına uzandı ve parmaklarımı o kumlu tellerde gezdirdim. O da belimden nazikçe çekerek karşılık verdi ve beni daha yakına çekti.

"Ummm... nereye gitmek istiyorsun...?" Dudaklarına fısıldadım, yüzümde şakacı bir sırıtma dans ediyordu.

"Yatak odası bu tarafta." Ayağa kalkıp elini uzatırken sesi titriyordu.

"Yolu göster, Tanrım." Ona taktığım lakap, alaycı bir ifadeyle dilimden döküldü.

Odasında bir sadelik vardı; masanın üzerine kitaplar yığılmış, yatak özenle hazırlanmıştı. Ama şimdi, onu düzeltmek için buradaydık.

"Bunu daha önce hiç yapmadım... senin gibi biriyle." Elleri çenemde gezinirken titriyordu.

"Benim gibi mi?" Bir kaşımı kaldırdım, kalbim sinirle ve başka bir şeyle, heyecan verici bir şeyle çarpıyordu.

"Beni çok aşan biri." Kelimeler ağzından tökezleyerek çıktı, her hece bir öncekinden daha ağırdı.

"Adonis, bu gece lig yok." Yüzünü ellerimin arasına aldım, buna inanmasını istedim. Telefon adını kullanmak kendine güvenini artırmanın bir yoluydu; fırlayacak gibi görünüyordu.

"Angel, seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." İtirafı havada asılı kaldı, çiğ ve dürüst. "Gerçek şu ki..."

"Bakirsin, değil mi?" Başparmaklarım elmacık kemiklerinin üzerinde geziniyor, orada oluşan endişe çizgilerini yumuşatmaya çalışıyordu.

Gözleri yere düştü.

"Sorun değil, beni rahatsız etmiyor."

"Gerçekten mi?" Rahatlama ses tonunu renklendirdi, sonunda bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten." Onaylamam bir fısıltı, bir sözdü.

Ellerimiz yeni bölgeleri keşfederken kahkahalar atarak beceriksizce oynadık. Dağınıktı, kusurluydu ama gerçektir - keşfetmenin heyecanı, özlemin acısı.

Trençkotumun omuzlarına uzandım, omuzlarımdan kaymasına ve ayaklarımdan dibinde birikmesine izin verdim. Hava tenime karşı serindi, tüylerim diken diken oldu. Arnold'un bakışları vücudumun kıvrımlarını izledi, mavi gözleri genişti, hayranlık ve dehşetin sevimli bir karışımıydı.

"Vay canına," diye fısıldadı, elleri sanki dokunmak istiyormuş ama kırılacağımdan korkuyormuş gibi havada duruyordu.

"Sıra sende." Sesim hissettiğimden daha kararlıydı, dudaklarımda bir gülümseme vardı.

Gömleğini karıştırdı, düğmeler sanki kendi akılları varmış gibi gergin parmaklarının arasından kayıyordu. Sonunda attı, yerdeki ceketime katıldı. Düğme ve fermuarla boğuştuğundan sonra pantolonunu indirdi. Çoraplarını üzerinde bıraktı. Normal insanlar bunun iğrenç olduğunu düşünür ama ben umursamıyorum. Ben de çoraplarımı çıkarmıyorum.

Ellerim sütyenimin kopçasına gitti, minik kanca benimle alay ediyordu. Kıpırdamıyordu. Arnold'a bir bakışım fark ettiğini gösterdi, yanakları iç çamaşırımın kırmızısına rakip bir tonda kızarmıştı.

"İzin ver," dedi benimkinden bile daha az emin parmaklarıyla. Bir tarafı serbest kalana kadar tokayı bir o yana bir bu yana çevirdi, diğeri inatla yerinde duruyordu. Sağ göğsüm dışarı fırladı ve durumun gülünçlüğüne gülmekten kendimi alamadım. Bu ne kadar garip olsa da, çakıl taşıydı ve keskin bir noktaya yükselmişti.

"Yolun yarısı mı?" Sıcaklık boynumdan yukarı tırmanırken bile havayı hafif tutmaya çalıştım.

"Üzgünüm, bu konuda pek iyi değilim." Özrü aceleyle geldi, eli yanlışlıkla açıkta kalan tene değdi ve ikimizin de nefesini kesti. "Özür dilerim, aman Tanrım, özür dilerim."

"Seks yapmak üzereyiz ve sen göğsüme dokunduğun için özür mü diliyorsun? Bu çok komik." Kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Ben onları durduramadan, bir kat daha garip bir şekilde üst üste yığıldılar.

Sonunda diğer fincanı da serbest bırakmayı başardık, sutyen de büyüyen giysi yığınının katıldı. Elleri kararsızdı, içime farklı bir ürperti gönderen bir tereddütle keşfediyordu. Dokunuşu elektrikliydi, bedenlerimiz birbirine yaklaştıkça içimde bir şeyler kıvılcımlanıyordu.

"Agatha, ben-" Arnold kısa bir süre durdu, nefesi kesildi.

"Şşş, sorun yok." Bir parmağımı dudaklarının üzerine koydum, sonra kendi parmağımla değiştirdim, onu usulca öptüm, ikimizde de hissettiğim titremeyi yatıştırmaya çalıştım.

Yatağa doğru tökezledik, uzuvlarımız ve belirsizliğimiz birbirine karıştı. Yatağın üzerine düştüğümüzde dirseklerimiz birbirine çarptı ve kafalarımız birbirine vurdu. Ama bu öyle bir sakarlıktı ki, doğru yapmak için tekrar denemek istemenize neden oluyordu.

"Bu mu- Ben-" Arnold'un sözleri vücutlarımız beceriksizce aynı hizaya geldiğinde kesildi. Ben sırtüstü yatıyordum, o ise beceriksizce üzerime eğilmiş, vajinal açıklığımı görmek için gerinirken saçları gözlerime değiyordu. Parmakları itti ve dürttü, nemin etrafında kayıyordu. Bingo düğmemi bulamayınca hayal kırıklığı içinde homurdandı.

"Acele etme." Ellerini yönlendirdim, nereme dokunulmasından hoşlandığımı gösterdim, hevesli öğrenci gözleri her ayrıntıyı ıslattı.

"Böyle mi?" Hareketleri sarsıntılı ve pratik değildi ama kalbimi kabartan bir memnun etme arzusuyla doluydu. Dürüst olmak gerekirse, güzel hissettiriyordu ama sanki aşk düğmemi DJ'lik yapıyormuş gibiydi.

"Aynen böyle." Topuzunun hareketleriyle çılgınca sallanışını izledim. Yanılmışım. Kesinlikle iri ve yetkili biri değildi ama iş görürdü. Dikkatlice baktığımda yaklaşık dört buçuk santim ama bir gazoz kutusu kadar geniş görünüyordu. Dudaklarımı yalarken kalçalarımın tepesine bir heves yerleşti. O yapışkan gazın rahim ağzıma itilmesini ve orada

bir tıkaç. Döl dolu olma hissini seviyorum. Dışarı sızma şekli bana buzlu çöreği hatırlattı.

Ritmi karmakarışık, kalbimin düzensiz atışına bir şekilde uyan vahşi bir ritim. Anahtarsızdık, adımlarımız uyumsuzdu ama bunun bir önemi yoktu. Dokunuşundaki içtenlik ve bakışlarındaki şaşkınlık, özlemini çektiğimi bilmediğim her şeydi.

"Şekerleme çubukları, ben-" Arnold yine sözünü kesti, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Bu kez parmağını mor denizyıldızına soktu ve şok içinde çıkardı.

"Adonis," diye nefes aldım, "bu mükemmel. Sadece tekrar dene."

Ve öyleydi - her şeyin kusurluluğu, hamlığı. O anda, birden fazla şekilde çıplak kaldığımda, gerçek yakınlığın belki de böyle bir şey olduğunu fark ettim. Dağınık, gerçek ve tamamen bize ait. Denemeye devam etmesi ve her şeyi doğru yapma hevesi çok sevimliydi.

Dudağımı ısırdım ve kıkırdamamı engelledim. "Bu hareketlerle seksi bir kütüphaneci gibisin."

Arnold'un elleri durakladı, yanakları kırmızının parlak bir tonuyla kızardı. Sonra kıkırdadı, sesi göğsünden gürlüyordu, saf ve bulaşıcıydı. Ben de ona katıldım, kahkahalarımız birbirine karıştı, aptalca ve sıcaktı.

"Sanırım bu seni yaramaz patron yapıyor," diye karşılık verdi, gözlerinde şakacı bir dans vardı.

"Şimdi penisini içime sok." O aşağı inerken kendimi yukarı doğru ittim ve yavaş bir hareketle yarığıma girdim.

"Ben... Ben seni incitmek istemiyorum."

Kıkırdamamı engelleyen şey samimiyetiydi. "Yapmayacaksın. Ben ıslağım, aramız iyi."

Homurdanarak içeri itti, ben kalçalarımı yukarı kaldırıp onu hareket etmeye teşvik etmeden önce durdu. Ve hareket etti, sudan çıkmış balık gibi hevesle iterken başı çeneme çarptı.

"Oh, oh Tanrım. Çok özür dilerim. İyi misin?" Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

Evet... ve hayır. Dilimi ısırılmışım, ama dürüst olmak gerekirse, şu anda çok azmışım, durmak istemedim, bu yüzden sadece başımı salladım ve kanı yuttum. Devam etmesini işaret ettim.

Sonra gerçekten vahşileşti. "Hoşuna gitti mi? Bu amcığa vurmam hoşuna gidiyor mu? Bağırsaklarını yeniden düzenlememi ister misin?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum, "Arnie, olmadığın biri olmana ihtiyacım yok. Sadece... kendin ol. Keyfime bakıyorum, benim seksi sosislim."

Gülümsedi ve alnının arasındaki çizgiler gerginleşmeden önce kızardı. Boşalmak üzereydi. Mırıldandığı bir özürle sıcak, sümüksü deliğimden çıktı ve sütlü spermiyle tenimi boyadı. Beni o gazoz kutusuyla tıkamadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama anlıyordum.

Birbirimizin içine çöktük, gerginlik ortak bir eğlenceye dönüştü. Her şeyin saçmalığında teselli bulduk.

"Vay canına, bu konuda gerçekten kötüyüz," dedim kıkırdamalar arasında, hâlâ kollarını etrafımda hissediyordum.

Arnold, "Kendi adına konuş," diye alay etti, ama hiç ısırmadı. "Tüm bu... şeyler için özür dilerim."

"Benim favorim senin itişin oldu. Çok yoğundu."

Kahkahalar azaldı ve orada uzandık, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış, birlikte nefes alıyorduk. Parmakları sırtımda daireler çiziyordu, hafif ve tereddütlü. Gözlerimi kapattım, hissin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

"Korkuyorum," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki neredeyse duymuyordum.

"Ben de." Sesim kendi kulaklarıma bile kısık geliyordu.

"Korkuyorum, her şeyi berbat edeceğim," diye devam etti. "İhtiyacın olan şey olamayacağımdan korkuyorsun."

"Arnold, bana bak." Bir dirseğimin üzerinde doğrulup bakışlarını karşıladım. "Beni görüyorsun, her şeyimi, sadece telefondaki Angel'ı değil. Bu fazlasıyla yeterli."

Başını salladı ve beni kendine çekti. "Ve sen, beni görmek - beceriksiz, deneyimsiz - her şey demek."

"O zaman birlikte korkalım," diye önerdim, başımı göğsüne yasladım ve kalbinin düzenli atışını dinledim.

"Anlaştık." Konuşurken nefesi saçlarımı gıdıkladı.

Odanın sessizliğinde, dışarıdaki şehrin yumuşak uğultusuyla sarmaş dolaş uzandık. Teninin benimkine değen sıcaklığı korkularımı yatıştıran bir merhem gibiydi. Onun kucağında garip bir huzur buldum, kusurlu mükemmelliğimizi kabul ettim.

Arnold'a daha da sokuldum, vücudunun sıcaklığı açık pencereden sızan soğuğa karşı sağlam bir teselli oldu. "İnsan battaniyesi gibisin," diye takıldım, parmaklarım göğsünde tembel daireler çiziyordu.

"Sadece senin için, Angelcakes." Sesi eğlenerek gümbürdüyordu, yaltaklanmaya değer bu lakap onun ağzından çıkınca bir şekilde sevimli geliyordu.

"Angelcakes?" Bir kaşımı kaldırdım, bir kahkaha yükseldi. "Yaratıcılığını gerçekten zorluyorsun, Arnie."

Omuz silkti, yüzünde mahcup bir gülümseme yayıldı. "Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi."

"Sanırım bunu görmezden gelebilirim." Elim kalbinin üzerine yerleşti, sabit atışını hissediyordum. "Sadece bu seferlik."

"Cömert." Eğildi, dudakları alnıma değdi ve gereğinden uzun süre kaldı.

"Hey, Sodapop..." Kelimeler doğal geliyordu, bir takma isimden daha fazlası olan, tesadüfen var olan bir bağlantıdan doğan bir isim. "Bu... biz... hoş bir şey, değil mi?" "Güzel... yetersiz bir ifade." Hafifçe geri çekildi, mavi gözleri benimkileri arıyor. "Korkunç derecede harika."

"Korkunç derecede harika," diye tekrarladım, cümle aramızda asılı kaldı ve odayı gerçekliğiyle doldurdu.

"Burada olacağımı hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti, eli benimkini buldu, parmakları daha derin bir şeyden bahseden bir rahatlıkla birbirine dolandı.

"Ben de öyle." Söylenmemiş anlaşılmayı mühürlemek için elini sıktım.

Orada yatıyorduk, solan ışık duvarlarda dans eden gölgeler oluşturunuyordu. Zaman uzuyor ve bükülüyor gibiydi, güneş alçalıp kozaladığımız gerçekliğin sonunu işaret edene kadar anlar birbirinin içine katlanıyordu.

"Görünüşe göre gün sona eriyor." Turuncu ve mor çizgilerin gökyüzünü boyadığı pencereye doğru başımı salladım.

"Öyle görünüyor." İsteksizlik dolu bir sesle içini çekti.

"Eğlenirken zaman uçup gidiyor, değil mi?" Kendimi yukarı ittim, serin hava tenime çarptı, tüylerim diken diken oldu.

"Ya da her saniyeyi değerlendiren biriyle birlikteyken." Arnold da doğrulunca çarşafı beline dolandı.

"Tatlı dilli." Elimi uzatıp alnındaki bir tutam saçı fırçaladım.

"Sadece gerçek." Elimi tuttu ve yumuşak bir öpücük için dudaklarına götürdü.

"Sanırım buraya kadarmış." Sesim dalgalandı, etrafımıza ördüğümüz büyüü bozmaya hazır değildim.

"Sadece şimdilik." Gülümsemesi gelecekteki garipliklerden, ortak kahkahalardan ve gerçek bir şeyden bahseden vaatler içeriyordu.

"Sadece şimdilik," diye yineledim, son bir öpücük için beni kendine çekmesine izin verdim - nazik, tatlı, henüz gelecek şeylerin fısıltısı. İç çamaşırlarımı ve trençkotumu kaptığım gibi üzerime geçirdim, parmağını yanlışlıkla soktuğu deliği görebileceği kadar eğildim. Kekelediğini duyunca gülümsedim. Ayağa kalkıp yanağından öptüm ve ön kapıya doğru yürüdüm.

"Görüşürüz, Angelcakes." Çerçevenin karşısında durdu, ışık onu her zamankinden daha çok bir rüyaya benzeten bir parıltıyla çerçeveleyiyordu.

"Görüşürüz, Sodapop." Akşamın içine adım attım, serin esinti etrafımı sarıyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım, yumuşak bir tıkırtı az önce yazdığımız bölümü mühürledi. Kalbim hala dans ediyordu

göğüs kafesim, yeni, heyecan verici bir şeyin ritmine göre ayarlanmış bir ritim.

Akşam havası serindi ve geride bıraktığım sıcaklığa tezat oluşturunuyordu. Trençkotumu etrafıma daha sıkı sardım, kumaş tenime fısıldıyordu, saatler önce yaptığım cesur hareketin gizli bir hatırlatıcısıydı. Birden fazla şekilde işe yaramıştı.

Zihnim sahneleri yeniden canlandırdı - birbirine dolanmış uzuvlarımız, seks mağarama çılgınca girerken Tanrı'nın çubuğunun kayması ve kayması. Elleri keşfederken nasıl titriyordu, benimkiler nasıl rehberlik ediyordu. Bir hafta önce kahve içtiğimizden beri zafer deliğindeki sikler hakkında neredeyse hiç düşünmemiştim.

Dudağımı ısırdım, yanlışıyla bana kafa attığı yerin acısına rağmen köşelerde bir gülümseme belirdi. Çok mu garipti? Kesinlikle. Sevimli mi? Daha da çok.

"Gariplikten keyif alacağımı hiç düşünmezdim," diye mırıldandım nefesimin altında, gece kelimelerimi yutuyordu.

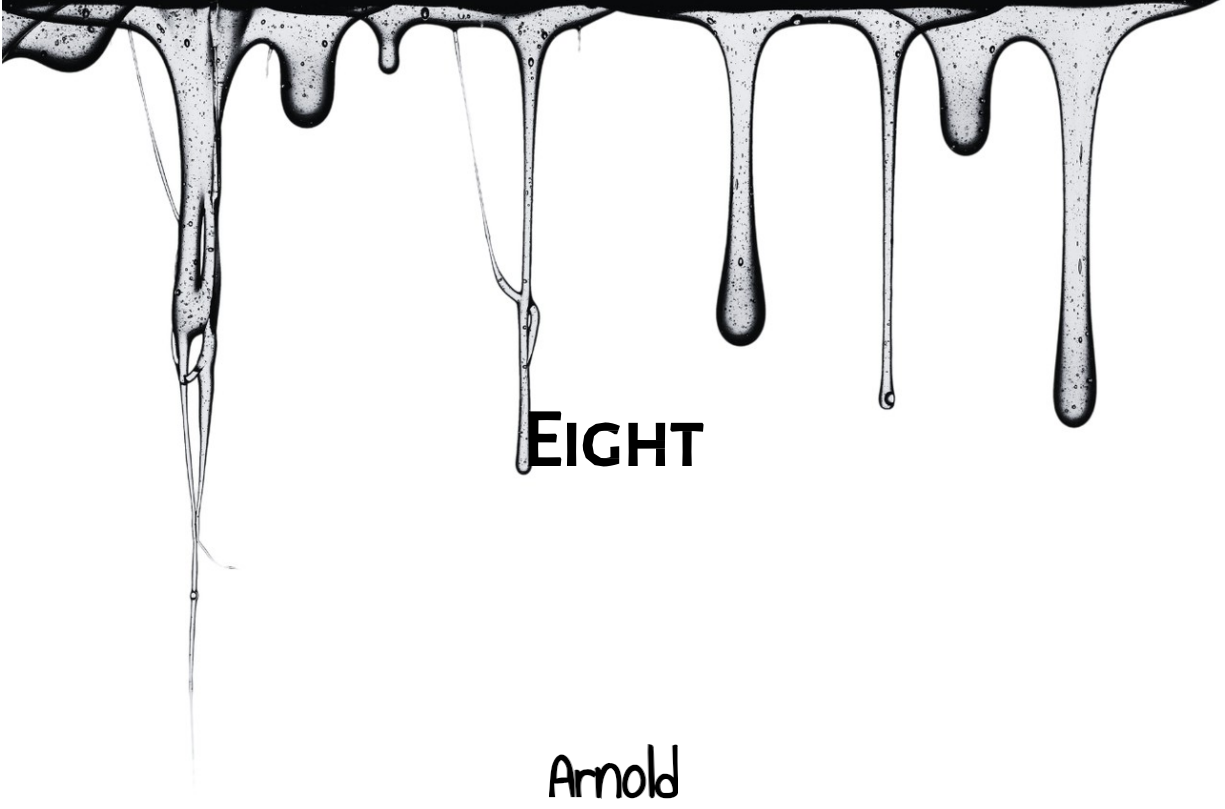
Aklıma Arnold'un mavi gözleri geldi, şaşkınlıktan irileşmiş ve işler planlandığı gibi gitmediğinde bir tutam panik. Sırık gibi vücudu tereddütlü bir hevesle hareket ediyordu, benim belirsizliğimle eşleşiyordu. Daha önce hiç bir bakireyi becermemiştim.

"İkimiz için de yeni bir alan," diye düşündüm, ikimize de uyan çifte anlamla kıkırdadım - bir bakire ve bir cadaloz.

Beni Arnold'un kapısından uzaklaştıran her adımda kendimi mutlu hissediyordum. Fiziksel olanın ötesinde kendimizi ortaya koymuştuk. Ve ikimizin de eksik olduğunu bilmediği bir şey bulmuştuk.

"İkinci bölüm için sabırsızlanıyorum," dedim, yukarıdaki yıldızlara, telefon hattının diğer ucundaki bir sestten daha fazlası haline gelen adama bir söz verdim.

Yürümeye devam ettim, o son öpücüğün yankısı güzel bir şarabın ağızda bıraktığı tat gibi kalmıştı -tatlı, baş döndürücü ve tamamen sarhoş edici.

W Ertesi gün üçüncü randevumuz vardı. Elimdeki bibloyu karıştırdım, güldüğümde titreyen küçük, seramik bir kurbağaydı bu. Agatha yanımda durdu, kıkırdaması sıcak ve kolaydı. "Çok tatlı," dedi ve ben sadece başını sallayabildi, hızla başka tarafa bakmadan önce ona baktı. "Bizim gibi," diyebildim, yanaklarımdaki ateşin sönmesini umarak

çok açık değildi. Rufus kuyruğunu salladı ve sanki kendi küçük macerasındaymış gibi dükkândaki tuhafılıkları kokladı.

"Tamamen biz," diye onayladı Agatha, eli benimkini buldu, parmakları iç içe geçti.

Amaçsız ve memnun bir şekilde kafe kafe dolaştık, kahvelerimizi yudumladık, pastalarımızı paylaştık. Tatlı ya da ekşi her tat, birbirimiz hakkında daha fazla şey keşfetmenin heyecanını yansıtıyor gibiydi. Birbirimizin

Telefonlara ateşli sözler fısıldayan ve kitapları istifleyip tek başına hayaller kuran. Kolumda bir piknik sepeti vardı.

"Şimdi parka gidelim ve öğle yemeği yiyelim," diye önerdi, gözleri bu fikirle parlıyordu. Esinti saçlarıyla oynuyordu ve sanki dünya bizi çağırıyor gibiydi.

"Kulağa mükemmel geliyor." Kalbim hızla çarpıyordu. Kelebek dedikleri şey bu muydu? Yoksa okuduğum ama gerçek olabileceğine pek inanmadığım aşk romanlarının sayfalarından doğan daha da nadir bir şey miydi?

Rufus önden gidiyordu, parkın yeşil alanlarına doğru ilerlerken tasma elimde gevşek duruyordu. Güneş her şeyi altın rengine bürümüştü ve ben sessizce bunun bir hazine gibi hissettiren bir gün için ne kadar uygun olduğunu düşündüm.

Çimenler bizi karşıladı, zemin sertti ama kığımızın altında bağışlayıcıydı. Yerleştik, uzaktan gelen kahkaha sesleri ve yaprakların hışırtısı öğleden sonramızın müziğini oluşturuyordu. Rufus'un kayışlarını çözdüm ve serbestçe dolaşmasına izin verdim. Hiç uzağa gitmedi.

Sandviçini kadeh kaldırır gibi kaldırarak, "Şerefimize," dedi. Gülümsemesi bulaşıcıydı, bakışları tekrar tekrar çalmak istediğim bir şarkıydı.

"Bize içelim," diye yineledim, sözcükler dilimde tuhaf ve yeniydi, sonsuza dek tadını çıkarmak istediğim bir tattı.

Agatha ev yapımı ziyafetimizi boşalttı, hafifçe yanmış bir kişinin folyosunu açarken kahkahası hafif ve kolaydı.

"Beş yıldızlı mutfak." Bana bir dilim uzatarak göz kırptı. "Sadece en iyisi."

Isırırken yanık tadından irkildim ama bu çabadan zevk aldım. Koyu kahverengi gözlerindeki beklentiyi izledi. Belli ki bu sabah pişirmişti, maceramız için heyecanlıydı.

"Lezzetli," diye yalan söyledim, vurgulamak için başparmağımı kaldırdım.

"Bir de ben deneyeyim." Yüzünü şakacı bir şekilde buruşturarak parçasından bir ısırık aldı.

"Sanırım günlük işlerimizi bırakmayacağız," diye kıkırdadım ve daha az tehlikeli görünen bir bagete uzandım.

"Kendi adına konuş, Sodapop." Agatha sırtarak bir dilimi abartılı bir özenle yağladı. "Bu sanattır."

"Doğru, Angelcakes." Reçeli ona uzatırken homurdandım. "Bir şaheser."

Takma isim karşısında burnu kıvrıldı, aramızda bir sevgi köpürmesi oluştu. Daha fazla ısırik paylaştık, her lezzet bir keşif, her bakış bir onaylama. Bana bir çilek yedirdi, tatlılığı ağzımda patladı.

"Pikniğin böyle bir macera olabileceğini kim bilebilirdi?" Bir kereviz çubuğu kemirirken söyledim. Onun keklerini denemekten çok korkuyordum.

Bacak bacak üstüne attık, birbirimize yakın oturduk, aramızdaki rahatlık kendi başına yumuşak bir battaniye gibiydi. Ellerimiz birbirine değdi, bu yeni araziye keşfederken hâlâ çekingendi. Rufus yanımıza yerleşti; memnun iç çekişleri bizimkilerle eşleşiyordu.

Pikniğimizin son parçalarını da topladım, meyveler dışında neredeyse hiçbir şeye dokunulmamıştı. Agatha elime uzandı, parmakları benimkilerin arasından kolaylıkla kayıyordu.

"Hadi yürüyelim," dedi, gözlerinde muzip bir pırıltıyla.

"Yolu göster." Sesim bir fısıltıya dönüşmüştü. kalbimin çekiç sesleri.

Adımlarımız senkronize bir şekilde dolambaçlı patikadan aşağı doğru yürüdük. Tanımadığım ama yine de katıldığım bir melodi mırıldanıyordu, seslerimiz en keyifli şekilde çarpışıyor ve birbirine karışıyordu. Yanağıma kondurduğu bir öpücük yüzüme sıcaklık yayılmasına neden oldu, dudaklarım karşılığında onun şakağını okşadı.

"Arnold?" Gözleri sevinç havuzlarıydı.

"Agatha?" Ben de onun ses tonunu yansıttım, şakacıydı. "Meşe ağacına kadar yarışalım!"

Ben cevap veremedi önüme geçti, kahkahası gürültülüydü. Ona yetiştim, nefes nefese kıkırdamalar arasında ellerimiz yeniden birleşti. Tekrar yürüyüşe geçtik, her birkaç adımda bir diğerinin gerçek olduğunu teyit

edercesine birbirimize yaslandık. Meşe palamutları ve sincaplarla ilgili bir şarkı mırıldanmaya başladı.

"Şu halimize bakın, iki yetişkin sincaplar hakkında şarkılar uyduruyor," diye gülümsedi.

"Gelmiş geçmiş en iyi şarkı," diye karşı çıktım elini sıkarak. "Katılıyorum." Durdu ve ileriye işaret etti.

"Salıncaklar!"

Heyecanı bulaşıcıydı. Beni çekmesine izin verdim, çekişindeki çocuksu neşe dayanılmazdı. Salıncaktaki bir koltuğa oturdu ve ben daha itmeye fırsat bulamadan yere tekme attı.

"Hadi Arnold, sıra sende!" Tamamen meydan okuyordu, yanakları eğlenceden kızarmıştı.

"Tamam, tamam!" Komşu salıncağa yerleştim ve ritmimi buldum. İleri geri gittik, her geçişte daha yükseğe çıktık.

"Senden daha yükseğe!" diye seslendi, gökyüzüne doğru süzülerek.

"İmkânsız!" Daha sert tekmeledim, yer kilometrelerce aşağıda görünüyordu.

"Adonis'in kanatları var," diye dalga geçerek yayının zirvesine ulaştı.

"Melek yukarıda süzülüyor," diye karşılık verdim, rüzgâr kulaklarımın dibinde uğulduyordu.

Rekabetçi çizgimiz yerini hoşnutluğa bıraktı, salıncaklar sonunda yavaşladı, kalıcı yaylar arasında yan bakışlar değiş tokuş edildi. Etrafımızdaki park bulanıklaşarak bir fon oluşturuyor, batan güneş her şeyi altın rengine boyuyordu.

"Hadi tahterevalliye binelim," dedi Agatha, gözlerinde muziplik dans ediyordu.

"Elbette," diye kıkırdadım, ama midem küçük bir takla attı. Tahterevalliler tahmin edilemezdi, tıpkı onunla tanışmak gibi - şaşırtıcı ve biraz da korkutucuydu.

Karşılıklı uçlara oturduk, onun bacakları sallanıyordu, benimkiler itmek için sıkıca dikilmişti. Bir ritim bulduk, yukarı ve aşağı, kahkahalarımız her kaldırıшта yükseliyordu. O yukarı uçtu; ben aşağı düştüm. Denge zor bir şeydi.

"Oha!" Yere biraz fazla sert vurduğum için yan tarafı havaya kalktı.

Tahterevalli sallanıyordu,
kontrolden çıkmıştı. "Arnold-"

"Agatha-"

Yerçekimi kazandı. Yuvarlandık ve yumuşak çimlerin üzerine bir yığın halinde düştük. Onunla göz göze geldik ve göz kırptı. Bir çocuğun oyuncağıyla başa çıkamayan iki yetişkin olarak yere yığılmıştık.

"Pürüzsüz, Soda, gerçekten pürüzsüz," diye dalga geçerek gömleğindeki çimleri fırçaladı.

"Cazibenin bir parçası," diye karşılık verdim ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Kalbim hızla çarpıyordu, düşmekten değil ama onun dokunuşundan, gülümsemesinden.

"Hadi," dedi elimi tutarak. "Göl kenarında bir yer var. Gökyüzünün akşam dansını izlemek için mükemmel bir yer."

"Yolu göster, Cake." Takma adı dilime tam oturmuştu, elinin elime oturuşu da öyle.

Göle doğru yürüdük, su yukarıda değişen renkleri yansıtıyordu. Etrafımızı saran memnun bir sessizlikle oturduk. Etrafımızdaki dünya yumuşadı ve pembeler ve turuncular içinde eridi.

"Sırada ne olduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu, başını gökyüzüne doğru eğerek.

"Bazen." Bakışlarımı suda tuttum, dalgalanmalar kafamın içinde dönen düşünceler gibiydi. "Seyahat belki. Kitaplar kesinlikle."

"Kitaplar," diye yineledi elimi sıkarak. "Evet, benim de hayallerim var. Büyük olanlardan."

"Gibi mi?"

"Her gün yaşadığını hissetmek gibi. Her anı değerli kılmak."

"Kulağa mükemmel geliyor." Beni etkileyen sadece sözcükler değil, sesindeki ham umuttu. Bunu ben de hissettim, gerçek ve heyecan verici bir şeyin olasılığını.

"Bana en çılgın rüyanı anlat," diye ısrar etti, yüzünü bana dönerek.

"Özel biriyle dünyayı görmek. Hikayeler paylaşmak, anılar biriktirmek."

"Özel biri, ha?" Sesine bir parça şakacılık karıştı.

"Evet." Bakışlarıyla karşılaştım, solan ışık yüz hatlarına gölgeler düşürüyordu. "Oldukça vahşi, değil mi?"

"Vahşi ve harika." Başparmağı elimin arkasını okşadı. "Tıpkı bizim gibi."

Güneş alçalıyor, günü alacakaranlığa sürüklüyordu. Orada oturduk, yüksek sesle hayal kuran iki akraba ruh, başlangıçların büyüğü ve biten bir günün sıcaklığıyla sarmalanmıştık.

Ağaca yaslandım, kabukları gömleğime sertçe batıyordu. Agatha'nın başı omzumu buldu, yumuşak ağırlığı içime bir sıcaklık akımı gönderdi. Nefesi sabitti, tişörtümün kumaşına karşı nazik bir ritim tutturuyordu.

"Güzel," diye mırıldandı, sesi serin havada bir fısıltı gibiydi.

"Mükemmel," diye cevap verdim, kolum beni şaşırtan bir rahatlıkla omuzlarına dolandı. Dünya sadece bize, yaprakların hışırtısına ve günlerini tamamlayan ailelerin uzaktan gelen kahkahalarına sessizleşti.

Parmakları kolum boyunca oynayarak görünmez desenlerin izini sürdü. Onu kendime çektim, yanlarımız birbirine yapıştı, gölgeler çimenlerin üzerinde uzanırken sıcaklığı paylaştık.

Agatha gözlerinde ani bir parıltıyla doğrulup, "Hey, hadi birkaç fotoğraf çekelim," dedi.

"Fotoğraflar mı?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama sırtışı bulaşıcıydı. Fotoğraflarda her zaman korkunç görünürdüm.

"Hadi, eğlenceli olacak." Ayağa fırladı ve bir çırpıda telefonunu çıkardı.

"Tamam, tamam." Pantolonumdaki ot parçalarını fırçalayarak ayağa kalktım.

Ördek suratıyla poz verdi, sonra sahte ciddiyete geçti, kaşlarını çatı. Flaşı onu yarı yarıya kör etmişti ama umurunda değildi; devam etti.

"Senin sıran, Adonis." Kaşlarını bana doğru oynattı.

"Adonis ördek suratı yapmaz," dedim ama Her neyse, dudakları büzülmüş, kendini tamamen gülünç hissediyordu.

"Paha biçilemez!" İki büklüm olmuş, fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu.

Sonra ikimiz de gülmeye ba  ladık, yüzümüzü buru  sturduk, abartılı pozlar verdik. O kadar çok gülüyorduk ki karnım ağrıyordu. Kendimin farkında olmayı unutmuştum; kameralı kız ve onun dünyasındaki tek kişi benim  im gibi bana bakışı dışında her şeyi unutmuştum.

"İşte, bunu benimle yap." Be  lik   akmak için elini kaldırdı, ulaşamayacağı bir mesafedeydi.

Zıpladım, avu  larımız birbirine çarptı, sessiz parkta keskin bir ses   ıktı. O anı havada yakaladı, y  zlerimiz geniş, sınır tanımayan g  l  msemlerle gerildi.

"Buldum!" Bana ekranı gösterdi, ikimiz de aptalca bir zafer içinde donup kalmıştık.

"Kesinlikle   er  veledenmeye değer," diye itiraf ettim kıkırdayarak.

"  imdiye kadarki en iyi ilk hafta," dedi, telefonunu bir kenara koyarken eli tekrar benimkini buldu.

"Anlaştık." Başka s  ze gerek yoktu; elini sıkması her şeyi anlatıyordu.

Alacakaranlık tonlarına boyanmış gökyüzü, aptalca fotoğraflardan oluşan bir koleksiyon ve yanımızda Rufus ile parktan ayrıldık.

Evime dönerken ayaklarımızın altındaki çakıl taşları tıkırdadı. Agatha'ya baktım, eli benimkinde sıcakıktı. "Hiç dünyayı görmeyi düşündün m  ? Yani, gerçekten keşfetmeyi?"

"Her zaman." Elimi sıktı, heyecandan gözleri parlıyordu. "Bizi Paris'te, Louvre'da ya da Seine Nehri kıyısında küçük bir kafede hayal et."

"Hemingway okumak ve kahve yudumlamak," diye ekledim, düşünceye kıkırdayarak.

"Ya da Venedik," diye devam etti, "bir gondol gezintisi, ikimiz şehrin kanallarında kayboluruz."

"Tekneye vuran suyu dinlemek." Neredeyse duyabiliyordum, huzurlu ve ritmik.

"O zaman Tokyo!" Sesi coşkuyla yükseldi. "Işıklar, suşi, kitapçılar!"

"Her yerde kitapçılar var." Rüya gibi bir i geçirdim.
"Hikayelerle kaplı duvarlar, sırlarını fısıldayan farklı diller."

"Hikayeler bizi bekliyor." Durdu, beni daha yakına çekti.
"Her ülkede bir kütüphanemiz olacak."

"Anlaştık." Kalbim onaylayarak gmbrdedi.

Kapımın eşiğine vardığımızda verandanın ışığı üzerimize sıcak bir parıltı yayıyordu. Agatha bana döndü, o koyu kahverengi gözleri ışıl ışıldı, şefkat doluydu. Kelimelere gerek yoktu, onu en sevdiğim roman gibi okuyabiliyordum.

Eğildi; dudakları benimkilerle buluştu, yumuşak ve davetkârdı. Kolları boynuma dolandı ve beni sadece bize ait olan bir dünyaya çekti. şefkatli ama vaatlerle dolu öpücüğü dizlerimin bağıny çözdü. Bu sefer dişlerimizi arpıştırmadık. Bu sefer iviledik.

Geri çekilerek nefesler arasındaki boşlukta durduk, alınlarımız birbirine değdi. "Yakında görüşür myz?" Sesi bir fısıltı, bir umuttu.

"Sabırsızlanıyorum." Cevabım bir kalp yeminiydi.

"İyi geceler, Arnie." Hızlı bir öpücük daha, dudakları sayfalar arasında paylaşılan bir sır gibi benimkileri okşuyor.

"İyi geceler, Aggy." Geri çekildi, yıldızların aydınlattığı gökyüzünde bir siluet gibiydi.

Gidişini izledim, gece havası hâlâ sıcak olan dudaklarımda serindi. Zihnimin bir köşesinde bir not saklıydı: Kalbimi hızla ele geçiren bu kadının daha derin özünü tanımak. Bu hafta bylyd ama yüzeyseldi ve ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasını arzuluyordum.

W Son üç gündür birbirimizi görüyorduk ama bugün akşam yemeğini ben hazırladım. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. O benim Ork'umun D'siydi ve ben daha fazlasını istiyordum. Ama havada tuhaf bir şey vardı ve midemde bir çukur oluştu. Çatalımla başıboş bir erişteyi dürttüm, çatal bıçakların tabağa çarpma sesi rahat sessizliği bozdu. Arnold'un gözleri masada geziniyor, elleri çatal bıçağı karıştırıyordu.

bir peçetenin kenarı.

"Agatha," diye başladı ve bu ses tonunu biliyordum. Ciddi. Sanki su olup olmadığını kontrol etmeden derinlere dalmak üzereydi. Nefesini tuttu, mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu yapmaya devam edecek misin? Diğer erkeklerle telefonda konuşmaya?"

Boğazımda bir yumru oluştu. Şarap kadehimi döndürdüm, kırmızı sıvının dansını izledim ama bir yudum almaya cesaret edemedim. Kalbim hızla çarpıyor, dışarı çıkmak istercesine göğsüme çarpıyordu. İşte o an gelmişti, değil mi? Büyük ifşaat, Dorky Agatha'nın Angel Sinclair'in varlığını haklı çıkarması gerektiği idi.

"Arnold, ben..." Kelimeler dilimde birbirine karıştı. Kadehi biraz fazla sert bir şekilde yere bıraktım, şarap tehlikeli bir şekilde kenara yaklaşıyordu. "Benim işim bu."

Yüzü gerildi, kum rengi saç telleri sanki zaten bildiği ama asla duymamayı umduğu cevaptan onu korumaya çalışıyormuş gibi alnına düştü. Karşıya uzandım, elim onunkinin üzerinde geziniyordu. Bu boşluğu doldurmak, kaşlarının arasına kazınmış endişe kırışıklıklarını yumuşatmak istedim. Ama elim kucağıma düştü, yenilmiştim.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Sesim artık daha kısıktı, bir fısıltıyı ancak geçiyordu. Ağır ve beklenti dolu bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Agatha, ben sadece... bu çok zor." Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, eklemleri beyazlaştı. "Benimlesin ama sonra değilsin, anlıyor musun?"

Bir yanım onu sarsmak, Angel'in sadece bir kişilik olduğunu haykırmak istese de başımı salladım. Birlikte yemek yediği, bluzuna sos döken ve kötü esprilere yüksek sesle gülen kadın gerçektir. Tam buradaydı. Ama bunun yerine sessiz kaldım, yemeğimizin kalıntıları savaşılmaya hazır olmadığımız bir savaş alanıydı.

Eriştemin son lokmasını da yuttum, sessizlikte höpürdeterek yedim. Keşke daha fazla olsaydı. Şu anda bana nasıl baktığını görmemek için ağızma atabileceğim herhangi bir şey. Soru havada asılı kaldı, görmezden gelemeyeceğim bir cüretti. Gözlerim onunkilere kaydı, şaşkınlığımı bastırmadan önce titriyordu.

"Elbette," dedim, peçeteye uzanıp dudaklarımı silerken. "Bu benim kariyerim, Arnold."

Arkasına yaslandı, sandalyenin ayakları mutfağımın fayanslarına yumuşak bir gıcırtyla vuruyordu. Yüzü, bir an içinaçık bir kitap gibiydi.

şimdi okuyamadığım satırlara katlanmıştı. Acı, belki. Kıskançlık mı? Kesinlikle.

"Ama neden?" Elini saçlarında gezdirdi, tanıdığım gergin bir tik. "Diğer erkekler, Agatha. Benimleyken mi?"

Mavi bakışlarının yoğunluğundan kaçınarak masa örtüsünün kenarıyla oynadım. Kelimeler çok yanlı, çok keskin, çok savunmacı çıkmıştı.

"Çünkü gerçek değiller. Onlar sadece hattın diğer ucundaki sesler. Bunu uzun zamandır yapıyorum, Arnold. Bana bu yeri kazandıran şey bu. Eşyalarımı. Özgürlüğümü."

"Sesler," diye yineledi, parmakları masanın üzerinde ritim tutuyordu. "Ama Angel'ı duyuyorlar, senin o yanını... Bunun sadece bizim için olmasını ummuştum. Bilirsin işte... bir araya geldiğimizde." "Arnold, bu farklı." Onun anlamasını ve işin ötesinde, randevuları karıştıran ve gergin olduğunda havaya takılan kadını görmesini istiyordum. "Seninle bu gerçek.

Angel diye biri yok bile."

Sandalyesini masadan uzağa itti, sessiz dairede gürültülü bir sıyrık duyuldu. Gözleri benimkileri aradı, verebileceğimden emin olmadığım bir şey arıyordu.

"Öyle mi?" Sesi biraz kırıldı ve tutunduğu umuda ihanet etti. "Çünkü şu anda öyle hissetmiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sıcaklığın boynuma yayıldığını hissettim. "Bu işe başladığımızda ne iş yaptığımı biliyordun Arnold." Sesim kendi kulaklarıma bile tıslama gibi geliyordu. "Bu sadece bir iş. Bizimle hiçbir ilgisi yok."

Elleri sanki uzanmak istiyormuş gibi masanın üzerinde duruyordu ama bundan vazgeçti. "Biliyorum, ama seni konuşurken duymak..." Sesi kesildi ve zorlukla yutkundu. "Bu beni... kıskanç hissettiriyor."

"Kıskanç mı?" Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu. Yanmış lazanya için gülmüştük, şimdi de bu mu? BigDick69 bana cevap vermediğinde kendimi tatile çıkarmam gerektiğini biliyordum.

aradım. Ama büyük bir maaş günüydü ve neredeyse bir haftadır çalışmıyordum. Onun için sorun olmaz diye düşünmüştüm. Ben Angel değilim. Ben Agatha'yım. Gerçek. Garip. Aptal.

"Evet." Ayakkabısını sandalyenin ayağına sürterek yere baktı. "Angel'ı başka erkeklerin duyması düşüncesi rahatsız edici."

"Bana bak, Arnold." O mavi gözler tekrar benimkilerle buluşana kadar bekledim. "O adamlar, hiçbir şey ifade etmiyorlar. Gerçek değil." "

"Nasıl hissettirdiğini değiştirmiyor." Kollarını kavuşturarak sandalyesinin arkasına yaslandı ve benim duruşumu yansıttı. "Kafamdaki görüntüleri durdurmuyor, Agatha. Sadece sesin olsa bile yakınlaşıyorsun."

"Samimi mi?" Alay ettim ama kelime midemde düğümlendi. "Arnold, sanki aldatıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Öyle miyim?" Bakışları hiç dalgalanmadı ve soru aramızda asılı kaldı, ağır ve inkar edilemez.

Eğildim, avuçlarım masanın üzerinde düz duruyordu. Kalbim hızla çarpıyordu ama anlamasına ihtiyacım vardı. "Bak, bu kesinlikle bir iş. İşe girerim, işimi yaparım ve çıkarım. Bağlılık yok."

Arnold aniden ayağa kalktı, sandalyesi geri sıçradı. Üzerime doğru yükseldi, gözlerinde bir fırtına kopuyordu. "Ama bu çok samimi, Agatha! Sesin, o kelimeler... Sanki kendinden bir parça veriyorsun."

"Samimi mi?" Kelime kafamın içinde yankılandı, alaycıydı. "Bu bir oyun, Arnold. Zihin tiyatrosu." Ellerim titriyordu ama sakın görünmeye çalışarak onları birbirine kenetledim.

"Rol mü?" Sesi yükseldi, bir parça kuşkuyla kırıldı. "İçine bu kadar çok şey katarken bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Çünkü bu işte iyi olmak için gereken şey bu!" Karşılık verdim, sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkmıştı. Isı boynumdan yukarı süzüldü; tenim hayal kırıklığıyla kızardı.

Gergin bir enerjiyle dolu kısa adımlarla ilerledi. "Hayal etmekten kendimi alamıyorum - boşucu ses tonun, nefes nefese fısıltıların..."

"Dur!" Sözü­nü kestim. "Sadece dur. Bu ger­çek de­ğil. Elimizde ne var? Ger­çek olan bu. İstediyim ki­şi sensin, hattaki meçhul bir adam de­ğil."

"O zaman neden telefonu her açtığı­nda parmakları­mın arasından kayıp gidiyormuşsun gibi hissediyorum?" Sesi çatladı, ham duygular taştı. "Hatırlatabilir miyim, hatta yüz­süz bir adamdım. Her gece konu­ştüğün adamdım."

Ben de durdum, bakışları­mız sessiz bir savaşa kilitlenmişti. İkimiz de kaybolmuş­tuk, güvensizlik ve arzudan oluş­an bir mayın tarlasında tökezliyorduk. O haklıydı. Bunu yaptığım tek ki­şinin o olduğuna onu nasıl ikna edebilirdim? Denesem bile bana inanacağı­nı sanmıyorum.

Göğsüm kabardı, hava gerginlikle doldu. Arnold'un çenesinin sıkıldığını, gözleri­nin benimkinde olmayan bir şeyi aradığını görebiliyordum.

"Arnold, bu benim." Sesim sessizliği bozdu, her kelime inşa ettiğim duvarda bir tuğla gibiydi. "Bu iş, kariyerim, kim olduğumun bir parçası."

Gözlerini kırptırdı, gözleri şaşkınlık ve acıyla bulanıklaşmıştı. Sözlük olmadan yabancı bir dili çözmeye çalışan birine benziyordu.

"Eğer bunu kabul edemiyorsan," diye devam ettim, kelimeler artık daha hızlı dökülüyordu, "belki de birbirimiz için yaratılmamışızdır." Ültimatoma­nın aramızda asılı kalmasına izin verdiğimde oda hafifçe döndü.

Dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Gözlükleri­nin ardında bir savaş sürüyordu, bastıramadığı bir duygu fırtınası. Elini tekrar kumlu saçlarında gezdirdi, bu hareket hayal kırıklığı ve inançsızlığın bir karışımıydı.

Pişmanlık, güneşin üzerinden geçen bir gölge gibi aniden yüzünde titreşti. Sertçe yutkundu, sesi sessizlikte yüksek çıktı.

"Agatha, ben-" Kısa bir süre durdu, cümle tamamlanmamış, tutulmamış bir söz gibi havada asılı kalmıştı.

Onun çırpını­şını izledim; tüm vücudu sanki pusuda bekleyen canavardan kaçmaya hazırlanıyormuş gibi gerilmişti.

kafasının içinde.

"Angel..." Zar zor bir fısıltıydı, profesyonel ismim, önünde duran gerçek, garip kadına değil, aşık olduğu kişiliğe bir yalvarış gibi dudaklarından döküldü.

"Angel burada değil, Arnold." Sesimdeki titremeye savaşıarak dudağımı ısırdım. "Sadece Agatha. Sakar, sıradan Agatha."

Bakışları yere düştü ve elleri kargaşadan kaçmak için sığındığı ceplerini buldu. Bir adım geri çekildi, aramızdaki mesafe artık bir uçurumdü. Kıskançlığının ve güvensizliğinin ağırlığı üzerine çökerken odayı boğucu bir sessizlik kapladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yere doğru. Kelime havada asılı kaldı.

Kalbim sıkıştı, sevgi ve öfke karmaşası içinde iki büklüm oldu. Aradaki boşluğu doldurmak için elimi uzatmak istedim ama kollarım iki yanıma yapıştı kaldı. Arnold düşüncelere dalmıştı, kendi gölgeleriyle hesaplaşan bir adamdı.

Zamana ihtiyacı vardı. İkimizin de vardı.

Yanakları kızarmış, gözlerini benden kaçırın Arnold ağzından dökülen sözcüklerle boğuşuyordu.

"Agatha, ben... Özür dilerim."

Elleri kum rengi saçlarında geziniyor, ön kapıma doğru geri geri giderken sarsak ve koordinasyonsuz hareketler yapıyordu. Özü aramızda garip bir şekilde asılı kaldı, çok derin bir yaranın üzerindeki bir bandaj gibi.

"Arnold, bekle-"

Yalvarışım dudaklarımda söndü. Düğmeyi çevirdi, bana doğru hızlı bir bakış fırlattı, yüzü acıyla buruşmuştu. Ve bir anda apartman koridorunun loş ışığında kayboldu.

Orada öylece durdum, ayaklarım olduğum yere yapışmış, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Kapı tıkırdayarak kapandı ve sessizlik çığlık attı. Sonra hareket ettim, sürünerek ilerledim ve gözetleme deliğinden baktım.

Geri çekilişinin sonunu yakaladım, sırık gibi gövdesi köşede kayboldu. Başı öne eğikti, ellerini ceplerine sokmuştu, tam bir yenilgi görüntüsüydü.

"Lanet olsun." Sesim duvarlarda yankılandı, boş ve yalnızdım.

Sırtım kapının serin ahşabıyla buluştu ve aşağı kaydım. Dizlerimi göğsüme çektim, kollarımı sıkıca sardım. Yüzümü kollarıma gömdüm, nefeslerim kısa nefesler halinde çıkıyordu.

Az önce ne oldu? Buraya nasıl geldik? Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Biz iyiydik. Birlikte geçirdiğimiz günler yalan değildi. Lanet olsun. Lanet telefona cevap vermemeliydim.

Mideme bir batma hissi yerleşti, suçluluk ve keşkelerin karışımı içimde düğümlendi. Tartışmamızın tadı acı ve çözülmemiş bir şekilde kaldı.

"İyi iş, Agatha," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bunu gerçekten başardın."

Gözlerimi kapattım ve sahneyi tekrar tekrar izledim. Arnold'un yüzü, yüzüne kazınmış acı beni rahatsız ediyordu. Onun güvensizliklerinin ortaya dökülme şekli, çiğ ve açıkta, kendi şüphelerimin çirkin başlarını kaldırmamasına neden oldu.

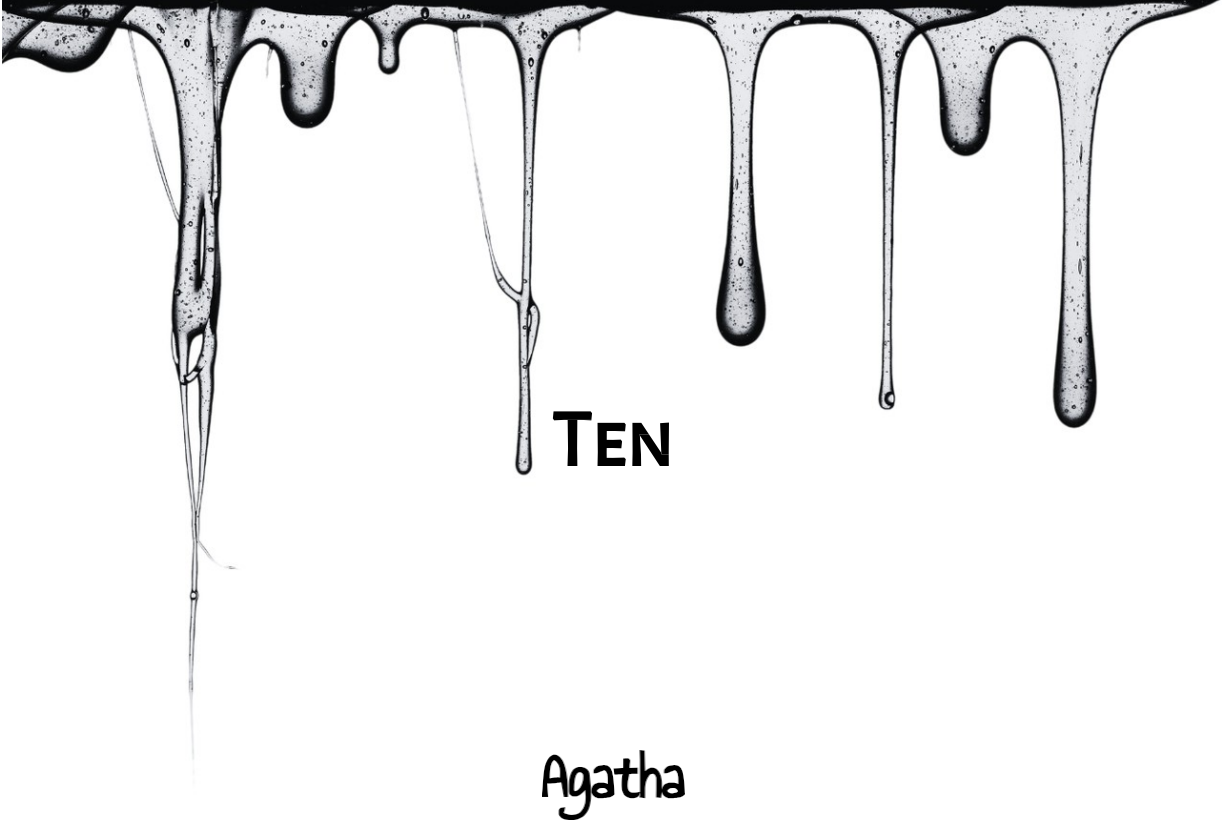
Berbat durumdaydık. Bir çift inek, ikimizin de üstesinden gelemeyeceği kadar büyük hissettiren bir şeyi beceremiyordu.

Kendine gel kızm. Avuçlarımı gözlerime bastırdım, acının geçmesini diledim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Düşünme zamanı, buradan nereye gideceğimi bulma zamanı. Ama zihnim bir düşünce ve duygu karmaşasıydı, hiçbirisi ileriye dönük net bir yola işaret etmiyordu.

Yarın. Yarın çözeceğim.

Şimdilik sessizliğe, durgunluğa ihtiyacım vardı. Sadece ben ve onun gidişinin duvarlardan yansıyan yankısı.

| Dişlerimi sıktım, başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu. Tek bir dokunuşla Arnold aklımı başımdan alacaktı. Ama hayır. Onun yerine sil tuşuna bastım ve öfkemin her seferinde acı veren bir geri tuşuyla yok oluşunu izledim. Mesaj, benim yazdığım kelimelerle doluydu.

asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim, hiçbir şeye dönüşmedi.

"Lanet olsun." Sesim boş odada boğuk bir fısıltıya dönüştü. Telefon elimden uçtu, sanki o da bu dramadan bıkmış gibi yumuşak bir gümbürtüyle kanepenin minderlerine çarptı. Hışımla mutfığa gittim, terliklerim yere sertçe vuruyordu, ses hayal kırıklığımı yansıtıyordu. Yemek. Bir şeyler yapmalıyım, ellerimi meşgul edecek ve kafamı Arnold'dan ve onun lanet olası suçlamalarından uzaklaştıracak herhangi bir şey yapmalıyım.

"Hile mi?" Buzdolabını açarak mırıldandım. "Doğru, çünkü ben böyle yaparım."

Tencereler çınladı ve ocak bir tıkırtı ve vınlamayla ateşlendi. Yumurtaları çırparken, kaynayan öfkeye değil cızırtıya odaklanmaya çalıştım. Yumurtaları bir tabağa kürekle koydum, çatalım seramiğe çarpıyordu. Tabağı masaya taşırken çatalımı bir topağa sapladım ve ısırdım. Akşam yemeği için kahvaltı. Klasik.

Bunun sadece bir iş olduğunu göremiyor mu? Sadece bir iş mi? Yumurtaların tadı yavandı ve hiçbir acı sos onları canlandıramazdı.

Arnold'la geceyi geçirdikten sonra o garip ama tatlı kahvaltıları paylaştığımız küçük mutfak masasına oturdum. Bu anılar şüphesinin acısını dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Bana nasıl güvenmezdi?

Sanırım bir telefon seks operatörüyle çıkmak kolay değil. Yemeğimin son kalanını tabağın etrafına sıyırdım. "Özellikle de onun gibi bir adam için."

Arkama yaslandım, sandalyem ağırlığımın altında gıcırdıyordu. Bunu aşabilecek miydik? Aramızdaki bu şey gerçektir, değil mi? Ben öyle sanıyordum.

"Hadi Agatha, düşün." Şakaklarımı ovuşturdum, cevabın parlak ve net bir şekilde aklıma gelmesini diledim. Ama hiçbir şey gelmedi, sadece ağır bir sessizlik ve buzdolabının hafif uğultusu.

Yarın. Yarın onu işte görmeye gideceğim.

Masayı iterek kanepeye doğru yürüdüm, kirli tabağı lavaboda bıraktım, çözülmemiş bir şey daha kalmıştı. Çalışma vakti gelmişti.

Yastıklardan çıkardıktan sonra telefonumun karşısına geçtim, ekrandan gelen parıltı kemiklerimin derinliklerine yerleşmiş olan soğuğu ısıtmak için hiçbir şey yapmıyordu. İpeksi bornoz artık bir kostüm gibiydi, tenime ağır ve yabancı geliyordu. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor, giriş yapmak için onları zorlamadan önce tereddüt ediyordu.

"Melek olma zamanı," diye mırıldandım ama bu ismin tadı acıydı. Bekleme oturumuna tıkladım ve müşterimin takma adı

Ekranda parladı: HotRod6969. Gözlerimi devirmem neredeyse maskemi düşürüyordu. Boğucu tonlar ve kirli vaatler bekliyor olmalıydı, içimde dolaşan karmakarışık duygu karmaşasını değil.

"Selam, HotRod." Sesim çalışma moduna geçti, kadifemsi bir yumuşaklıkla. "Bu geceki fantezin nedir?"

Cevabı hızlı ve arzu yüklü geldi. İşaretle karşılık verdim, kelimeler düşünmeden akıyordu. Eskiden bu konuşmalar bana güç verirdi, sanki kontrol bendeymiş gibi. Ama bu gece değil. Bu gece içi boştu, zihnim Arnold'a geri dönüyordu. Onun incinmiş gözleri, suçlamaları. Her tokattan daha çok acıtıyorlardı.

"Daha sert, Angel. Ne kadar istediğini söyle."

"Tanrım, evet, HotRod. Doyamıyorum." Yalanlar nefes almak kadar kolay bir şekilde dilimden döküldü. Ama arkalarında tutku yoktu, sadece içimi kemiren bir boşluk vardı.

Seans onun tatmin olmuş iniltisi ve yüklü bir bahşişle sona erdi.

Her şey yolundaymış gibi davranmak için para. Keşke öyle olsaydı.

Sandalyemde geriye doğru çöktüm, gerginlik omuzlarımda daha da sıkılaştı. Arnold'un yüzü aklımdan çıkmıyor, hayal kırıklığı üzerime bir ağırlık gibi çöküyordu. Ve işte buradaydım, yapmamamı dilediği tek şeyi yapıyordum. Aldatmak değildi, aslında değildi ama ihanet gibi hissettirdiği kesindi.

Kafamı boşaltmam lazım. İhtiyacım olduğunda lanet şarap nerede?

Kararım ani ve düşüncesizceydi. Arnold'dan önceki vahşi günlerimden kalan bir dürtü. Kamyon durağındaki zafer deliği, hiçbir koşul olmadan serbest kaldığım bir yerd.

Anahtarlarımı aldım, görünüşüme gösterdiğim olağan özeni göstermedim. Arkasına saklanacağım bir makyaj yoktu, sadece ben, Agatha, Angel değil. Kalbim güm güm atıyordu, korku ve daha karanlık bir şeyin karışımı beni harekete geçiriyordu. Buna ihtiyacım vardı, kafa karışıklığından ve suçluluk duygusundan bir tür kaçış.

Ben yaklaşırken tanıdık neon tabela titriyordu, cafcaflı ışığı

geceyi kesiyordu. Kapıyı iterek açtım.

Bayat duman ve çaresizlik kokusu beni tüm gücüyle çarpıyordu. İnşa ettiğim hayattan, işleri yoluna koyabilirsek beni hâlâ bekliyor olabilecek adamdan çok uzak bir dünyaydı.

Etrafa hızlı bir bakış, tanıdık yüz yok. Güzel. Kimsenin beni tanımasına, işleri daha da karmaşıktırmasına ihtiyacım yoktu. Odaya girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Zamanda geri adım atmak gibiydi, küçük alan hem boşucu hem de garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Duvar önümde belirdi, delik açıldı. İşte buydu, en saf haliyle anonimlik.

Ve sonra her şey oldu. Bir fermuar sesi ve ardından duvara vuran bir gölge. Delikten bir teklif sunuldu, kör ve beklenti içinde. Donup kaldım, tüm sinirlerim kaçmam için çılgın atıyordu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, kalp atışlarımın hızından kelimeler zar zor duyuluyordu.

Topuklarımın üzerinde döndüm, kapı dar alanda yankılanan bir sonlulukla çarparak kapandı. Uzaklaştığım her adım karanlık bir çukurdan çıkmak gibi geliyordu, mesafe arttıkça havayı solumak kolaylaşıyordu.

Arabamın güvenli koltuğuna döndüğümde göğsüm kabarak direksiyona yaslandım. Ne düşünüyordum ki ben? Arnold'dan beri ben artık böyle değildim. Ama lanet olsun, aramızdaki karmaşa aşılamaz gibiydi.

Eve dönerken arabadaki sessizlik etrafımı sarmıştı. Yarın Arnold'un karşısına çıkacak ve ona böyle biri olduğumu söyleyecektim. Hiç yalan söylemedim. Kariyerim için yarattığım kişiliğe girip çıkmak dışında, onu hiç yanıltmamıştım.

Ama bu gece yatağa yalnız girdim, gölgeler tavana doğru uzanıyordu. Arnold'un yüzü kapalı göz kapaklarımın ardında titreşiyor, kaybedeceklerimi hatırlatıyordu. Uyku beni çekiştiriyordu, ağır ve ısrarcı.

Lütfen yarın bugünden daha nazik olsun. Sadece uyumaya ihtiyacım vardı. Bu aptal şeyin bana ulaşamayacağı bir yerde. Çarşaf serindi, içlerinde kıpırdandım, bulmaya çalıştım

rahat bir pozisyon. Orada uzandım, gözlerim tavandaki gölgelerin desenlerini izliyordu.

Arnold'un yüzü üstümde titriyordu, mavi gözleri acıyla bulutlanmıştı. Kahretsin, neden bu kadar dağınık olmak zorundaydım? Neden normal bir işim olamıyordu? Sekreterlik ya da onun gibi sıkıcı bir şey?

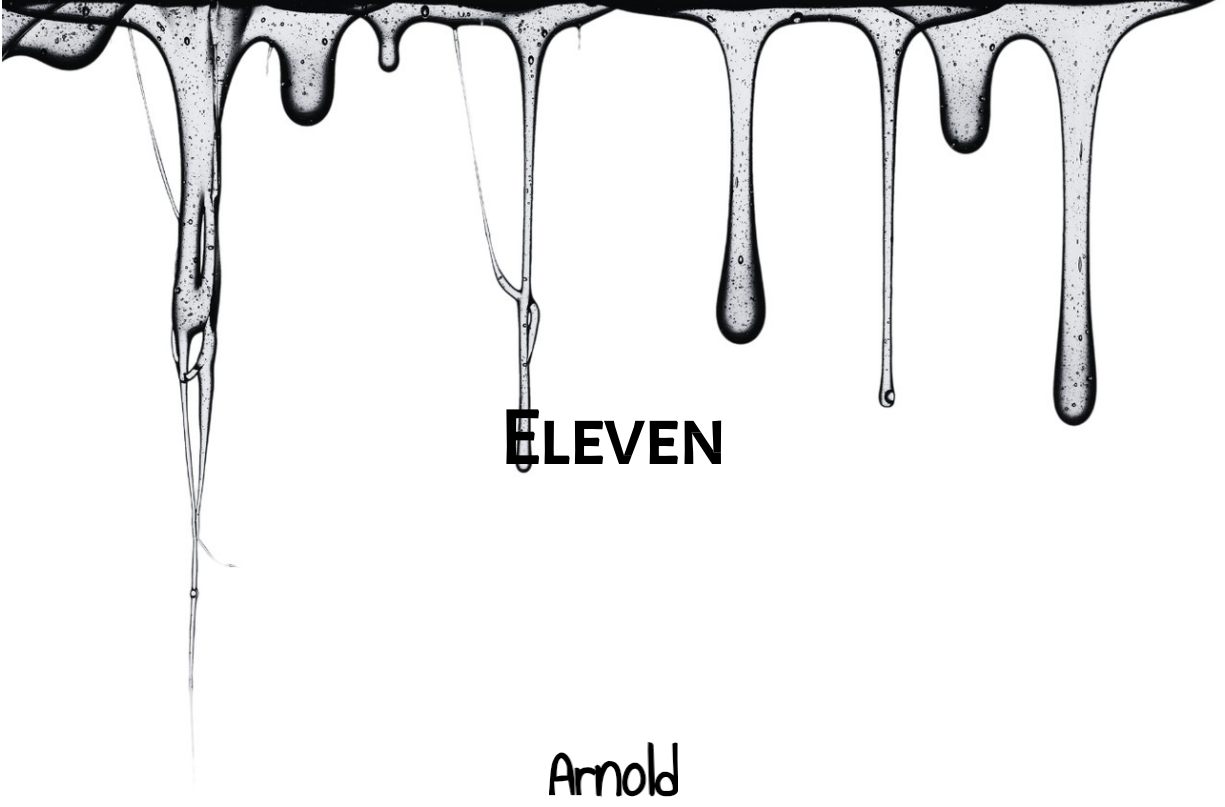
Soğuk hava tenime değdi, tüylerim diken diken oldu. Yorganı çeneme kadar çektim, kalbimden kaçan sıcaklığı arıyordum. Yarın bir uçurum kenarı gibi belirliyordu ve ben burada paraşütsüzdüm.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Zihnim koşturuyordu - prova edilmiş özürler, planlanmış açıklamalar, umutlu sonuçlar. Birini diğerinden ayırt edemeyinceye kadar birbirine karışıp düğümlendiler.

Uyu. Lanet olsun, beynim neden kapanmıyor? Ama uyku bu gece nazlı bir sevgiliydi, ulaşamayacağım bir yerde dans ediyordu. Yan döndüm, yüzümü duvara döndüm, serin boya sessiz bir sırdaştı.

Her şey yoluna girecek. Olmak zorundaydı. Bu kurduğum ilk gerçek bağıdı.

Göz kapaklarım ağırlaştı, haftanın draması sona eriyor, duygular yorgunluğa dönüşüyordu. Sürüklendim, bilincimin sınırları bulanıklaştı.

TDNF'nin üstündeki zil düşüncelerimi bölerek çaldı. Fantastik romanları yeniden düzenlemekten başımı kaldırıp baktım, kalbim

onu gördüğünde aksadı. Agatha. Bir amaçla içeri daldı, kestane rengi dalgaları göğüsleri ve karnıyla birlikte zıplıyordu. O koyu kahverengi gözlerinde bir ateş vardı. Beni öldürmeyeceğinden emin değilim.

"Arnold." Sesi odanın öbür ucuna fırladı, profesyonel alanının dışında hiç duymadığım kadar iddialıydı. Beni ona ilk çeken boğucu alt tonlar şimdi çelikle bağlanmıştı.

"Konuşabilir miyiz?" Ellerini kalçalarına koydu; kısa boyuna rağmen etrafındaki alanı sahipleniyordu. Vahşi bir pug gibi görünüyordu.

Sertçe yutkundum, başımı salladım, parmaklarım elimdeki kitabı karıştırıyordu. Düşürmeden rafa geri koymayı zar zor başarabildim. Zihnim ne söyleyebileceğimi, aramızdaki bu karmaşayı nasıl düzeltebileceğimi düşünüp duruyordu.

Gözlüklerimle oynadım, onları burnumun köprüsüne doğru ittim. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, heceler beceriksizce kaçmaya çalışıyordu. Tarih bölümünün kuytu bir köşesini işaret ettim, raflar geçmiş zamanların hikâyeleriyle doluydu.

"Buraya," dedim, sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

Yıpranmış zeminde bir amaç uğruna yankılanan adımları takip etti. Varlığı alanı dolduruyordu, denesem bile görmezden gelemeyeceğim bir güç. Kitap sıralarının arasında durduk, havada eski kâğıt ve cilt tutkalı kokusu vardı.

"Arnold." Gözlerini bana kilitledi; bu bakışta şüpheyeye ya da kaçamaklara yer yoktu.

Başımı salladım, garip bir sallanma hareketiydi. Ellerim o anın yoğunluğundan kaçmak için pantolonumun ceplerine sığındı.

"Bak, seni anlıyorum Arnold," dedi, yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla. "Hepinizi. Ve benim için sorun yok. Tuhafsın, acayipsin. Korkmuş bir chihuahua gibi davranıyorsun. Bunu sevdim. Seni seviyorum."

Kalbim garip bir takla attı. Agatha-Melek'ten gelen kabulleniş, ikisi de aynıydı, değil mi?

"Ama sen de benim için aynısını yapamazsan," diye devam etti, "o zaman hiçbir şeyimiz kalmaz. Hiçbir şeyimiz."

Sözleri, inkâr edemeyeceğim bir gerçeği ortaya koyuyordu. Aramızdaki uçurumu kapatmanın, onunla yarı yolda buluşmanın bir yolunu bulmalıydım çünkü onu kaybetmek bir seçenek değildi. Artık değildi.

Gözlerimi kırıştırdım, beynim Agatha'nın sözlerinin açığa çıkardığı duygu seline yetişmek için çabalıyordu. Orada duruyordu, gözlerinde ateş, kalbi kolundaydı. Benim için hissettiklerinin gerçekliği bir yük treni gibi çarptı. Beni öylece terk edebilirdi. Suçluluk duygusu midemi düğümlledi. Tam bir aptal gibi davranmıştım.

"Arnold?" Sesi beni kendi kendime sitem etmenin sınırından geri çekti. "Beni dinliyor musun?"

"Agatha, ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendi, kalınlaştı ve işbirliği yapamaz hale geldi.

Uzandı, kararsız bir el benimkini okşadı. Anlamak için sessiz bir yalvarış, anladığıma dair bir işaret.

Yaptım. Tanrım, yaptım. Ama yaptığım bu pisliği düzeltebilir miydim?

Arkadan yumuşak ayak sesleri yaklaştı. Lyric ve Fable, yüzlerinde endişe ve acıma karışımı bir ifadeyle yaklaştılar. Kelimelere ihtiyaçları yoktu; ortak bakışları her şeyi anlatıyordu.

"Hey, Arnold," Lyric'in sesi nazik ama kararlıydı. "Bunu biz hallederiz."

Fable, gülümsemesi sıcak ama ısrarcı bir ifadeyle, "Bugün izinlisin," diye ekledi. "Eşyalarını topla."

"Emin misin?" İtirazım zayıftı, suçluluk duygusu hâlâ pençesini sıkıca tutuyordu.

"Git." Lyric beni dürttü, gözlerinde komplocu bir pırıltı vardı. "Kaleyi biz hallederiz."

Fable başını salladı, kollarını kavuşturmuştu ama duruşu tamamen cesaret vericiydi. "Gerçekten, biz seni koruruz."

"Teşekkürler." Kelime fısıltı halindeydi, minnettarlık rahatlamayla karışmıştı.

Agatha'nın eli tekrar benimkini buldu ve sıkıca kavradı. Dokunuşu her şeyi anlatıyordu -umut, korku, gerçek bir şey için bir şans.

"Hadi gidelim." Sesi sabitti, bizi ileriye doğru yönlendiriyordu.

Korku ve kararlılık karışımı bir duyguyla göğsüm sıkışarak takip ettim. Bunu doğru yapmak zorundaydım. Onun için, bizim için. Adım atma zamanıydı, onun bende gördüğü adam olma zamanıydı.

Kitapçıdan çıkarken neredeyse bebek arabasını iten bir kadına çarpıyordum. Dönüp kaldırımdan aşağıya doğru yürümeden önce bir özür mırıldandım. Adımlarımız kaldırımda yankılandı. Gizlice ona baktım; esintinin esmer bukleleriyle oynayışına, soğuğa karşı kollarını sıkıca sarışına.

"Hadi benim evime gidelim." Dedi ve ben başımı sallayınca bana baktı.

Apartmanına vardık, kule güneş ışığında parlıyordu. Anahtarlarını çıkardı, metaller akşam ışığında usulca şingirdiyordu.

"Çay?" diye teklif etti, çatı katındaki süitine çıktığımızda kapıyı iterek açtı.

"Elbette," diye fısıldadım, içim içime sığmıyordu. Bunu nasıl düzeltecektim?

Oturma odası bizi karşıladı, duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı ve rahat bir kanepe bizi oturmaya davet ediyordu. Kenara tünedim, duyularım yükseldi ve her ayrıntı cam kadar keskindi.

"Arkanıza yaslanın. Rahatla." Bir yastığı bana doğru itti, gözleri sıcak kahverengi havuzlardı.

Kendimi kanepeye bıraktım, minderler tenime karşı yumuşaktı. Agatha karşımda oturuyordu, bacaklarını altına sıkıştırmıştı, aramızdaki mesafe söylenmemiş kelimelerle doluydu.

"Arnold," diye başladı, parmakları bir yastığın dikişinde geziniyordu.

"Çok özür dilerim. Çok aptalca davrandım." Kendimi daha da kötü hissediyordum. O buradaydı ve her şeyi düzeltmeye çalışıyordu. Ne yaptığını biliyordum, bu şekilde tanışmıştık ve sonra bunu ona karşı kullandım. Ne kadar aptalca. *Aptal, aptal, aptal.*

"Şu halimize bak." Kendini küçümseyerek kıkırdadı. "Bir elmanın iki yarısı kadar beceriksiziz."

"Her zaman öyleydim." İçimdeki buzların çözölmeye başladığını hissederek gülümsedim.

"Yapabilir miyiz-"

"Konuşmak mı? Evet." Bunun için burada, gerçekten burada olduğumu göstermek isteyerek araya girdim.

"Güzel." O izin ver dışarı a Nefes al,
Omuzlar düşörmek bir kesir.

Boğazımı temizledim, aramızdaki sessizlik giderek inceliyordu. Agatha'nın bakışları benimkilere kilitlendi, gözleri parlıyordu

umut ve acı karışımı bir duyguyla. "Arnold, sana karşı dürüst olmalıyım. Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Sesim boğuk çıktı. Avuçlarım nemlenmişti. Utanç göğsüme saplandı kaldı.

"Ve ben bunu aşmamızı istiyorum." Dudağını ısırdı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Agatha, ben-"

"Bırak da bitireyim." Sert ama nazik bir şekilde elini kaldırdı. "Seni kabul ettim Arnold. Tüm ilginç, tatlı paketini. Karşılığında buna ihtiyacım var."

Göğsüm sıkıştı. O haklıydı. Hem de çok haklı. Parmaklarım seğirdi, boşlukta uzanarak onunkine sürtündü. "Her şeyi berbat ettim," dedim, elini daha sıkı kavıyordum. "Kıskançlık beni ele geçirdi."

Kaşları çatıldı, daha fazlasını bekliyordu.

"Seninle olmak istiyorum, Aggy. Her şeyden çok." Elini sıktım, dokunuşumdaki gerçeği hissetmesini umuyordum. "Ve kariyerin... Bunun üzerinde çalışacağım. Kabullenmek yani."

"Gerçekten mi?" Sesi dalgalandı, umutluydu.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım, sesimin çatlamayacağına güvenmiyordum. Tanrım, umarım özrümü kabul ederdi; gerçekten ciddiydim. Bunu onunla yapmak istiyordum. O bana gönderilmiş bir melekti ve ben neredeyse her şeyi mahvediyordum.

Yüz hatlarının daha yumuşak bir şeye dönüşmesini, öfkesinin sıcak çaydaki şeker gibi erimesini izledim. Koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi ve göğsümde sıcak ve şişkin bir şeyin kabardığını hissettim.

Yavaş ama emin adımlarla öne doğru eğildi ve ben de onu yarı yolda karşıladım. Dudaklarımız kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan tatlı bir basınçla birbirine değdi. Kalbim kaburgalarımın çarparak bir itirafta bulundu - korkuyordum ama artık ondan saklanmak istemiyordum.

Birlikte durduk, bir tartışmanın mesafesi artık sadece bir anı. Geri çekildi, dudaklarımızı birleştiren bir tükürük çizgisi, ağzının köşelerini kızdıran bir gülümseme. "Tanrım, sen

Tam bir aptal," diye fısıldadı ama fısıltısında ısırik yoktu, sadece şefkat vardı.

"Suçluyum," diye itiraf ettim, kendi dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissederek.

Kahkahası tekrar tekrar dinlemek istediğim bir şarkıydı. Elimi tuttu ve beni şakacı bir acelecilikle yatak odasına doğru çekti.

Odasının sığınağında yüz yüze geldik, hala anlaşmazlığı aşmaya çalışıyorduk ama ciddi bir şekilde ayakta duruyorduk. Gümleğimin eteklerini karıştırdım, sarsak bir hareketle başımın üzerine çektim. O da bana ayna tuttu, yanaklarını boyayan allığa rağmen hareketleri zarifti.

"Güzeli... çoraplar," dedim, ayak bileklerindeki ilginç vulva desenine başımı sallayarak.

"Kapa çeneni, çok sevimliler," diye karşı çıktı, sesinde alaycı bir öfke vardı.

Gümleğinin eteklerini karıştırdım, beceriksiz parmaklarım sonunda doğru olanı yaptı. İlk denemede neredeyse kafasını koparıyordum. İkincisinde ise gözünü oydu. Kahkahalarımız odayı doldurdu, sinir ve heyecanın karışımı aramızda fokurduyordu. Teninin dokunuşumdaki sıcaklığı omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi.

"Tamam, işte bir şey yok," diye mırıldandı ve beni yatağı doğru yönlendirdi.

"Ya da her şey," diye cevap verdim, kibar görünmeye çalışarak ve muhtemelen fevkalade başarısız olarak.

Gözlerini devirdi, ama elleri keşfederken nazikti. Her sinir ucu onun dokunuşuyla canlanıyordu ve ben bu hissiyata hayret ediyordum. Nasıl hissettiğini, benimle birlikte nasıl hareket ettiğini, tereddütlü ama istekli olduğunu ezberlemek istedim.

"Arnold, hissediyorsun..." Dudağını ısırarak durakladı.

"Gergin bir ahtapot gibi mi?" Ben teklif ettim ve ikimiz de kahkahalara boğulduk. Gerginlik azaldı ve yerini başka bir şeye bıraktı - bağlantıya, neşeye, bize.

"Kesinlikle," diye onayladı ve eğilerek dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı.

"Dikkatli ol kaplan," diye takıldı, ben kumral saçlarımın diplerine kadar kızarıırken gözleri parlıyordu. Az önce parmağımı onun göbek deliğine saplamıştım.

"Üzgünüm, sadece... vay canına." Ellerim belinin kıvrımlarında geziniyor, yumuşaklığına hayran kalıyordum.

Kıkırdaması bir iç çekişe dönüştü ve gözlerinin kapanışını hayranlıkla izledim. Elimi kolunda gezdirdiğimde titredi ve sıcaklığımı paylaşmak için onu kendime çektim. Vücutlarımız birbirine değdi.

birlikte, garip açılar tamamlayıcılarını buluyor.

"Bebeğim?"

"Ha?"

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak." Kulak mememi ısırды ve içimde elektrik çarpmasına neden oldu.

"Doğru." Başımı salladım, elleri sırtımdaki bölgeyi nazik bir otoriteyle belirlerken beynim kısa devre yaptı. Penisim kaya gibi sertleşmişti ve onun sıcak cebinin derinliklerine gömülmekten başka bir şey istemiyordum.

Dudaklarımız tekrar buluştu; bu sefer bir kıvılcımdan ziyade yavaş bir yanmaydı. Birlikte hareket ettik, bir al-ver dansı yaptık, adımları öğrendikçe öğrendik. Her dokunuş aramızdaki bağı derinleştiriyor ve hikâyelerimizi daha sıkı bağlıyordu.

"Bu iyi mi?" Bacaklarını gövdemin etrafına sarıp beni ters çevirirken ve şişmiş üyemin üzerine batarken nefesi yanağıma karşı sıcaktı.

"Daha fazla." Ciddiydim. Bütün şüpheler kayboldu ve sadece ikimiz terli bir mutluluk balonunun içinde kaldık.

O aşağı yukarı zıplarken yatak altımızda gıcırdadı. Diri meme uçları yalamamı istercesine bana bakıyordu, ben de yaladım. Birini ağzıma aldım, bir buzağı gibi emdim ve ağzından derin inilti çıkardım. Sanki bir ritim tutturmuş gibiydik, ikimiz de hevesimizde dürüsttük ama bir şekilde işe yarıyordu. Kendini üzerime bıraktı, ileri geri hareket etti, perdelerinin mesaneme doğru izlediği yolla beni hipnotize etti. Mükemmeldi.

Boşalmam uzun sürmedi, hiç boşalmadım. Bir dahaki sefere onu boşaltabilmem için etimi dövmemi söyledi. Onu dilimle yalamayı teklif ettim, ama o seviyeye kadar çalışacağımızı söyleyerek reddetti. Her ne demekse.

Daha sonra, birbirine dolanmış bir şekilde uzandık, uzuvlarımız ve memnun iç çekişlerimiz birbirine karıştı. Teni üzerinde desenler çizdim, onun hissini hafızama işledim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, parmakları kalbimin üzerinde tembel daireler çiziyordu.

"Ne için?"

"Sen olmak." Sesi yumuşaktı, uyku sersemliğiyle karıştı. "Ve işimi kabul ettiğin için."

"Nasıl olacağımı bildiğim tek şey. Ve bana teşekkür etmene gerek yok. Tam bir pisliktim." Saçlarına gülümsedim, şampuanının kokusunu içime çektim.

"Güzel." Esnedi ve göğsüme daha da sokuldu.

Orada uzandım, nefeslerimiz senkronize oldu. Dışarıdaki gece odayı sessiz bir battaniyeye sarmıştı. Agatha'nın kalp atışları yanımda sabit bir ritim tutturuyordu. Sıcak ve gerçektir. Hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım. Hiç bu kadar korunmasız ama bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Uyumaya hazır mısınız?" Sesi sanki büyüü bozmak istemiyormuş gibi bir fısıltıydı.

"Neredeyse." Bir esneme beni hazırlıksız yakaladı. "Sen mi?"

"Oraya varıyorum." Bir kedi gibi gerindi, çoraplı ayağı yorganın altında benimkine sürtündü.

Yatakta yer değiştirdik, rahatlığın sizi sarıp sarmaladığı o noktayı bulduk, sizi rüyalara çekmeye hazırdı. Kolum onun yastığıydı, bukleleri tenimi gıdıklıyordu. Bu yeniydi, bir çiftin parçası olma hissi. İyi türden bir yenilik.

"Bugün..." Doğru kelimeyi aradım. "...büyüktü."

Kıkırdadı, sesi içimi titretti. "Evet, büyük."

"İyi miyiz?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçiverdi. "Bu bizim ilk kavgamızdı."

"İyiden de öte." Kendi eliyle sarmaş dolaş olan elimi sıktı.

"Güzel." İçimi bir rahatlama kapladı.

"Hey, bir şey daha var." Bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı.

"Öyle mi?"

"Sadece bunu yapmaya devam edelim. Biz olmaya."

"Anlaştık." Gülümsedim ve vücudu benimkine uyum sağlayarak tekrar yerine oturdu.

Nefes alış verişi yavaşladı ve uykunun onu ele geçirdiğini hissettim. Onu izleyerek kendimi rahatlamaya bıraktım. Agatha'nın varlığı bir sözdü, yarının kendi zorluklarıyla geleceğini ama onlarla bir ekip olarak yüzleşeceğimizi söylüyordu.

"İyi geceler, Angel." Kelimeler benim için bile zar zor duyulabiliyordu.

"İyi geceler, Adonis." Cevabı göğsüme karşı nazik bir mırıltıydı.

Uyku göz kapaklarımı çekiştiriyordu, ağır ve kaçınılmazdı. Teslim oldum, günün duygularının akıp gitmesine izin verdim. Umut vardı. Bizim için, olabileceğimiz şey için umut. İçimi ısıtan bu düşünceyle kendimi bıraktım ve Agatha kollarımdayken uykuya daldım.

M Komodinin üzerindeki telefon çaldı ve bir inilti duyuldu. Sabahlardan nefret ederdim. Arnold'dan bir mesaj geldi: "Benimle parkta buluşur musun? Sana bir sürprizim var." Kalbim küt küt atmaya başladı. Sürpriz mi?

Telefonu yatağın üzerine fırlattım ve ayağa fırladım. Sürprizler onun işiydi; iki haftadır neredeyse her gün yapıyordu. Aynadaki yansımam bana baktı, dalgalı saçlarım karmakarışık, gözlerim merakla açılmıştı.

Saçlarımı düzelttim, asi tutamları kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Erkeklerin duymak için para ödediği o ses, kendi kendime mırıldanıp görünüşümle uğraşırken hiçbir yerde yoktu. Kahverengi gözlerimi ortaya çıkaran, deniz mavisi ve rahat bir renk olan sade bir güneş elbisesi aldım.

Hızlıca bir rimel sürüp bir tutam dudak parlatıcısı sürdüm ve spor ayakkabılarımı kaldırıma vurarak kapıdan çıktım. Arnold'un sürprizleri her zaman içimdeki çocuğu, bir çocuğun ilgisiyle güneşte çikolata gibi eriyen çocuğu ortaya çıkarmayı başarırdı.

Park kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, sabah ışığı mükemmeldi, altın sarısı ve sıcacıktı. Çiftler banklarda uzanıyor, köpekler frizbi kovalıyor ve açan çiçeklerin kokusu şehrin havasına karışıyordu. Etrafı tararken nabzım hızla atıyor, onu arıyordum -kumlu saçları ve gülümsemesiyle beni kaldırımdaki bir çatlaktan daha hızlı çelmeleyebilecek olan garip Adonis'imi.

İşte oradaydı, çocukluk anılarının koruyucusu gibi duran meşe ağacının yanında. Piknik örtüsü özenle serilmişti ve Arnold orada duruyordu, sırık gibi ve güzeldi, beklentisi gömleğinin kırıksıklıklarına kazınmıştı.

"Hey," diye nefes verdim, tam bir fısıltı değildi ama göğsümdeki gümbürtüye ihanet edecek kadar yumuşaktı.

"Merhaba, Angelcakes," dedi. Bana taktığı lakap yüzümün kızarmasına neden oldu. Elini saçlarına götürdü, bayıldığım gergin bir tikti bu.

"Vay canına, bu..." Peynir sosuna dalmadan cümlemi nasıl bitireceğimi bilemediğimden önümüze serilenleri işaret ettim. Bu peynir sosuna kesinlikle bayıldım.

"Umarım açsındır." Sırıttı ve bu bulaşıcıydı, benim yüzümü de aydınlattı.

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ettim ama iştahımı kabartan şey yemek değildi. O'ydu, şu anda aramızda her ne yaşanmak üzereyse oydu.

Park, kahkaha ve sohbetle dolu bir hayat soluyordu. Sabah ilerledikçe, rahat bir şekilde oturduk, bir şeyler atıştırdık ve birbirimize yüzlerce farklı soru sorduk.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" Elimi serpiştirilenlerin üzerinde gezdirdim. Peynir sosu ve krakerler, Tayland eriştesi, taze meyve ve tatlı olarak... çikolataya batırılmış çilekler. Hepsi çok iyiydi.

"Suçlu." Başını eğdi, yanakları güneşin altında pembeydi. Yine de gözlerinde gurur vardı. En havalı oyuncağı olan çocuk.

"Vay canına." Sesim çatallaştı. "Her şeyi hatırlıyorsun."

"Elbette." Gülümsedi, göğsü bir güvercin gibi kabarmıştı. O yumuşak mavi bakışlar benimkilere kilitlendi ve bu, en sevdiğim kot pantolonun içine girmek gibi doğru hissettirdi.

Dudağımı ısırdım, rüyalarımın kopup gelmiş gibi görünen pikniği içime çektim. İç çekerek ve gözlerimi kapatarak her tadın, her sesin tadını çıkardım. Tepemdeki kuşların, altımdaki toprağın hissini. Daha da yaklaştım ve kahkahalar içimde kabardı, kumlu perdeler içindeki şövalyem yanlarımı gıdıklayıp beni dünyaya geri getirdiğinde dökülmekle tehdit etti.

Ayağa kalktı, heybetliydi ama bir şekilde hâlâ çok nazikti. Elllerinde bir buket çiçek -zambaklar, güller, papatyalar- hepsi de yaz gökyüzünün renginde bir kurdeleye sarılmıştı. Eski filmlerde gördüğünüz, her şeyin sihir ve ilk öpücük gibi hissettirdiği türden bir buket.

"Bunları senin için aldım." Çiçekleri uzattı ve eli hafifçe titredi. Çok sevimli.

"Arnold, çok güzeller." Uzandım, buketi alırken parmaklarım onunkilere değdi. Kolumdan bir ürperti geçti, iyi bir ürperti. Burnumu çiçeklere gömdüm, kokuları taze ve tatlıydı. "Teşekkür ederim."

"Hiçbir şey senin için çok iyi değil." Omuzlarını silkti, yanakları utangaç bir kırmızıyla renklendi.

"Kes şunu, ağlayacağım ya da başka bir şey." Yaprakların arkasından gülümsedim, yanaklarım sıcacıktı. Çiçekleri göğsüme bastırarak kirpiklerimin arasından ona baktım. "Bütün bunlar ne için?"

"Öylesine. Bu bizim ay dönümümüz ve bu önemli olayı anmak için bir şeyi hak ettiğini düşündüm." Sırtışı orantısızdı, gözlerinin kenarları kırışıyordu. Çok şirindi.

"Gerçekten, bu mükemmel." Ciddiydim. Ve sadece çiçekler değil

-Park, yemek, o. Hepsi. Arnold'ın sıradan şeyleri olağanüstü hissettirme becerisi vardı. Bu bir tür

Onun neden önemli olduğunu, aramızdaki tüm bu çılgın şeyin neden işe yarayabileceğini hissettiren milyonlarca neden.

Çimenlerin yeşiline karşı renkleri canlı olan çiçekleri yere bıraktım.

"Mmmmm." Erişteyi ısıtırken inledim. "Tanrım, bu işte çok iyisin."

"Tatlıya kadar bekle." Göz kırptı ve yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum, muhtemelen şu anda çileklerden daha kırmızıydı.

"Sabırsızlanıyorum." Sesim, hedeflediğim rahat görüntüye ihanet ederek tizleşti.

Orada yan yana oturduk, sessizlik bize anı yaşamamız için bir an verirken birbirimizin tadını çıkardık.

"Angel," diye başladı, sonra durdu, gökyüzüne rakip olabilecek kadar mavi gözleriyle bana baktı. "Burada olduğun için mutluyum. Teşekkür ederim... benden vazgeçmediğin için."

"Ben de." Ve bunda ciddiydim. Her garip an, her ortak kıkırdama bizimkiydi. Aramızdaki bu tuhaf, güzel bağ. Gerçektir ve şu anda, açık gökyüzünün altında, ev gibi tadı olan yiyeceklerle çevrili olarak gerçekleşiyordu.

"Üzümler konuşabilseydi ne derlerdi hiç düşündün mü?" Bir tanesini ağzıma attım ve onun düşünmesini izledim.

"Muhtemelen yenmemek için yalvarıyordur." Gözlerinin kenarları kırışarak kıkırdadı.

"Merhamet, lütfen." Tiz bir ses tonuyla sıırıttım.

"Çok geç!" Bütün bir demeti yutuyormuş gibi yaptı, gözlerinde kahkahalar dans ediyordu.

İkimiz de şakadan anlamazdık. Ama birlikte? Her nasılsa, işe yaradı.

"The Great Gatsby'nin

bir kişisel gelişim kitabı mıydı?" diye sordu.

"Onu da harika yapacağını düşündüm," diye kıkırdadım, bir keresinde bana anlattığı hikayeyi hatırlayarak.

"Şaşkınlığını hayal edin."

"Sürprizin değeri bilinmez." Bir üzüm daha yedim, ağzımda nasıl patladığının, sularının nasıl aktığının tadını çıkardım.

Çenemden aşağı damlayan bir karmaşa.

"Lafı açılmışken..." Sırt çantasını karıştırırken sesi kesildi.

"Başka bir sır mı?" Kalbim merakla çarptı.

"Onun gibi bir şey." Katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı, yüzü kızarmıştı.

"Bana en iyi vuruşunu yap." Öne doğru eğildim, hevesli ve biraz da gergindim.

"Doğru." Kâğıdı açtı, elleri hafifçe titriyordu. "İşte başlıyoruz..."

Boğazını temizledi ve ben nefesimi tuttum. Yüzünde derin, çığ bir şey titreşti.

"Hava dalgalarının meleği, sesi yaz güneşi kadar sıcak," diye başladı Arnold, sesi ciddiye. "Beni ayarladı, eğlenceli bir frekans."

"Eğlence sıklığı mı?" Kaşlarımı kaldırdım ama gülümsemekten kendimi alamadım.

"Gülüştün," diye devam etti, "bir melodi, kendine ait bir şarkı.

Bu yalnız dünyada kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor."

"Arnold..." Fısıldadım, göğsüm sıkışmıştı. *Bu his de neydi?*

Mutluluk mu? Gurur?

"Bir sestem, bir kalpten, bir ruhtan, bir ateşten daha fazlası." Sözleri tökezledi ama düşmedi. "Seninle Agatha, hayat asla korkunç değildir."

"Asla korkunç değil, ha?" İçime yayılan sıcaklıkla alay ettim.

"Asla." Tepkimi görmek için başını kaldırdı.

"Devam et." Bakışlarında kaybolmuş bir halde onu hafifçe dürttüm.

"Senin varlığın, bir hediye, kurdeleye ya da fiyonka gerek yok." Durakladı ve zorlukla yutkundu. "Seninle birlikteyken yalnızlığım azaldı."

Arnold'un gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde bir cesaret titreşimi dans ediyordu. "Öpücüklerin," diye başladı, kâğıt avuçlarında titriyordu, "sonsuzluktan bir yudum gibi, tatlı ve sonsuz."

"Höpdürdetmek mi?" Bir kahkaha attım, kalbim çok çabalayan bu adama karşı sevgiyle çarpıyordu. Yanaklarımda sıcaklık çiçekleri açarken park hafifçe döndü.

"Kucağınız," diye devam etti, garip ifadeye aldırmadan, "çikolatadan bir denizyıldızı, eşsiz ve değerli."

"Çikolatalı denizyıldızı mı?" Kıkırdamam ağızımdan kaçtı; kendimi tutamadım. Kendimi toparlamaya çalışarak dudağımı ısırdım ama görüntü çok canlı, çok tuhaftı.

"Seninle geçirdiğim her an, bir güzellik abidesi." Arnold'un sesi dalgalandı, kelime seçimine rağmen ciddiye. "Seninle geçirdiğim bu zaman bir sevgi kanalında yüzmek gibiydi, bu titreyen dünyada bir huzur hissi."

"Thingy?" Elimi ağızıma bastırdım, kahkahalarım kabardı ve garip bir sevecenlik duygusuyla karıştı. Deniyordu, Tanrım, deniyordu.

Bana bakarken kumral saçları güneş ışığını yakaladı, sorgulayıcı ve umutluydu. Boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık süzüldü, ama sadece utançla bastırılamayacak duygularla güçlenerek devam etti.

"Agatha, sen..." diye bitirdi sözlerini, yumuşak bir içtenlikle, "evindesin."

"Ah, benim tatlı çete prensim." Boğazım düğümlendi, kıkırdamalarım azaldı. Bu adam, ağızla cümleleri ve şefkatli kalbiyle beni görmüştü. Sadece Angel'ı, boğucu sesi değil, Agatha'yı da, ham ve gerçek.

Piknik örtüsünün üzerinden uzandım, parmaklarımız birbirine değdi. Ağızının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, güven tazelemek için sessiz bir yalvarış gibiydi. Çok çabalıyordu ve işe yarıyordu. Kıyafetlerini yırtıp o seksi küçük eğlence çubuğuna binmemek ve onu bir tur attırmamak için her şeyimi verdim.

"Arnold, bu... eşsizdi." Elini sıktım. "İşleri hep ilginç kılıyorsun."

Omuzları gevşedi, gerginliği eriyip gitti. Sırıttı, o sırık gibi vücudu sanki sözlerim gergin enerjisine merhem olmuş gibi çimlere daha da gömüldü.

"Benzersiz de denebilir," dedi. Mavi gözleri parıltıyor, yukarıdaki berrak gökyüzünü yansıtıyordu.

"Kesinlikle unutulmaz." Göz kırptım ve dizini benimkiyle dürttüm.

"İyi unutulmaz mı yoksa kötü mü?"

"İyi, kesinlikle iyi." Kahkahalarım azaldı ama göğsümdeki sıcaklık azalmadı. Yayıldı, her garip sessizliği sevgi gibi bir şeyle doldurdu.

Derin bir nefes aldı, bakışları benimkilere kilitlendi. "Sevindim," diye mırıldandı.

Şiir bitmişti, beyanı bitmemiş bir melodi gibi havada asılı kalmıştı. Öne doğru eğildim, aramızdaki boşluğu kapattım. Nefesi kesildi, sessiz bir soluk kaçtı.

Dudaklarım yumuşak bir çarpışmayla onunkilerle buluştu, önce çekingen, sonra sert. Minnettarlığımın her zerresini o öpücüğe döktüm, ona içten ve sevimli çabası için teşekkür ettim. Beni gördüğü için, gerçek beni, boşucu sesin ve kendinden emin yüzün ötesindeki beni gördüğü için.

O da öptü, nazik bir baskı çok şey anlatıyordu. Kelimelere gerek yoktu, her dokunuş herhangi bir mısradan daha yüksek sesle fısıldadığında değil.

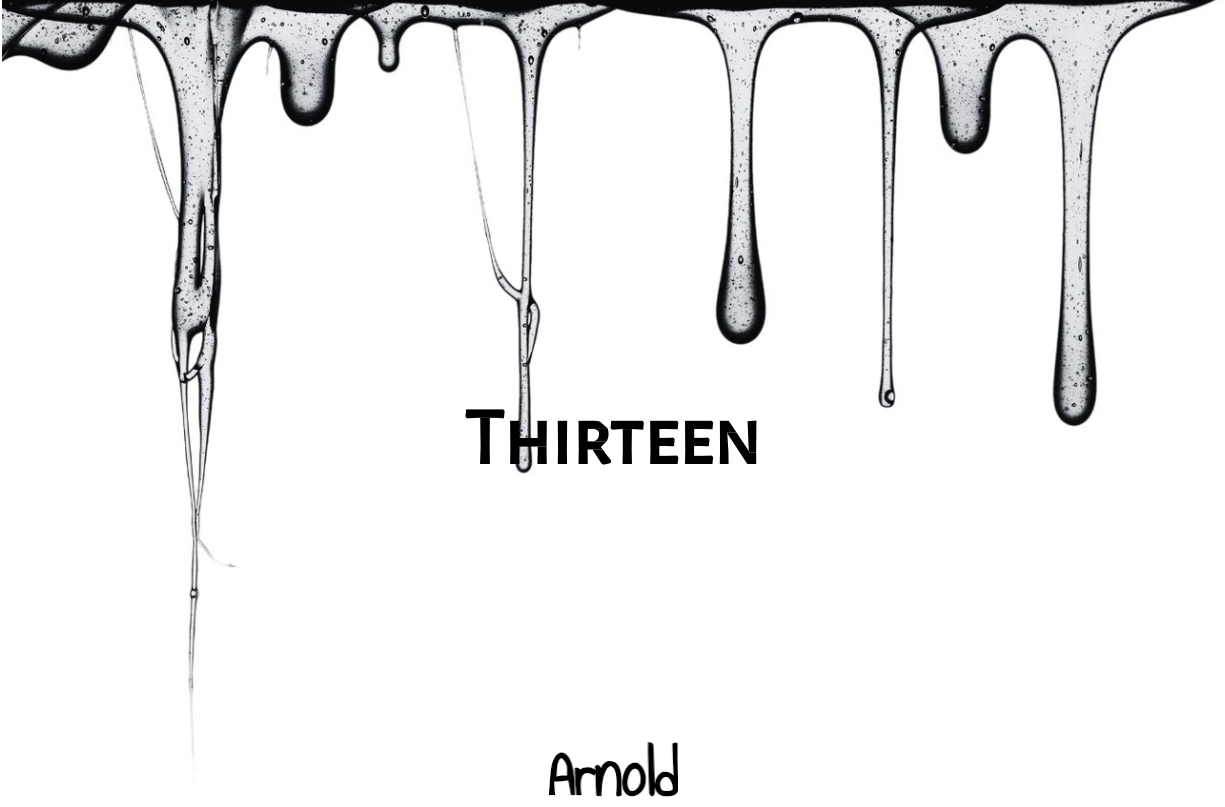
Nefes nefese ayrıldık. Gülümsemesi benimkini yansıtıyordu - rahatlamış, mutlu ve biraz da şaşkın.

"Teşekkürler, Angelcakes," diye gülümsedi ve başını eğdi.

"Teşekkür ederim, Arnie. Tüm bunlar için." Hâlâ öpücüğün sızısını hissederek piknik alanının etrafını işaret ettim.

"Her zaman." Söz verdi, tekrar elime uzandı, dokunuşu beni toprakladı, bu anı gerçek kıldı.

Bebek kızların dünyasında, sonunda nefis spermimi bulmuştum.

| Döner sandalyemde arkama yaslandım, Agatha'nın nefes nefese kahkahası havayı doldururken parmaklarımın altındaki tuşların tıkırtısı yavaşlıyordu. Bir müşteriye ayartırken sesi seksi ve boğucuydu. BigLog69 ya da öyle bir şey. Hayır... BrownLog69.

Muhtemelen öyledir. *Neden hepsi 69 yaşındaydı? Eşsiz olduklarını mı düşünüyorlardı?*

"Ah, şimdi ne yapmamı istiyorsun?" Bir kaşını kaldırdı, sözlerinden sahte bir şok ve eğlence damlıyordu. Kanepede, dalgalı kumral saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü.

Hattın diğer ucundaki müşteri çılgınca bir şey söylemiş olmalı çünkü dudaklarından bir kıkırdama patladı. Bir an için gözüme takıldı, göz kırptı ve sonra telefona geri döndü. "Oh, bunu sizin için kesinlikle yapabilirim..."

Yanaklarım caddenin aşığısındaki dur işaretini gölgede bırakacak kadar kızardı. Ekrana odaklandım, kelimeler bulanıklaşıyordu. Kıskançlığı çoktan atlatmışım. Bu noktada, sekizinci ayımızı yeni kutlamıştık ve ben onun dairesine taşınmışım. Rufus geceleri yatağımıza yerleşmek için her yolu deniyor, gece aktivitelerimizi azaltıyordu ama bir yolunu buluyorduk. Kurutucu favorimizdi.

"Daha fazla mı? Madem ısrar ediyorsun..." Kanepeye uzandı. Buradan azgın olmadığını görebiliyordum ve bu beni gülümsetti. Onun performansını görmekten zevk almaya başlamışım. İnanılmazdı.

Yumuşak bir tıkırtı ile sona erdi, profesyonel maskesi kayarak her seferinde aşık olduğum aptal sırtışını ortaya çıkardı. Kanepeden zıpladı, çıplak ayaklarıyla ilerledi. Kalbim hiç yapmaması gereken garip bir takla attı.

"Gösterinin tadını çıkardın mı, kitap kurdu?" Agatha kalçalarını şakacı bir şekilde sallayarak alay etti.

"Gösteri mi? Oh, doğru. Sen... evet." Harika, zımpara kağıdı kadar pürüzsüz, Arnold.

Başını geriye atıp güldü. "Kıvrılırken çok tatlı oluyorsun."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve çarpık bir gülümseme sundum. "Sanırım ben sadece senin kukuya layık izleyicimim, ha?"

"Gelmiş geçmiş en iyi seyirci." Kulağıma doğru eğildi, nefesi kulağımı ısıtıyordu. "Ama ciddi, beni izlemeni izlemeye bayılıyorum. Çok ateşli."

"Senin için her şeyi yaparım, benim küçük mucizem." Sözcükler ben onları zapt edemedi dudaklarımdan döküldü. Ama doğrudular, acı verici bir şekilde.

Saçlarımı karıştırdı, gözleri muziplikle ve daha yumuşak, daha nazik bir şeyle parlıyordu. Göğsümün sıkışmasına neden oldu. O gerçekten de Adem'im elmasıydı.

Yutkundum, parmaklarım klavyenin üzerinde tereddüt ediyordu. "Sen benim küçük döl kekimsin, bunu biliyor musun?" Kelimeler yuvarlandı, garip ama samimiydi.

Durakladı, dudaklarında yarım bir gülümseme dans ediyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, tüm sıcaklığı ve sessiz kahkahasıyla. Bu o bakıştı.

Onu yakaladığımı söyleyen bir tane, yalakalık ve her şey.

"Sadece senin için, Arnie." Agatha birkaç adım geri çekildi ve küçük bir dönüş yaptı.

Bakışlarım onu takip etti, kalbim güm güm atıyordu. İleri geri sallanıyordu, her adımında bir ritim vardı. Nefesim kesildi. Bu Agatha'nın fişi çekilmiş, filtrelenmemiş haliydi.

Gömleğini yavaşça, kasıtlı olarak çekiştirdi. Kumaş teninin üzerinden kayarak göğüslerini daha fazla ortaya çıkardı. Yumuşak bir patırtıyla yere düştü.

Kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Her hareket bir katmanı daha sıyrıp atıyordu. Kıyafetlerden. Çekinceleri. Nabzım hızlandı.

Parmakları bel kemerine takıldı, kenarıyla alay etti. İç çamaşırı aşağı indi, kulaklarımda çığlık atan bir ses fısıltısı.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye mırıldandı, hafif kumaştan dışarı adım atarken.

"Yaşayan iyi bir adam, evet." Boğazım çöl kumu gibi kurumuştı. Arkama yaslandım, sandalye altımda gıcırdayordu.

Orada ay ışığı ve gölgeler içinde duruyordu. Sadece Agatha. Ve mükemmeldi.

"Şu et perdelerini buraya getirin, tatlı kapaklar." Sesim kelimelerden çok boğuk çıkıyordu.

Pantolonumu aşağıya doğru ittim, yüzümde sıcaklık alevlendi. Agatha kızardı ama koyu kahverengi gözlerinde şakacı bir parıltı belirdi. Bana doğru ilerledi, çoraplı ayakları yere sessizce basıyordu. Her nasılsa, sekiz ay geçmesine rağmen, beni ateşli ve hazır hale getirmekte hiç başarısız olmamıştı.

"Ah bebeğim, beni mantar ucuna kazığa oturtman için sabırsızlanıyorum..." Nefesi sıcak bir fısıltı gibiydi.

Bana sarıldı, kalçaları benimkilere baskı yapıyordu. Aramızdaki boşluk yok oldu, etle tırnak gibiydik. İçimden bir ürperti geçti, elektrik gibi.

Öpüştük. Sertçe. Aç bir şekilde. Bastırılmış tüm özlem bu bağlantıya döküldü. Ağızlarımız çarpıştı; incelik yok, sadece

ham ihtiyaç. Elleri saçlarıma dolandı, bir düğümü yakaladı ve beni kendine çekti.

İçimden bir sıcaklık aktı, karnımda birikti. Vücudu benimkiyle birleşti, kıvrımlar aılarla buluştu. Ona sarıldım, ellerim hiç bilmediğim bir aciliyetle dolaşıyordu.

"Tanrım, sen..." Kelimeler kifayetsiz kaldı.

"İyi mi?" diye bitirdi, gülüşü dudaklarımda nefes nefese kaldı.

"Mükemmel."

Sertçe yutkundum, lamba üzerimize yumuşak bir parıltı yayıyordu. Agatha kendini santim santim alaltırken nefesi kesildi. Her şeyimi alıyordu, gidebildiğim kadar derine. İime bir sıcaklık yayıldı, bedenim ben daha kelimeleri oluşturmamdan karşılık verdi.

"Aman Tanrım, sen sanki..." Durakladı ve derin mağarasının sıcaklığının beni sardığını hissettim.

"Kişisel oyun alanın gibi mi?" Sinir ve arzunun karışımıyla atallaşan bir sesle cüret ettim.

Başını salladı, beni çılgına eviren o şekilde dudağını ısırđı. "Kesinlikle," diye soludu.

Ellerim belini buldu, sonra özgürce dolaştı. Kalçasının kıvrımı avucumun içine oturdu, daha fazla keşfettikçe teni yumuşadı, karnının kıvrımı benimkine, çatlakları tenine değdi. Hepsi bu tek insanı korumak için sarılmıştı. Ulusal bir hazine.

"Parmakların... sihirli," diye fısıldadı, dokunuşuma doğru eğilerek.

"Büyü mü? Daha çok destansı bir maceraya atılan şanslı kaşifler gibi."

Tırnakları sırtıma bastırdı, küçük aciliyet hilalleri. İrkildim ama sonra geçti. Bu his doğrudan merkezime bir sarsıntı gönderdi ve pipimin onun içinde seğirmesine neden oldu.

"Özür dilerim, ben-" Loş ışıktaki endişesi titriyordu. "Devam et," dedim, damarlarımdaki ateş onu boğuyordu. diğerk her şeyi.

"Güzeli, çünkü bu öreğın süslenmesi bitmedi," diye alay etti ve bana öyle bir şekilde sürtündü ki

mantıklı düşünce buharlaşır.

"Bırak da bebeğimin hamurunu duvarlarına sıçratayım, tatlı döl çöplüğü."

Yutkundum, sesi odayı dolduran nefes nefese inlemelerin arasında kayboldu. Agatha ve ben, ciddi olduğu kadar beceriksiz bir ritimle hareket eden bir uzuvlar karmaşasıydık. Vücutlarımız birbirlerine kenetlenmiş gibiydi, iki uyumsuz yapboz parçası bir şekilde mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Bir aşağı bir yukarı zıplarken birbirimizin kafasını zar zor kaçırdık. O kendini yeniden ayarlarken benim kutum birkaç kez içinden kaydı. Bacakları bacaklarıma daha sıkı sarılmış, beni teşvik ediyordu. Onun her santimini, sıcaklığını, ıslaklığını hissedebiliyordum. Ana suyu sızıyordu.

Tırnaklarını omuzlarıma geçirerek, "Daha fazla, bana daha fazlasını ver," dedi. Ona sahip olduğum her şeyi verdim. Dört buçuk santimin hepsini.

Nefesini yüksek sesle içine çekti, gözleri benimkilere kilitlendi. Adımlarımız hızlandı ve tenin tene çarpma sesi vücutlarımızın senkronize olduğu bir ritim haline geldi. Etrafımda sıkılaştığını hissettim, gerilim dalgalar halinde yükseliyor ve yakında serbest kalacağını vaat ediyordu.

"Tam orada, Arnie, durma," diye inledi, sesi kontrolün sınırında sallanıyordu.

Ve sonra, sanki bir işaretmiş gibi, bizi vurdu. Bedenlerimizi yırtan, bizi coşku spazmlarıyla sarsan bir zevk kreşendosu. Bana sarıldı, ben ona sütümü pompalarken çığlıkları benimkilere karıştı.

Artçı sarsıntıları atlatmak için birbirimize tutunduk, ortak doruk noktamız ruhlarımızda yakıcı bir iz bıraktı.

"Vay canına," diye fısıldadı, boğazından bir kahkaha yükseldi.

Sandalyeye geri yığıldım, Agatha hâlâ etrafımda dolanıyordu. Nemi bacağımdan aşağı kayıyor, yapışkan bir iz bırakıyordu. Nefeslerimiz artık yavaş ve uyumlu ritimlerle geliyordu.

"Arnold, biz..." Parmakları göğsümde tembel daireler çizerken sözlerini yarıda kesti.

"Şşş, biliyorum." Parmağımın etrafında nasıl kıvrıldığına hayret ederek bir tutam saç gözlerinden uzaklaştırdım. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Kısa bir süre önce bakire olduğumu düşününce.

Kıkırdadı, sesi derinlerden fokurduyordu. "Bana gerçekten 'döl kekim' mi dedin?"

"Suçluyum." Yanaklarım kızardı ama bunu kabul ettim. Öyleydi. Onun içini süslemekten çok zevk alıyordum.

"Ve bütün o 'sığır eti perdeleri'." Boynuma sokuldu, kahkahası tenimde titreşiyordu.

"Hey, bu işte yeniyim." Kollarımı ona doladım, kalp atışlarının hâlâ benimkiyle yarıştığını hissediyordum.

"Yeni olanın en iyisi." Dudakları tekrar benimkileri buldu, yumuşak ve uzun. Kendimi erkek gibi hissetmemi sağlamakta asla başarısız olmamıştı, yetersiz kaldığım zamanlarda bile.

Agatha'nın eli sırtımdan kayarken sandalyeden kalktım. Kıyafetlerimiz tutkumuzun zayıyatı gibi dağılmıştı. O bornozunu buldu; ben gömleğimi kaptım. Kanepeye doğru yürüdük, minderler bizi tanıdık rahatlıklarına gömülmeye davet ediyordu. Önce o oturdu, yanındaki boşluğu okşadı. Ben de onu takip ettim, kanepenin kumaşı hassas tenime sürtünüyordu.

"İlk aradığın zamanı hatırlıyor musun?" İçime sokuldu, başı çenemin altındaki yerini buldu.

"Canlı bir şekilde." Kolum ona sarıldı, vücut ısısı benimkine sızdı. "Sinirden öleceğimi sandım."

"Sesindeki gerginliğe bayıldım. İlk iki dakikada kafayı yediğini düşünmüştüm."

"Ateşli." Göğsüme doğru kıkırdadığını hissederek inledim. "Ama yaptım, gerçekten yaptım. Çok ateşliydin."

"Ciddi misin?" Bir kahkahayı bastırdı.

"Sesin," diye penisimin deneyimsizliğini savunmaya çalıştım, "daha yüzünü görmeden bana bir şeyler yaptı."

Boş olmayan ama söylememiz gerekmeyen her şeyle dolu bir sessizliğe gömüldük. Kahkahalarımız azalmıştı,

ardında bir huzur bırakarak. Agatha'ya baktım, gerçekten baktım ve dünyamı alt üst eden kadını gördüm - mümkün olan en iyi şekilde.

"Arnie?" Sesi sessizdi, neredeyse tereddütlüydü.

"Öyle mi?" Sessiz bir güvence olarak onu daha da sıktım. "Lorlarım peynir olduğun için teşekkürler."

Saçlarını öptüm ve sonra esnedim, çenemi çatlatan ve beynimi bulandıran türden bir esneme. Agatha daha da yakınımaya sokuldu, nefesi göğsümde sabit bir ritim tutuyordu. Uzuvarımız, sanki benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını unutmuş gibi, tembelce birbirine dolandı.

"Uygun mu geldi?" Kelimeleri rüyaların etkisiyle bulanıklaşmıştı.

"Belki." İçimden bir kıkırdama geçti, gönülsüzce. Uyku kazanıyordu ama ben anda kalmak için savaştım.

"Benimle kal," diye mırıldandı. Eli benimkini buldu, parmakları hâlâ hayret ettiğim bir güvenle birbirine dolandı.

"Hemen geliyorum." Sesim bir fısıltıydı, gerçek uykulu hecelerle sarılmıştı. Kanepede yatmak zorundaydım, boynum kırış kırış olmuştu.

"Güzel." Yer değiştirdi, başı omzumun kıvrımını buldu. Tam oturdu.

Gözlerim kısıldı. Yanımda, Agatha'nın nefes alıp verışı derinleşti ve göğsünün inip kalkması başlı başına bir ninni gibiydi. Bacaklarımız minderlere daha da gömüldükçe ağırlaştı.

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum." Tutuşumu sıkılaştırdım. Yüzünü içime sokarken bana verdiği yanıt memnun bir iç çekiş oldu.

Oda soluklaştı, gölgeler geceye karıştı. Yaltaklanma ve şefkatle örülü aşk hikâyemiz sessizliğe karıştı. Uyku bizi ele geçirdiğinde, birbirimize tutunduk, iki garip kalp tek bir kalp gibi atıyordu.

Ve sessizlikte, rüyalar ele geçirirmeden önce, biliyordum. Bu-
biz
-Her şeydi.

Tatlı küçük döl çöplüğü ve onun garip döl çöplüğü.

ACKNOWLEDGEMENTS

Fya da Kaltaklar: Aksi takdirde aklımın başımda olmayacağı zamanlarda aklımı başımda tuttunuz. Hayat boyu kardeşlik.

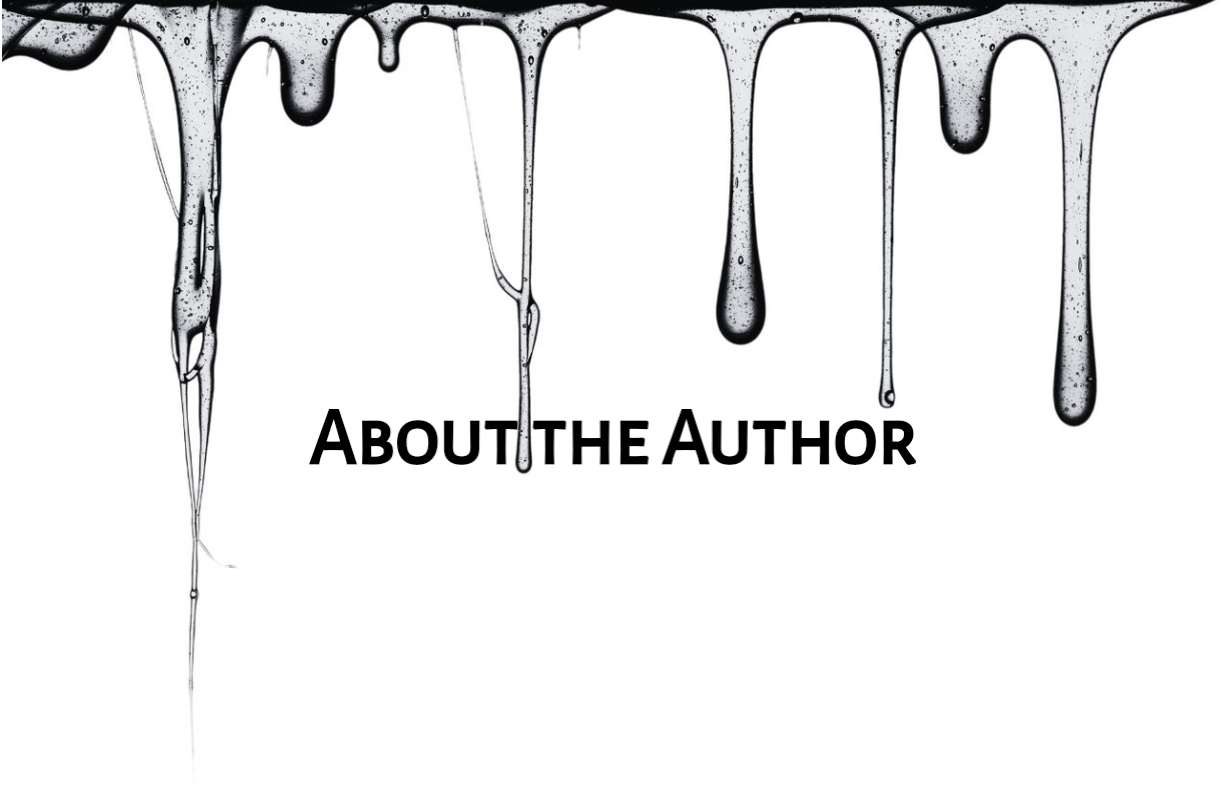
En İyi Fahişem için: Sen olduğun için teşekkürler. 17 yıldır güçlüsün ve çok daha fazlası olacak. Her şeye rağmen seni seviyorum.

Ebeveyn Grubu için: En kötü ve en iyi zamanlarımda yanımda olduğunuz için hepinize minnettarım.

Seni Seviyorum Uzun Zaman için: Bir gün zengin olup bir komün kurabiliriz. Seni uzun zamandır seviyorum. Bu son derece baş aşağı, kıvrımlı, kafa karıştırıcı manzarada akıl sağlığım olduğun, saçmalıklarımı dinlediğin ve özgür olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bana sadece kendim olma cesaretini verdiğin için teşekkür ederim.

Otherworldly Obsessions için: Umarım yarı viral oluruz, ama çok viral olmayız, böylece kitaplarımızı yazarken ve birbirimizi en iyi şekilde desteklerken olduğumuz kadar çılgın olmaya devam edebiliriz. Siz hanımlar beni bu acımasız dünyada sevdiniz ve kabul ettiniz ve ben de siz hanımları çok seviyor ve takdir ediyorum.

Aşık olduğum bir kitap yazan ve sonra sana mesaj atıp hızlı arkadaş olmamıza neden olacak kadar fangirl olan Twisted Sister'ım için, sana çok sevgim var. Öldüğümüz güne kadar göğüs göğüse olmaya ve birbirimize garip çene resimleri göndermeye devam edelim.

ABOUT THE AUTHOR

**Her zaman bir hayalperest olduğu söylenen
Stephanie, yeteneklerini fantastik bir
dünyaya kaçmak ve bu dünyaları hayata
geçirmek için kullanır.**

**Yalnızca tek bir türde yazamadığı için kendini
geniş bir yelpazede kitap yazmaktan keyif
alırken buldu. Tarihi kurgudan fanteziye
kadar,**

**Stephanie her şeyi seviyor. Çocuklarına kitap
sevgisini aşılarmayı uman Stephanie, günlerini
okuyarak, yazarak ve ailesiyle birlikte
maceralara atılarak geçiriyor, hayal gücüne ve
yaratıcılığını ön plana çıkarıyor. En sevdiği
maceralar oğlunun önderlik ettiğı
maceralardır.**

Onları büyüü portallardan geçirerek yeni diyarlara götürüyor ve orada yatan gizemi keşfetmelerini sağlıyor.

Ücretsiz hediyeler, güncellemeler ve indirimler için Stephanie'nin haber bültenine katılın!

<https://thedopaminedemon.myflodesk.com>

Stephanie ile şu adresten iletişime geçebilirsiniz:

stephanieswann.author@gmail.com

Instagram: [authorstephanieswann](#)

Facebook: [Stephanie Swann](#)

Tiktok: [stephanieswannauthor](#)

Diğer Bağlantılar:

<https://linktr.ee/stephanieswannauthor>

CONTACT STEPHANIE

Stephanie ile şu adresten iletişime
geçebilirsiniz: stephanieswann.author@gmail.com

Instagram: [authorstephanieswann](https://www.instagram.com/authorstephanieswann)

Facebook: [Stephanie Swann](https://www.facebook.com/StephanieSwann)

Tiktok: [stephanieswannauthor](https://www.tiktok.com/@stephanieswannauthor)

Diğer Bağlantılar:

<https://linktr.ee/stephanieswannauthor>

ALSO BY STEPHANIE SWANN

Mafya Masalları Yeniden Anlatılıyor:

[Büyüleyici Vahşi](#)

[Donmuş Vahşi Zehirli](#)

[Vahşi](#)

Fantasy Shifters:

[Alfa Üçlüsüne Bağlanmış](#)

[Alfa Üçlüsüne Bağlanmış](#)

[İkiz Alfalara Kaderlenmiş](#)

[İnsanla Çiftleşmiş Luna](#)

İnsan Romanları:

[Donmuş Kalpler ve Gizli Arzular](#)

[Onun Olmalı: Passionverse Düet Bir](#)

[Onları Kırılacak: Passionverse Düet İki](#)

[Damla](#)

PNR Özel Kitaplar:

[Ejderhanın Eşi](#)

[Orman Bekçisinin Prensesi: Gözden](#)

[Geçirilmiş Karanlık Fae](#)

[Denizkızının Reddi](#)

LGBTQ+ Romantizm:

[Twisted Candy Canes](#)

[Twisted Candy Apples](#)

[Twisted Candy Hearts](#) **Şiir:**

[Fırtına. Cilt 1](#)

[Kasırga. Cilt 2](#)

Antoloji:

[Düşünülemeyeni Yaşamak](#)

Tarihsel Kurgu:

[Sütçü Kız İhanet](#)